

830/

~~D~~85

8184

D17

UNIVERSITEITSBIBLIOTHEEK LEIDEN

01085112

WALI SANGA.

DE JAVAANSCHGE GEHEIME LEER,

SAMENGESTELD DOOR DE NEGEN WALI'S

VAN JAVA.

VERTAALD EN AANGEVULD

DOOR

H. A. van HIEN.

BANDOENG
„FORTUNA”
1912.

826
885

830

D85

WALI SANGA.

DE JAVAANSCHGE GEHEIME LEER,

SAMENGESTELD DOOR DE NEGEN WALI'S

VAN JAVA.

VERTAALD EN AANGEVULD

DOOR

H. A. van HIEN.

BANDOENG.
„FORTUNA“
1912.

5046/54

I N H O U D.

De Wali sanga.	Bladz.	1
De mensch in zijn stoffelijk lichaam.	"	5
De levenskracht.	"	12
De gedachtekracht.	"	16
De stille kracht.	"	25
De geheime macht.	"	30
Het vermogen van den wil.	"	42
De geheime leer.	"	51
De hel, het geestenverblijf en de hemel.	"	57
De dood van het stoffelijk lichaam.	"	64
Het astraal lichaam.	"	71
De toestand in de hel.	"	77
De toestand in het geestenverblijf.	"	88
De toestand in den hemel.	"	95
De natuurgeesten.	"	101
De wedergeboorte.	"	104

ERRATA.

Bladzijde 15, regel 4 en 5 van boven staat: de zelfde, leest: dezelfde.

" 20, " 15, 18, 20 en 22 van boven staat: zich zelf, leest zichzelf.

" 22, " 9 van onderen staat: van zelf, leest: vanzelf.

" 33, " 2 van onderen staat: is de geestelijke mensch, leest: hij is daardoor.

" 40, " 12 en 13 van boven staat: te zamen de elementale kernstof vormen, leest: de elementale kernstof beheerschen.

" 49, " 12 van boven staat: lijden, leest: leiden.

" 56, " 6 " " " dien, " die.

" 56, " 19 " " " even als, " evenals.

" 60, " 13 " " " Naarmate van, leest: Naarmate.

DE WALI SANGA.

Het is bekend, dat tijdens de Hindoes op Java het gezag voerden, de kunsten en wetenschappen op een hooge trap van beschaving stonden. Dit blijkt uit de vele door Hindoe-Javanen nagelaten geschriften in oud-Javaansch of in het Sanskriet geschreven, welke geschriften bij den tegenwoordigen Javaan in hoog aanzien staan.

Van de vele Hindoe-Javaansche geschriften, die nog op Java gevonden worden, is de „*Wali sanga*”, geschreven en samengesteld door de negen *Wali's* van Java, een van de merkwaardigste.

De tegenwoordige Javanen vereeren de negen *Wali's* als de eerste verkondigers van den Islam op Java en het is ook uit verschillende geschriften gebleken, dat zij in het jaar 1426 der Christelijke- of omstreeks het jaar 1355 van de Javaansche tijdrekening hun medewerking vrijwillig of gedwongen verleend hebben, om den Islam op Java te verkondigen, doch voordien waren zij, volgens het geschrift van Kadilangoe Demak, de geestelijke leiders van de voor de invoering van den Islam op Java beleden godsdiensten, priesters, die den graad van adept hadden verkregen, zoodat zij ten zeerste op de hoogte moeten geweest zijn, van de destijds in elken godsdienst druk beoefende okkulte wetenschappen.

Het geschrift „*Wali sanga*” werd volgens Kadilangoe door de negen *Wali's* geschreven en samengesteld, eenigen tijd na de invoering van den Islam op Java en het doel daarmede beoogd was, de Magische geschriften en de geheime leer van de voor de invoering van den Islam op Java beleden godsdiensten vóór hun dood te verzamelen en te boek te stellen, daar zij begrepen, dat zij na hun dood door Mohammedaansche priesters zouden worden opgevolgd.

De negen *Wali's* kwamen voor de samenstelling van hun boek dikwijls in het geheim bijeen op een berg, gele-

gen nabij Djapara, niet met hun stoffelijk- doch met hun geestelijk lichaam, terwijl gedurende hun afwezigheid hun stoffelijk lichaam in een toestand van schijndood in hun woning lag. Ook de *langgar*, waar zij vergaderden, was een geestelijk gebouw en bestond alleen gedurende hun vergadering.

Omtrent adepten van vroegeren tijd wordt nog het volgende gezegd:

Adepten zijn geleerden, gewoonlijk priesters van de hoogste kaste, bij wie het stoffelijke en onstoffelijke is vermengd en die deel hebben aan de natuur der menschelijke schepsels en aan die der geesten. Om dezen toestand te bereiken, is niet alleen een zeer braaf leven in afzondering noodig, zoodat het geschikt zijn voor de hemelgebieden reeds als mensch bereikt wordt, maar ook een geheime verrichting, welke slechts aan zeer weinigen bekend is. Het in staat zijn, om een dergelijke verrichting te doen, wordt alleen verkregen door een strenge beoefening der *Yoga*-kracht, waardoor de macht wordt verkregen, het ademen willekeurig te kunnen nalaten en het lichaam zonder voedsel geruimen tijd in een toestand van stilstand van leven en bewustzijn te houden, waardoor de geest in staat is, het lichaam een geruimen tijd te verlaten; dus een willekeurige tijdelijke dood en gedurende welken tijd de geest dan in staat is, onderzoekingen op het astraal gebied of in de natuur te doen. Het zijn deze adepten, die ons in staat hebben gesteld, van het okkultisme en van de natuur meer te weten, dan waartoe de mensch vóór zijn dood anders in staat zou zijn. De lichamen der adepten gaan na hun tijdelijken dood niet tot ontbinding over en blijven in een toestand van schijndood. Zulke schijndooden kunnen door wassching met lauw water, vooral van het hoofd, weder tot bewustzijn gebracht worden, indien zij dit door het geven van een afgesproken teeken wenschen. Indien dit niet gebeurt, kunnen zij vele jaren in een toestand van schijndood blijven.

Een dagblad vermeldde, dat in Engelsch-Indië, waar nog adepten gevonden worden, door besturende ambtenaren en ook door officieren herhaaldelijk proeven werden genomen, om dergelijke heiligen gedurende veertig dagen in een toestand van schijndood, waarbij door doctoren verklaard werd, dat de levensgeesten opgehouden hadden te bestaan, in een gemetselden en goed gesloten grafkelder en in een kist, van geheime sloten voorzien, te sluiten, zoodat bedrog geheel was uitgesloten. Na veertig dagen werden deze adepten, door wassching met lauw water, weder tot bewustzijn geroepen. Tot bewijs dat deze adepten gedurende dien tijd alles gezien hadden, wat er gebeurde, verhaalden zij onmiddellijk nadat zij tot bewustzijn waren gebracht, van dag tot dag hetgeen de besturende ambtenaren of officieren zelfs in eigen woning of eigen kamer gedaan hadden. Indien dergelijke bewijzen van het bestaan van een geest en een ziel gegeven worden, mag men, hetgeen deze adepten verkondigen van het leven hiernamaals, als vaststaande aannemen.

Ik was vroeger in de gelegenheid een afschrift van de „*Wali sanga*“ te koopen, afkomstig van de *kraton* Koe-does. De daarin vermelde Magische geschriften, heb ik reeds vermeld in het 2e, 3e, 4e en 5e deel van „De Javaansche Geestenwereld“, onder de benamingen van *Pawoekon's*, *Ngelmoe's*, *Tengeran's* en *Primbon's* als behoorende bij de beschrijving van de vier godsdiensten, die op Java beleden worden, in het 1e deel.

De geheime leer betreffende den mensch in zijn stof-felijk lichaam en als geest en het leven hiernamaals eveneens voorkomende in de „*Wali sanga*“ wordt in dit boekje vermeld. De in deze geheime leer voorkomende hoofdstukken over de stille kracht, de geheime macht en het vermogen van den wil bestonden in het oorspronkelijk geschrift grootendeels uit formulieren, geschreven behalve in oud-Javaansch ook in het Sanskriet, in het Arabisch en in een taal, die slechts uit klanken bestaat. Blijkbaar zijn deze onderwerpen beschreven op een wijze, die alleen

begrepen kan worden door hen, die op de hoogte zijn van dergelijke Magische geschriften, daarom zou een gewone vertaling van deze formulieren—indien dit mogelijk was—voor den lezer geen waarde hebben, of voor hem noodlottig kunnen zijn. Ik heb daarom ter vervanging van deze hoofdstukken, een studie in andere werken moeten maken van de daarin handelende onderwerpen; ik heb echter bij de samenstelling van deze hoofdstukken rekening gehouden, met de bedoeling in de verstaanbare formulieren uitgedrukt. De overige hoofdstukken zijn vrij vertaald, daar een woordelijke vertaling niet begrepen zou worden. Ook heb ik de oorspronkelijke tekst hier en daar moeten verduidelijken en aanvullen, daar adepten vroeger geheime onderwerpen vermelden in een zoodanig verkorte zin, aangevuld met Sanskrietwoorden, wier betekenis soms verschillend kan worden opgevat, dat een dergelijke zin alleen voor ingewijden begrijpelijk is.

DE MENSCH IN ZIJN STOFFELIJK LICHAAM.

De mensch wordt bij zijn geboorte omkleed met een stoffelijk lichaam, dat dient tot zijn beveiliging en zonder welke omkleeding hij niet zou kunnen verblijven in het stoffelijk gebied. Deze omkleeding heeft plaats door de wet van de *Kshetrājña*, dat is de kracht die de belichaming van den geest tot stand brengt. Het is dus zijn geest, die den stoffelijken mensch doet leven en hij zou zonder dezen geest gelijk zijn aan een levenloos voorwerp. De geestelijke mensch moet dus voorbereid zijn met krachten, machten en vermogens, met welke hij zijn stoffelijk omhulsel doet leven, bewaart en onderhoudt. Deze krachten, machten en vermogens zijn:

De geest *Atma*, (of *Atman*) is het goddelijke, hoogste beginsel en het scheppend vermogen in den mensch; de voortbrenger, de onderhouder, de verdediger, de beschermer van en de verbeeldingskracht in den mensch. Hij werd oorspronkelijk geschapen uit het denkvermogen van God met zijn tweelinggeest — mannelijk en vrouwelijk.

Tot voertuig van den geest dient hem de geestelijke ziel of *Boeddhi*, ook het geestelijk lichaam genoemd. Dit geestelijk lichaam is evenwel zonder lusten of hartstochten. Bij zijn komst in het stoffelijk gebied, krijgt de geestelijke ziel een omhulsel, welke *Kama* (of *Kama roepa*) wordt genoemd, dat is de menschenlijke (of dierlijke) ziel, het astraal lichaam, dat hij ook in het astraal gebied, behoudt, doch bij het overgaan naar de hemelgebieden weder aflegt en een schijn wordt, die later zich oplost.

Het astraal lichaam is behept met hartstochten, lusten en begeerten, uit welke het karakter wordt gevormd en de kracht wordt geput om te handelen; zelfs de krachten, die de mensch noodig heeft, om groot te worden, zoowel in fysieken als in moreelen zin, put hij uit de hartstochten,

lusten en begeerten dezer dierlijke ziel. De dierlijke ziel is dus een noodzakelijk kwaad voor den mensch, die hem kracht geeft om te worstelen en te vechten met beproevingen van het aardsche leven en na zijn dood en voordat hij de hemelgebieden bereikt heeft, met de vijandelijke machten van het astraal gebied. Door den strijd die de dierlijke ziel voert, wordt de mensch gelouterd en ontwikkelen, zich zijn moreele, intellectueele en fysieke eigenschappen.

Indien de lagere neigingen van de dierlijke ziel te sterk ontwikkeld worden, is het de geestelijke ziel, die den mensch daartegen waarschuwt. De geestelijke ziel ontwikkelt het goede in den mensch. Zij is zijn goede genius, de waarschuwende stem of het geweten in den mensch. De kracht daartoe is het verstand en de rede, het *Manas*. De geestelijke ziel is begaafd met het hogere *Manas* en de dierlijke ziel met het lagere *Manas*, zoodat beiden, hoewel één, toch twee afzonderlijke krachten vormen en afzonderlijke neigingen hebben.

Zoodra de geest begiftigd wordt met een dierlijke ziel, wordt de begeerte geboren naar gevoelend bestaan en volgt daarop de geboorte van het grof stoffelijk lichaam. Vóór de geboorte van dit lichaam, ontwikkelt zich het *Linga Sharira*, dat is het etherisch dubbel of het omhulsel van het stoffelijk lichaam, dat na den dood de schil wordt en zich langzaam oplost. Het is het voertuig van *Prana*, de levensadem of de kracht, die den mensch doet leven en het is als het ware het verbindingsmiddel of de brug tusschen die levenskracht en het grof stoffelijk lichaam.

Het etherisch dubbel is grooter dan het stoffelijk lichaam, omdat het de buitenste bedekking daarvan is en het is het middel, waardoor de dierlijke ziel uit het astraal gebied de fijnere levenselementen haalde, waaruit het stoffelijk lichaam bestaat. Het etherisch dubbel is als een sponsachtige bedekking van alle organen van het lichaam; het doordringt alle deelen en trekt het stoffelijk magnetisme uit de atmosfeer tot zich en slorpt dat ten be-

hoeve van het lichaam evenals een spons op. Terwijl het deze functie verricht, is het tevens onderhevig aan de aantrekkingskracht er op uitgeoefend door het astraal magnetisme van de ziel, dat sterker en fijner is dan het stoffelijk magnetisme, het astraal lichaam of de dierlijke ziel onderhoudt en dit in staat stelt zijn functiën te verrichten.

Door die eigenschap van opslorping, zuigt het etherisch dubbel van een oudere het stoffelijk magnetisme op van een jongere, indien zij met elkaar in aanraking komen ende de oudere daaraan behoefte heeft. Indien echter een zwakkere in aanraking komt met een sterkere, zal de laatsgenoemde steeds zijn stoffelijk magnetisme op den zwakkere overdragen.

De functiën van het etherisch dubbel voor het opslorpen van het stoffelijk magnetisme worden minder met den ouderdom. Gewaarschuwd dient te worden, om alsdan door den bijslaap het stoffelijk magnetisme van een jongere tot zich te nemen. Het evenwicht tusschen het astraal- en het stoffelijk magnetisme zal daardoor wel hersteld worden, doch deze herstelling kan soms ten nadeele zijn voor den versterkte, indien hij sterft, voordat het opgenomen stoffelijk magnetisme verbruikt is. Het etherisch dubbel, dat als schil den eersten dag na het overlijden uit het lijk treedt en op deze wijze overmatig stoffelijk magnetisme heeft opgenomen, zal dan na zijn uitreden, den geestendraad of *Sieratma* verbreken, voordat zij haar functiën heeft verricht, zeert ten nadeele van het astraal lichaam van den overledene, indien dit daaraan nog behoefte heeft, doch ten voordeele van den geest, die door het breken van den geestendraad van de schil verlost wordt, welke verbreking gewoonlijk eerst den derden dag na het overlijden en bij plotseling overlijden eerst jaren later plaats heeft. De schil, die op deze wijze verlost is, voordat zij zich heeft kunnen oplossen, zal rondolen en zeer gemakkelijk bezield kunnen worden door een gedachtevorm, waardoor zij een zelfstandig bestaan krijgt. Zij begeeft zich dan gewoonlijk naar het huis,

waar de overledene geleefd heeft en zal dan trachten evenals een vampier haar tijdelijk bestaan te verlengen, door het stoffelijk magnetisme der huisgenooten tot zich te trekken.

Een dergelijke opslorping van het stoffelijk magnetisme is niet zonder gevaar voor den benadeelde en kan een ernstige ziekte zelfs den dood ten gevolge hebben. Men vermijde daarom jongeren bij ouden te doen slapen. Alleen bij ziektegevallen, wanneer de zieke zwak en gedwongen is in bed te blijven, waardoor het etherisch dubbel niet in staat is, zijn functiën naar behooren te verrichten, daar die het beste in open lucht verricht worden, kan het opslorpen van het stoffelijk magnetisme van een gezonde jongere, veel ertoe bijdragen, den zieke te sterken. Men zij echter voorzichtig, om den jongere niet te lang bloot te stellen, aan verlies van zijn stoffelijk magnetisme, daar het gebeuren kan, dat het stoffelijk magnetisme van den jongere sneller uit zijn lichaam wordt gezogen, dan hij het met zijn eigen etherisch dubbel weer in voldoende hoeveelheid kan opslorpen, om het evenwicht in stand te houden tusschen het astraal- en het stoffelijk magnetisme, waardoor levensgevaar voor den jongere zou kunnen ontstaan. Ook moet de jongere minstens 14 jaren oud zijn, daar het etherisch dubbel van een kind nog niet krachtig genoeg ontwikkeld is en dikwijls den bijstand der moeder behoeft.

Het gebeurt weleens, dat het etherisch dubbel van een zware zieke aangetrokken wordt door iemand, die meer astraal- dan stoffelijk magnetisme heeft en hem volgt. Waar dit plaatsgrijpt, vermindert de kans op herstel van den zieke zeer. Men zal dus voorzichtig handelen, door dergelijke mensen niet in de nabijheid van een zieke te brengen. Dergelijke personen zijn even gevaarlijk voor anderen als voor dieren, planten en gewassen. Vooral voor kleine planten en gewassen, wier stoffelijk magnetisme fijn ontwikkeld is, kan het zeer schadelijk zijn, door een dergelijk persoon aangeraakt te worden. Er zijn zelfs mensen bij wie het astraal magnetisme zoo sterk

ontwikkeld is, dat zij dit als een pantser om zich heen kunnen trekken, bestand tegen vuur, wapens of een in de nabijheid afgeschoten kogel.

Sommige menschen kunnen, hoewel onbewust, hun etherisch dubbel voor enkele oogenblikken uitwerpen en aangezien het etherisch dubbel bijna stoffelijk is, kan het door gewone stervelingen gezien worden in een gedaante volkomen gelijkende op den persoon zelf.

Het uittreden van het etherisch dubbel kan ook geschieden een oogenblik voor of een oogenblik na den dood, vooral bij een plotseling sterfgeval, voorafgegaan door een ongeluk of hevigen schok, kan het etherisch dubbel onmiddellijk uit het lichaam treden. Indien het voor den dood uit het lichaam treedt, zal het volkomen de levende gedaante van den persoon hebben en de verwondingen van het lichaam op het etherisch dubbel zichtbaar zijn. Treedt het na den dood uit, dan zal het etherisch dubbel er uitzien even als de doode. Het verschijnt alsdan aan den persoon, soms op zeer verren afstand, aan wien de stervende vóór zijn dood gedacht heeft.

Het etherisch dubbel is evenwel zonder het astraal lichaam en het lagere *Manas* of verstand van dit lichaam verstandeloos en onderworpen aan iedere uitdrukking van de gedachte van den eigenaar, welke het zal volgen.

Ook gedurende den slaap verlaat het etherisch dubbel dikwijls het lichaam, evenwel is het dan vergezeld door het astraal lichaam. Hetgeen dit lichaam dan ziet, vormt een gedachtenbeeld, dat men zich bij het ontwaken van het lichaam, zeer dikwijls nog herinneren kan.

De mensch kan door oefening zijn etherisch dubbel, vergezeld van zijn astraal lichaam, bewust uitwerpen en aangezien het etherisch dubbel bijna stoffelijk is, is hij in staat zich elders in een zichtbare menschelijke gedaante te vertoonen. Het stoffelijk lichaam blijft alsdan in een toestand van schijndood achter. Het uitwerpen van het etherisch dubbel en het astraal lichaam is evenwel niet zonder gevaar, daar gedurende de afwezigheid van het

etherisch dubbel en het astraal lichaam, het stoffelijk lichaam geheel verstoken is van het zoo noodige stoffelijk magnetisme, waardoor het niet lang in staat is tot bedekking van den geest te dienen.

Het bewust uitwerpen van den geest met zijn geestelijk lichaam of geestelijke ziel gedekt door zijn astraal lichaam, dat eveneens na strenge oefeningen mogelijk is, gaat met minder gevaar gepaard, daar gedurende de afwezigheid van den geest, het stoffelijk lichaam door het etherisch dubbel gevoed wordt. Evenwel blijft de geest met den geestendraad aan het stoffelijk lichaam verbonden; de minste verbreking van deze gemeenschap, kan den dood van het stoffelijk lichaam ten gevolge hebben, waarom men bij dergelijke uittredingen van den geest, vermijdt in het bijzijn van het stoffelijk lichaam, dat dan in een toestand van schijndood is, gerucht te maken of dit slechts even aan te raken.

Gedurende den slaap van het stoffelijk lichaam is het uittreden van den geest ook mogelijk, doch dan vrijwillig en slechts voor korten tijd en meestal in den nacht tusschen 2 en 4 uur.

De geest is bij dergelijke uittredingen ook met den geestendraad aan het stoffelijk lichaam verbonden. Het stoffelijk lichaam wordt dan gedurende dien tijd beschermd door zijn astraal lichaam en zijn etherisch dubbel, zoodat dit niet in een toestand van schijndood komt. Het verbonden blijven van den geest aan zijn stoffelijk- en astraal lichaam is noodig, daar zonder deze verbinding het stoffelijk lichaam zou sterven en het astraal lichaam zich onmiddellijk met zijn geest zou vereenigen, daarom zegt men wel eens, dat de geest gedurende zijn verblijf op de aarde, gevangen zit binnen zijn stoffelijk lichaam.

De geestendraad mag men niet beschouwen als een stoffelijke draad; de *Soeratma* is een geestelijke kracht, die den geest aan het stoffelijk lichaam bindt en uitgaat van de wet van de *Kshetrajna* of de kracht der be-lichaming.

Uit het bovengemelde blijkt, dat de geest omkleed is met niet minder dan vier omhulsels:

1e de geestelijke ziel of het geestelijk lichaam;

2e de menschelijke- of dierlijke ziel ook het astraal lichaam genoemd;

3e het stoffelijk lichaam en

4e het daarom heen zittend etherisch omhulsel, dat ook etherisch dubbel en fluïdisch lichaam wordt genoemd, welke namen zijn functiën aanduiden.

Deze omhulsels worden successievelijk afgelegd en wel:

1e het stoffelijk lichaam door den dood;

2e het etherisch omhulsel na den dood van het stoffelijk lichaam;

3e het astraal lichaam bij den tweeden dood en overgang naar het eerste hemelgebied en

4e het geestelijk lichaam bij den overgang naar het vijfde hemelgebied.

De geest stijgt dus telkens in veredelde stof steeds opwaarts, totdat hij alles heeft afgelegd en de zuivere onbezoedelde geest na het vijfde, zesde en zevende hemelgebied doorloopen te hebben, tot God terugkeert.

DE LEVENSKRACHT.

De kracht, die het stoffelijk lichaam van den mensch doet leven, bestaat uit drie hoofdelementen namelijk: het *Prana* of het organisme; het *Saman* of het stoffelijk magnetisme en het *Karma* of het instinct, dat is de wet van oorzaak en gevolg.

Het organisme werkt samen met het stoffelijk magnetisme; zij zijn onafscheidelijk verbonden en vormen te zamen het oorzakelijk lichaam of de verpersoonlijking. Uit beide krachten komt voort het instinct.

Het organisme bestaat uit vier krachten, namelijk: de ademhaling, de warmte van het lichaam, de bloedsomloop en de spijsvertering, welke krachten in werking worden gebracht door het stoffelijk magnetisme. Zoodra na de geboorte het kind aan de lucht is blootgesteld, ontstaat door de aantrekkingskracht van het stoffelijk magnetisme, een op en neer gaande beweging van de longen en een samentrekkende beweging van het hart, waardoor de ademhaling ontstaat, welke de zuurstof uit de lucht in het lichaam brengt en de door het voedsel ontstane koolzuur uit het lichaam wordt gevoerd. Door het inademen van zuurstof en het uitademen van koolzuur worden de organen van het lichaam in werking gebracht en ontstaat daardoor niet alleen de warmte van het lichaam, maar wordt ook het door het voedsel gevoede bloed door de aderen gevoerd, doet de spijsvertering haar werking en worden de vergane resten der voedingsmiddelen en van het water weder uit het lichaam gedreven.

Terwijl het etherisch dubbel het stoffelijk magnetisme in het lichaam brengt, is het tevens onderhevig aan de aantrekkingskracht, er op uitgeoefend door het astraal magnetisme van de ziel, dat de verbinding vormt tusschen lichaam en geest. De gezamenlijke werking van deze krachten doet niet alleen het bloed, vleesch, vet, enz.

ontstaan maar vormt ook een krachtig levensfluide, dat naar de hersenen gevoerd, het persoonlijk magnetisme doet ontstaan en door deze kracht weder de zenuwkracht, de spierkracht en de energie, terwijl uit de gezamenlijke werking van de vier krachten van het organisme en de drie krachten van het persoonlijk magnetisme zeven vermogens voortkomen, namelijk de gedachte, het gezicht, het gehoor, de stem, het gevoel, de reuk en de smaak. Uit deze vermogens komt voor de handeling, die in vele onderdeelen verdeeld is.

Het organisme en het stoffelijk magnetisme werken geheel natuurlijk en wel door natuurwetten, die den mensch dwingen, om te eten, te drinken en te slapen en dit organisme is noodig speciaal voor het stoffelijk lichaam. Door oefening verkrijgt de mensch de kracht, het organisme tijdelijk buiten werking te stellen, waardoor het stoffelijk lichaam in een toestand van schijn dood komt. In gewone omstandigheden echter veroorzaakt slechte werking van het organisme en van het stoffelijk magnetisme ziekte en het geheel ophouden van de werking van beide krachten den dood. De werking van het organisme in slecht, indien het etherisch dubbel onvoldoende stoffelijk magnetisme in het lichaam brengt. Houdt die toevoer geheel op, dan wordt het evenwicht van het astraal- en stoffelijk magnetisme verbroken, waardoor de ademhalende beweging der longen en de samentrekkende beweging van het hart ophouden.

Het instinct is een onbewuste geestesverrichting, daarom beschouwt men dit als een onzichtbare prototype buiten den mensch, want het instinct handelt voordat het verstand bewust is. De mensch ontwijkt b. v. een vallend voorwerp, omdat hij eenvoudig niet anders kan. Het zien, hooren of voelen van het gevaar is voldoende, om het lichaam in beweging te brengen, om het gevaar te ontwijken. Het instinct heeft dus zijn oorsprong uit het gezicht, het gehoor en het gevoel en daar deze zintuigen voortkomen uit het persoonlijk magnetisme, zoo is het een geestelijke kracht.

De werking van het instinct is verstandeloos en onpartijdig. Het oefent een controle uit op het verbruik van het persoonlijk magnetisme en mitsdien ook over het doen en laten van den mensch. Het is dus niet anders dan zijn geweten, de waarschuwende stem en in zijn werking de wet van oorzaak en gevolg.

Het verband tusschen alle krachten, machten en vermogens van het stoffelijk lichaam is de geest. Zonder den geest leeft het lichaam niet, want verlaat de geest het lichaam, zoodanig dat de geestendraad breekt, dan dooft ook het vermogen van het lichaam uit en het vergaat. De mensch is dus een geestelijk wezen tijdelijk bekleed met een stoffelijk lichaam, dat elk oogenblik verslijt even als een stoffelijk kleed, doch door de gedachtekracht en den wil telkens weder in een bruikbaren toestand wordt gebracht, totdat het geheel versleten is en door den geest wordt afgelegd, dat de mensch „dood” noemt. De dood is evenwel niet anders dan de geboorte van den geest, die dan in een ander leven overgaat, want de geest is onvernietigbaar en behoudt steeds zijn individualiteit, zijn stoffelijk lichaam is slechts geleend, om tijdelijk in het stoffelijk gebied te kunnen vertoeven.

De stoffelijke mensch op zich zelf beschouwd is slechts een werktuig. Door het oog en het zenuwstelsel is hij verbonden met den ether en de fijnere magnetische elementen, door het oor en de longen met de atmosfeer, door de andere zintuigen, die allen vormen zijn van den gevoelzin, staat hij in betrekking met vaste, vloeibare lichamen, terwijl door de aanwezigheid van den geest in het lichaam, de stoffelijke mensch verwant is aan de geestelijke wereld.

Indien de geest het stoffelijk omhulsel verlaat, wordt daardoor geen verandering gebracht in den geestelijken mensch, noch in zijn vorm, noch in zijn organisatie, noch in zijn karakter, noch in zijn opgedane kunsten en wetenschappen, want als een stoffelijk mensch zijn kleed aflegt, wordt hij wel lichter, doch zijn lichaam ondergaat

geen verandering. Hij wordt niet beter of slechter. De geestelijke mensch is in alles volkomen gelijk aan den stoffelijken mensch, van alle stoffelijke organen van het stoffelijk lichaam bezit hij geestelijke, die op de zelfde wijze werken. Zijn zintuigen werken op de zelfde wijze als vroeger, doch zijn scherper en aangenamer geworden, zijn waarnemingsvermogen is vergroot.

De geest van het dier behoudt na zijn dood wel zijn individualiteit of zijn persoonlijkheid doch niet het bewustzijn van zijn eigen ik. Het intelligente leven blijft in latenden toestand. Evenwel is de geest van een dier in de wet van algemeene vooruitgang begrepen en het wordt na den dood ook voortdurend weer aan een stoffelijk lichaam verbonden. Planten en steenen verkeeren na hun dood in een gelijken toestand ofschoon hun astraal lichaam minder ontwikkeld is dan die der dieren.

DE GEDACHTEKRACHT.

Zooals in het voorgaand hoofdstuk werd gemeld, kan de handeling van den mensch in vele onderdeelen verdeeld worden. De goede of slechte handeling van den mensch is geheel afhankelijk van de ontwikkeling van zijn persoonlijk magnetisme, dat in zijn werking niet natuurlijk is; deze hangt af van de gemoedsgesteldheid van den mensch. Indien deze kracht natuurlijk werkte, zouden alle menschen even krachtig van lichaam zijn, hun verstand gelijk ontwikkeld en voor hun handelingen evenveel energie kunnen hebben; dat is zooals men weet niet het geval en deze kracht is dan ook geheel afhankelijk van de ontwikkeling van den wil en het verstand. Daar nu de gemoedsgesteldheid weder afhankelijk is van de gedachte, zoo is de magnetische kracht van den mensch niet anders dan zijn gedachtekracht. Het ligt dus voor de hand, dat de magnetische uitstraling krachtiger zal zijn, naarmate de gedachtekracht sterker is. De mensch, die den krachtigsten wil heeft en dien voor een zeker doel ontwikkeld heeft, zal dat doel spoediger bereiken dan een ander. De toestand van 's menschen lichaam en de kracht zijner handelingen zullen dus geheel afhangen van de hoeveelheid persoonlijk magnetisme, dat hij kan scheppen, zoodat een persoon, die veel persoonlijk magnetisme kan ontwikkelen, invloed zal kunnen uitoefenen over iemand, die weinig magnetisme kan ontwikkelen.

De gedachtekracht zou men kunnen onderscheiden in: de stille kracht, de geheime macht en het vermogen van den wil, welke krachten de geestelijke krachten van den mensch worden genoemd. Alvorens deze te beschrijven, dient vermeld te worden, de werking der gedachte in het gewone leven van den mensch en welke macht tot handelen, de gedachte door oefening kan ontwikkelen.

Het persoonlijk magnetisme heeft zijn middelpunt in de hersenen. Door de werking der gedachte ontstaan tril-

lingen, welke magnetisch zijn; zij planten zich voort langs de zenuwen door het geheele ichaam en vormen een kracht, die den mensch ten goede of ten kwade komt. Daar nu de gewone gedachte een gevolg is van de gemoedsgesteldheid, zoo is de gemoedsgesteldheid van den mensch bij de instandhouding van zijn lichaam van het grootste gewicht.

De gemoedsgesteldheid van den mensch kan in twee hoofdsoorten onderscheiden worden, namelijk die hem blijdschap en die hem verdriet veroorzaken. Indien de mensch een gemoedsgesteldheid heeft van blijdschap, zal zijn persoonlijk magnetisme zoo weldadig werken voor zijn lichaam, dat op het oogenblik, dat die blijdschap gesmaakt wordt, een zeker weldadig gevoel in de hersenen ontstaat, dat zich door het geheele lichaam voortplant. Daarentegen zal een ondervinding, die verdriet veroorzaakt, zooveel verlies van persoonlijk magnetisme of persoonlijke kracht veroorzaken, dat een loom gevoel door het geheele lichaam daarvan het gevolg zal zijn. Ondervindt nu een mensch dikwijls verdriet, dan zal zijn persoonlijke kracht zoodanig verminderen, dat hij zal verzwakken en ziek worden, daarentegen zal een mensch, die in zijn leven veel blijdschap ondervindt, zijn levenskracht zoodanig versterken, dat hij daarvan te veel heeft en die kracht zonder nadeel op anderen kan overbrengen („magnetiseeren”).

Hoewel de magnetische kracht door alle poriën het lichaam kan verlaten, is die magnetische uitstraling uit geen enkel lichaamsdeel zoo krachtig als uit de vingertoppen, uit de oogen en uit den mond. Indien men zijn magnetische kracht op een zwakkere of zieke wil overbrengen, moet men uitsluitend gebruik maken van de vingertoppen, die op geringe afstand van het lichaam boven de zieke plaats bewogen moeten worden in één richting („passes”). Daar alle ziekten, behalve verwondingen en breuken, het gevolg zijn van verlies van persoonlijk magnetisme, zoo kunnen alle ziekten ook door aanwending

van het persoonlijk magnetisme genezen worden. Het succes der genezing zal echter geheel afhangen van den magnetischen invloed van den bewerker („magnetiseur“). Het verstand, de wil en de gedachte van den bewerker moeten zoodanig ontwikkeld zijn, dat zijn persoonlijk magnetisme een genezende eigenschap krijgt. Niet alleen menschen maar ook dieren en planten kunnen door het aanwenden van een goed ontwikkeld persoonlijk magnetisme, een weldadigen invloed ondervinden.

Er zijn ook menschen, die een tegenovergestelde kracht bezitten, namelijk die personen, wier astraal magnetisme in overvloediger hoeveelheid aanwezig is dan het stoffelijk magnetisme, waardoor er een kracht in het lichaam ontstaat, die aan het persoonlijk magnetisme een nadeelige uitwerking geeft en op menschen, dieren en planten een slechten invloed uitoefent.

(Deze kracht wordt door de Hindoes „*jettatoera*” genoemd; bij de Javanen is deze kracht ook bekend onder de namen van „*mata nasar*”, kwade oog en „*tangan panas*”, warme hand).

Het fluïde van het astraal magnetisme kan, zooals reeds gemeld werd in het hoofdstuk „*De mensch in zijn stoffelijk lichaam*”, bij sommige menschen zoo sterk ontwikkeld zijn, dat zij door oefening dit fluïde als een pantser, rondom het lichaam kunnen verdikken, door welk fluïde geen sabel of kogel doorgaat. Ook kan dit fluïde met groote kracht en snelheid, (drie honderd duizend kilometer per secunde, volgens professor Elmer Gates) als een flets uit het oog worden gedreven en met doodelijk gevolg op mensch of dier gericht worden. Deze kracht wordt dan ook dikwijls aangewend bij wraakuitoefeningen, bij het vangen en dresseeren van verscheurende dieren, vergiflige slangen of bij het vangen van vogels.

Het omhullen van het lichaam met dit fluïde, beschermt het ook tegen vuur zelfs tegen gesmolten metalen.

Indien men het fluïde, van het persoonlijk magnetisme, dat uit de oogen straalt, voor een zeker doel aanwendt, heeft

dit een andere uitwerking dan het zelfde fluïde, dat uit de toppen der vingers vloeit. Indien de slang een kleine vogel sterk beloert, of haar adem naar den vogel uitblaast, zal de vogel de kracht missen, om weg te vliegen en hij valt als het ware in den bek van de slang. De zelfde invloed heeft de mensch, die sterk geladen met persoonlijk magnetisme een zwakkere lang en sterk aanziet. De zwakkere komt dan dadelijk onder den invloed van den sterkere („*suggestie*”) en is alsdan geheel in zijn macht. Voor het uitoefenen van een dergelijken invloed heeft de sterkere slechts te verlangen, om zijn invloed uit te oefenen en daar dit verlangen gedacht wordt en vergezeld gaat van een sterke wilskracht van den denker, kan deze gedachtekracht haar doel niet missen: de uitwerking *moet* volgen. De trillingen door de gedachte voortgebracht, vormen krachtige gedachtenbeelden (*elementalen*), die den persoon bewerken, die onder den invloed moet gebracht worden en deze komt daardoor in een toestand, waardoor hij alles zal doen, hetgeen hem door den sterkere in zijn gedachte gelast wordt en alles voelen, hetgeen hem gezegd wordt te voelen. Komt hierbij nog de gebiedende stem van den persoon, die invloed uitoefent, dan is die invloed nog krachtiger. Door dezen invloed komt de zwakkere in een willoozen („*hypnotischen*”) toestand. Dezen toestand juist te beschrijven is zeer moeilijk. Indien men het lagere verstand, de wil, de zenuwkracht en de energie van den stoffelijken mensch wegdenkt en men stelt daarvoor in de plaats het hoogere verstand en de energie van den geestelijken mensch, dan heeft men ongeveer een beschrijving van dezen toestand. In de plaats van den persoon is zijn geest getreden en deze geeft dan antwoord op alle vragen, die hem gedaan worden. In dezen toestand herinnert zich de geest alle gebeurtenissen in het verleden, zelfs die zijner wedergeboorten als mensch en hij kan dan zelfs den ziekte-toestand van zijn stoffelijk lichaam beschrijven en zeggen welk medicijn tot beterschap kan dienen. Bedoelde toe-

stand van het stoffelijk lichaam is zoo eigenaardig, dat hij moet beschouwd worden, als een tijdelijke verkrachting der natuurwetten, daar het bewustzijn van het stoffelijk lichaam is ingeslapen, het geen vrije wil meer heeft, en de zwakkere dan geheel in de macht is van den sterkere. Het weder terugbrengen in den normalen toestand, geschiedt door den wil van en op mondeling bevel van den bewerker (*hypnotiseur*). De kracht van den invloed op den zwakkere blijft gedurende eenigen tijd bestaan; de persoon, die eenmaal onder den invloed van een sterkere is geweest, zal zelfs op een afstand door de kracht der gedachte weder onder den invloed van den sterkere gebracht kunnen worden en hij doet dan ook hetgeen de bewerker hem in zijn gedachten gelast.

Men kan ook zich zelf in een dergelijken toestand van invloed brengen („*zelf-hypnose*” of „*auto-suggestie*”). Door het sterk zien op een glinsterend voorwerp, waarin het beeld van zich zelf wordt weerspiegeld, waarbij men sterk moet verlangen naar hetgeen men er mede beoogt, zal men zich zelf onder den invloed kunnen brengen zooals boven geschetst, wel niet zoo krachtig als dit door een ander wordt gedaan, maar toch bij zich zelf daardoor een toestand scheppen, die ongewoon is en waardoor men iets zal kunnen doen, waartoe men in normalen toestand niet in staat zou zijn. In dezen toestand handelt de geest van het lichaam of een geest, die tijdelijk van dat lichaam gebruik maakt, om zich te openbaren. Een dergelijk persoon wiens bewustzijn dan is ingeslapen („*trance-toestand*”), wordt het middel van gemeenschap tusschen de stoffelijke- en de astrale wereld („*medium*”). De mensch, die het krachtigste persoonlijk magnetisme heeft, zal den geesten in dezen toestand in staat kunnen stellen, zich tijdelijk te verstoffelijken of zijn eigen etherisch dubbel uit zijn lichaam kunnen doen treden, doch elke verstoffelijking zal gepaard gaan met een groot verlies van persoonlijk magnetisme. In bedoelden toestand verkeerende kunnen sommige menschen iets op grooten afstand zien

gebeuren („*clairvoyant*"); weder anderen hebben dan het vermogen van helderhoorendheid („*clairaudiance*"). Dit verziën en deze helderhoorendheid geschieden dan met geestelijke zintuigen. Anderen kunnen in dezen toestand de herkomst van voorwerpen beschrijven tot hun oorsprong in de grijze oudheid; ook het vermogen van verpersoonlijking („*impersonatie*"); van gedaanteverwisseling („*transfiguratie*"), waarbij het gelaat en de houding van het lichaam veranderen, gelijkende op een zich manifesterenden bekenden overleden persoon; het vermogen van gedachtenoverbrenging („*telepathie*") of ook van gedachtenlezen; het vermogen om zenuwkracht of het gevoel buiten het organisme te zenden („*exterioriseeren*"); het vermogen om beweging-veroorzaakte kracht buiten het organisme te zenden („*motriciteit*"); ook van het vormend vermogen („*plasticiteit*"); van psychische uitwerkselen van zinvang („*catalepsie*"); van schijndood („*lethargie*"); van het veroorzaken van verblindings of begoocheling („*fascinatie*"); van beheersching van iets („*obsessie*"); van de laatst genoemde eigenschappen maken tovenaars gebruik om hun soms wonderlijke voorstellingen te doen slagen.

Eenige van deze eigenschappen hebben ook stervenden, daar eenige uren voor den dood het stoffelijk lichaam komt in den toestand als bovengeschetst, waardoor het sterven van het stoffelijk lichaam gelijk staat met inslapen. Daar de geest in dezen toestand zeer dikwijls het verlangen koestert afscheid te nemen van een vriend of bloedverwant, komt het vermogen van gedachtenoverbrenging bij stervenden dikwijls voor en soms in die mate; dat het etherisch dubbel van den stervende vergezeld van zijn ziel op verren afstand zich aan een vriend of bloedverwant vertoont en zelfs in staat is te spreken, dan wel wordt door dit verlangen de gedachtekracht zoo sterk, dat de uitgezonden gedachtevorm, het beeld van den stervende zal weerkaatsen, waardoor dit beeld zich voor een oogenblik zal verstoffelijken en zichtbaar zijn voor den vriend of bloedverwant, aan wien de ster-

vende gedacht heeft. In het laatste geval zal het weerskaatsfe beeld niet kunnen spreken.

Verder hebben personen in bovengeschetsten toestand nog de eigenschap van („*automatisch*”) schrift voort te brengen, dat is het gebruik maken van de hand van den onbewusten persoon door een geest om te schrijven. De inhoud van het geschrevene is hem dan niet bekend. Zelfs wordt dit schrift soms voortgebracht in een taal, die de persoon niet kent. Ook komt het voor, dat de geest, die tijdelijk van het lichaam van den onbewusten persoon gebruik maakt, spreekt in een taal, die aan den persoon zelf onbekend is, of maakt deze geest van het persoonlijk magnetisme van den onbewusten persoon gebruik, om te kloppen, voorwerpen te bewegen of te verplaatsen, ook om de schoonste muziek of de mooiste teekening voort te brengen, terwijl de onbewuste persoon soms geen verstand heeft van muziek noch van teekenkunst. De geest kan met het geleende lichaam alle verrichtingen doen, op de zelfde wijze alsof hij zelf nog in een stoffelijk lichaam was.

Indien al deze vermogens worden voortgebracht door een onontwikkeld persoon, die in normalen toestand dit niet zou kunnen, levert dit het bewijs, dat die vermogens niet behooren of hun oorsprong hebben in het stoffelijk lichaam van den onbewusten persoon, daar het stoffelijk lichaam geen vermogen bezit zonder functie, zoodat die handelingen *moeten* worden toegeschreven aan een onzichtbare intelligentie.

Sommige menschen kunnen in hun slaap van zelf in een toestand komen als hiervoren geschetst werd („*droom-mediums* of *sommambulen*, afgeleid van het woord *somnambuleeren* of slaapwandelen”).

Deze soort menschen zien soms in hun droom geruimen tijd te voren, hetgeen gebeuren zal.

Den onbewusten toestand, waarin een niet slapende persoon gebracht kan worden, kan soms voor hem zeer gevaarlijk worden. De gedachtekracht, die daarvoor noodig

is, kan bij de uitoefening van de witte- zoowel als van de zwarte Magie op een afstand worden aangewend, zonder weten van den persoon, op wien deze kracht wordt uitgeoefend. In de plaats van den persoon wordt dan een door hem gedragen kleedingstuk bewerkt. Daar een gedragen kleedingstuk doortrokken is met het fluïde (of od) van de magnetische uitstraling van den persoon, die het gedragen heeft, wordt dit fluïde opgewekt, door voortdurend de vingertoppen over het kleedingstuk te bewegen, waardoor gemeenschap zal ontstaan tusschen den persoon, die het kleedingstuk gedragen heeft en den persoon, die het daarin bevindend fluïde bezielde heeft. Wordt dit nu met een goed doel gedaan en is de persoon, die het kleedingstuk gedragen heeft, ziek, dan zal de bewerker kunnen voelen, welke ziekte bedoelde persoon heeft en hij is dan in staat, de medicijn te noemen, die den zieke zal kunnen genezen. Wordt een en ander gedaan met een slecht doel, dan wordt het bezielde fluïde overgebracht in een te voren gemaakte pop van hout, klei of was. Indien nu de bewerker de pop beschadigt, zal de persoon, wiens bezielde fluïde de pop doordrongen heeft, pijn gevoelen op de overeenkomstige plaats van zijn lichaam, als waar de pop beschadigd werd. Op deze wijze zal de ongelukkige steeds in een ziekelijken en lijdenden toestand gehouden kunnen worden en door de pop doormidden te breken, zelfs den dood van het slachtoffer veroorzaakt kunnen worden.

Dit kan echter voorkomen worden, door te zorgen, dat men geen zwakkeling is, want alleen zwakken, die door ziekte of door eigen toedoen voortdurend veel persoonlijk magnetisme verliezen, kunnen onder den invloed van anderen worden gebracht. Het is dus raadzaam te zorgen, dat men zijn persoonlijk magnetisme niet misbruikt. De grootste oorzaak van verlies van persoonlijk magnetisme is de te veel opgevoerde geslachtsdrift, onmatigheid, uitspatting, verwaarloozing van het lichaam, verdriet, heftige ontroering, drift en aanverwante gebreken; gebruik van

geestrijke dranken, prikkelende kruiden, tabak, te veel koffie, thee of vleesch; daarentegen zal een geregelde levenswijze, het eten van groenten en vruchten en het drinken van zuiver water, het persoonlijk magnetisme doen toenemen.

Wil men behoorlijk zijn hersenen, den oorsprong van het persoonlijk magnetisme, gebruiken, men beheersche zich zelf, want dit is het beste middel om het persoonlijk magnetisme of de levenskracht aan te kweeken en de spier- en zenuwkracht te versterken, want de allereerste gewaarwording van het verlies van persoonlijk magnetisme is zenuwziekte en verslapping der spierkracht, daar de zenuwkracht en de spierkracht één zijn met het persoonlijk magnetisme. Bovendien zal de kennis van de verschillende factoren, die noodig zijn voor het aankweeken van het persoonlijk magnetisme, den toestand van het organisme ten goede komen en ziekten en kwalen vermeden kunnen worden. In de wetenschap van de werking van zijn krachten, machten en vermogens, hoe deze opgewekt, gevoed en gebruikt worden, voor een verlangen naar alles wat goed en schoon is, naar liefde, waarheid en arbeid, om nuttig en behulpzaam te zijn en de smart, de boosheid, het verdriet en de ziekte te verdrijven, ligt dus het geluk van den mensch.

DE STILLE KRACHT.

Indien men aan iets denkt, roept de gedachte een beeld voor de oogen, waaraan men een naam geeft. Omgekeerd vormt een gesproken naam of hetgeen men ziet, hoort of voelt een gedachtenbeeld; bij elke gedachte wordt dus door het verstand een beeld geschapen. De verbeelding is dus het scheppend vermogen van den mensch.

Elke bewuste daad van den mensch, hetzij goed of slecht, wordt voorafgegaan door een gedachte. Binnen zijn aura, dat is de akasische of magnetische omgeving van den mensch, veroorzaakt de gedachte een trilling, welke trilling een kleur voortbrengt, die het gedachtenbeeld vormt. In scheppingsverhalen wordt dan ook gezegd, dat God de geschapen dingen voortbracht, alleen door de werking Zijner gedachte.

De gedachten kunnen in drie hoofdsoorten onderscheiden worden: de slechte, de gewone en de goede. De gewone gedachten worden weder in vijf soorten onderverdeeld; die naar het slechte en die naar het goede overhellen. De zeven soorten gedachten veroorzaken opvolgend van slecht tot goed: een roode-, oranje-, gele-, groene-, blauwe-, indigo- en violet kleurige flukkering. Sommige menschen kunnen de geschapen kleurenbeelden in halfdonker zien, in het licht der zon is dit zeer moeilijk.

Wanneer men 'snachts wakker te bed ligt en over iets nadenkt, ziet men, wanneer men de oogen sluit, aanhoudend kleurflukkeringen voor de oogen, die langzaam weder verdwijnen. Opent men de oogen en vestigt men zijn blik in halfdonker op een zeker punt, dan zal men, als men denkt, een uitstraling uit de hersenen gewaarworden, waarvan de werking veel overeenkomt met stoom, die met tusschenpoozen van eenige seconden telkens den ketel verlaat. Wanneer men 's avonds bij licht

en overdag indien het zonnelicht niet te schel is, eenigen tijd naar een zeker voorwerp kijkt, zijn gedachte er op vestigt en men sluit daarna de oogen, dan komt het voorwerp, naar hetwelk men gekeken heeft, soms scherp belijnd als een gedachtenbeeld voor de oogen. Zoo zal een voorname gebeurtenis b.v. een moord, die men zag plaats grijpen, soms jaren daarna nog helder voor de oogen terugkeeren. De eerstgenoemde soort zijn gedachtenbeelden, die van den mensch uitgaan, laatstgenoemde die op den mensch inwerken. Die inwerking kan zeer natuurlijk zijn b.v. door hetgeen de mensch ziet, hoort of voelt, doch kan ook plaats hebben door middel van gedachtenbeelden, die op hem gericht worden.

Elk gedachtenbeeld krijgt het karakter, dat door de hersenwerking daaraan gegeven wordt; het werkt magnetisch en trekt een ander gedachtenbeeld of een wezen der natuurrijken van dezelfde soort tot zich en vloeien alsdan ineen. Indien dit plaats heeft met een ander gedachtenbeeld, dan ontstaat er een verband tusschen de personen, die de gedachtenbeelden geschapen hebben, een verband, waardoor soms gedachtenoverdracht het gevolg is, of wordt daardoor een gevoel van sympathie of van genegenheid opgewekt. Indien het gedachtenbeeld samen-vloeit met een halfverstandelijk wezen der natuurrijken, vormen zij één verstandelijk wezen (*elementaal*), die verbonden met den wil, den persoon zelf of een ander op wien de gedachte gericht was, krachtig kan steunen of benadeelen en uitvoering kan geven, aan het door die gedachte geschapen goet of kwaad. Wordt echter de wil niet verbonden met de gedachte, dan gaat deze langzaam te niet, tenzij zij door nieuwe gedachten van den zelfden aard opnieuw gevoed wordt.

Gedachtenbeelden van vele personen van gelijken aard kunnen ook tot elkander getrokken worden en ineenvloeien; zij versterken dan elkander wederkeerig en vormen één beeld van groote kracht en hevigheid. Het brengt soms groote beroeringen te weeg en veroorzaakt oorlogen, opstanden en allerlei natuurrampen.

Groote kracht hebben gedachtenbeelden, die geschapen worden door het opzeggen van vaste formulieren. Zij kunnen door den voortbrenger worden aangewend voor het verkrijgen van eigen macht en kracht of gericht worden op bijzondere personen, die door hem kunnen worden geholpen of geschaad, naarmate den aard van het formulier en van het wezen, dat met het gedachtenbeeld ineenvloeit. De goede formulieren kan men gelijkstellen met wenschen en gebeden, die voor zich zelf, voor anderen of voor het heil van den geest van een overledene geuit worden. Zij vormen een schaar van beschermende wezens, die den persoon in het formulier genoemd, krachtig kunnen steunen en beschermen. De slechte formulieren kan men gelijk stellen met verwenschingen en vervloeking, die den persoon, tot wien zij gericht worden, kunnen benadeelen, zelfs ziekte en dood ten gevolge kunnen hebben. Indien evenwel iemand door een braaf leven en het beheerschen zijner slechte gedachten, beschermende wezens rondom zich verzameld heeft, kunnen slechte gedachtenbeelden of vervloeking, hem geen kwaad doen. De slechte wezens kunnen hem dan niet naderen.

De gedachtenbeelden van verwenschingen en vervloeking, kunnen door het opzeggen van bijzondere formulieren, soms ook bij ontmoeting, bezield worden door een schil of schim, dat zijn, zooals reeds vermeld werd, astrale lijken, die verstandeloos rondzwerven. Zoodra deze met de gedachtenbeelden ineenvloeien, worden zij kwaaddoende spoken; zij nemen dan het karakter aan, dat in die formulieren wordt uitgedrukt en zij kunnen dan tot allerlei doeleinden, in die formulieren uitgedrukt, gebezigd worden. De uitwerking van die formulieren wordt dan „*de stille kracht*” genoemd, terwijl de daarvoor gebezigde formulieren bekend zijn onder den naam van *Wetala Siddhi*. De verschillende verrichtingen al naarmate zij het goede of het slechte beoogen, worden *sarat* en *djimat* of *goena-goena* en *toembal* genoemd.

Met zeker succes voor de stille kracht kan een zielloo-

ze geest (*elementaar*) gebruikt worden, dat is een geest, die als mensch zeer slecht geleefd heeft en door een executie, moord, zelfmoord of ongeluk na een leven van hartstochten, lusten en begeerten, ontijdig uit het leven werd gerukt. Terwijl de ziel van een op deze wijze gestorven mensch aan het stoffelijk lijk en de plaats, waar dit begraven werd, gebonden blijft, totdat zijn schil door ouderdom ophoudt te werken, doolt de geest doelloos rond en kan de aarde niet verlaten. Een dergelijke geest, die „*de ziellooze*” wordt genoemd, kan door het opzeggen van een formulier beziel worden door het gedachtenbeeld, dat door dit formulier geschapen werd. Aldus weder beziel, wordt hij de dienaar van het formulier en hij doet dan binnen zekere grenzen, daar de geest aan zijn ziel verbonden is met den geestendraad of *Soeratma*, letterlijk hetgeen hem in het formulier gelast wordt, zooals steenen werpen, *soeroe*-spuwen, kloppen op deuren en vensters, zich tijdelijk incarneeren in den persoon, die in het formulier genoemd wordt, om hem verliefd of ziek te maken, te dooden of hem dingen te laten doen, die hij anders niet zou doen, alles zooals in het formulier werd uitgedrukt. Dergelijke spoken zijn van de kwaadaardigste soort voor de stille kracht. Naar hun verrichtingen worden zij onderscheiden in *Awitji's*, *Nglaloe's* en *Kasasar's*. De goed doende spoken van deze soort worden *Shaija's* genoemd. Meer mag van de „*stille kracht*” hier niet worden vermeld.

Tot de gedachtenbeelden, waarmede de mensch zichzelf benadeelt, behooren in de eerste plaats die, welke verbonden met den wil of *Issha*, den mensch brengen tot daden, die uitvoering geven aan zijn hartstochten, lusten en begeerten. Het voortbrengen van dergelijke gedachten en hun gevolgen noemt men het *Karma* van den mensch. Het voornaamste van alles, wat den mensch betreft is zijn *Karma*, omdat dit alles beheerscht. Is de mensch zoover ontwikkeld, dat hij zijn gedachten kan beheerschen, waardoor de karmische werking ophoudt, krijgt hij ook de macht over zijn hartstochten en lusten en dan is ook zijn

tijd op aarde in zijn grof stoffelijk *kama roepa* of begeerte-lichaam ten einde en hij is dan geschikt voor een verblijf in de hemelgebieden.

Het doel van het leven op aarde moet dus zijn om elke slechte gedachte, die bij den mensch opkomt en een slechte daad ten gevolge kan hebben, door standvastig weigeren, om over het zelfde onderwerp verder door te denken, te niet te doen, want het verder denken, wat men beraadslagen noemt, gaat elke daad vooraf, waardoor de gedachte met den wil verbonden wordt. Heeft men eenmaal deze macht over zijn gedachten, dan volgt vanzelf de tweede stap, dat is, dat men langzamerhand geen slechte gedachten meer krijgt, waarna de derde stap volgt, dat men alleen dan denkt, wanneer men wil, zoodat de gedachte bewust ontwikkeld wordt. Is men zoo ver gevorderd, zal men in staat zijn iets te doen, waartoe een gewoon mensch niet in staat is.

DE GEHEIME MACHT.

In het hoofdstuk „*De Stille kracht*” werd aangetoond, hoe verderfelijk de invloed der gedachte kan zijn, indien zij bestuurd wordt door den dierlijken wil van den mensch. In dit hoofdstuk zal worden vermeld, welk een macht de gedachte heeft, indien zij bestuurd wordt door den geestelijken wil van den mensch. Zij wordt dan „*de geheime macht*” genoemd.

In het hoofdstuk „*De mensch in zijn stoffelijk lichaam*” werd vermeld, dat de mensch bestaat uit krachten, machten en vermogens, waarvan het hooger en het lager *Manas* of verstand, die ook het hooger en het lager *ik* worden genoemd, de voornaamste zijn, daar zij heerschen over de gedachte en den wil. Het eerstbedoelde *ik* is de beschermer van den mensch; het is zijn goede gedachte en zijn goede wil, terwijl het laatst bedoelde *ik* behept met dierlijke hartstochten en lusten, de slechte gedachte en wil van den mensch is.

Bij den strijd, die beide voeren om de heerschappij over het stoffelijk lichaam, komt het er op aan, wie van beiden het sterkst is en de uitslag van dezen strijd beslist, of de mensch braaf of slecht zal zijn. Deze strijd, die met afwisselend geluk gedurende het geheele leven van den mensch gestreden wordt, veroorzaakt zijn afwisselende gemoedstemmingen.

De voornaamste kracht van het hooger, zoowel als van het lager *ik* is het denken en het is door deze kracht te ontwikkelen, dat de mensch de geheime macht kan opwekken.

De macht der gedachte is onbeperkt en de kracht om te denken is oneindig en eeuwig. Naarmate de mensch zich ontwikkelt en zijn kennis toeneemt, zal hij ook meer macht krijgen. De onbekendheid daarentegen met de beteekenis der dingen en de nieuwsgierigheid van den onontwikkelden mensch, veroorzaken gedachten, die harts-

tochten, lusten en begeerten opwekken en den wil, om die te verlangen. Door het toegeven aan dit verlangen of de daad wordt een gemoedsgesteldheid geschapen, die bijdraagt tot des menschen geluk of ongeluk, want elke gemoedsgesteldheid in den mensch heeft een invloed ten goede of ten kwade.

De gemoedsgesteldheid van kalme inspanning heeft een scheppende kracht, daarentegen veroorzaakt de gemoedsgesteldheid van opgewondenheid een tegenwerken den invloed.

De schrik vormt gedachtenbeelden, die zeer verwoestend kunnen werken en den persoon een schok kunnen toebrengen, die hem doet vergrijzen, een zware ziekte, zelfs den dood ten gevolge kan hebben. De gedachtenbeelden gevormd door den schrik van een zwangere vrouw, kunnen worden overgebracht op het ongeborn kind en het voorwerp waardoor de vrouw schrok, op het kind worden afgedrukt, zelfs kan het kind den vorm van dat voorwerp aannemen of indien de ongeborn vrucht nog jong is, deze onmiddellijk dooden.

Hoop is een gedachte, die een tweeledige uitwerking kan hebben. Door het geluk te verwachten van buiten, verwijdert de mensch zich van zijn hooger *ik*. Indien men het geluk zoekt door kalme inspanning, zal een kracht verkregen worden, die het geluk dient.

Indien de wil beheerscht wordt door liefde, genegenheid en waarheid, zullen de gedachten door het verstand voortgebracht, een beschermenden invloed uitoefenen.

Gedachten van verdriet en egoïsme hebben een tegenwerkenden invloed en veranderen genot en vreugde in bitterheid en gal.

De gedachten van eerezucht, afgunst, tweedracht, haat, weerzin en wraak hebben een zeer slechten invloed en berooven den mensch van zijn macht.

Gedachten van oprechtheid en welwillendheid jegens anderen, zullen rondom den denker een kracht optrekken, die de invloeden van kwade gedachten van anderen zul-

len tegenhouden en hem in staat stellen, zijn omgeving te kunnen beheerschen.

Gedachten van verwarring, voortvloeiende uit opgewekte vrees, veroorzaken mislukkingen in ondernemingen. Bij de beoefening der geheime macht, zal men moeten trachten, allereerst te leeren kalm te zijn en te blijven, bij alles wat men ziet, hoort, of voelt, want overspanning van geest en lichaam veroorzaakt verlies van persoonlijk magnetisme of gedachtekracht en is dus ziekte.

Gelijke resultaten wekken moedeloosheid op en de daaruit voortvloeiende gedachten van verdriet. Een goed begrip van de groote macht der gedachte is het beste middel om spoedig tot rust en kalmte te komen.

Bij opwelling van toorn, vliegen den mensch verschillende gedachten door het hoofd, die de daad voorafgaan en die zulke krachtige wezens vormen, dat hij als het ware onbewust daden doet, die hem jaren achteruit brengen. Indien men leert bij alles bedaard te blijven en zich kalm te houden, ligt in deze zelfbeheersching ook het heerschen over zijn gedachten. Door zelfbeheersching en door te trachten het goddelijk beginsel van liefde en waarheid bij al zijn gedachten en handelingen toe te passen, kan de mensch zulke krachtige trillingen in zijn binnenste opwekken, dat hij de heerschappij heeft over alle geopenbaarde dingen.

De gedachte aan jaloezie is van de meest verwoestenden aard. Zij wekt zulk een verlies van persoonlijk magnetisme, dat voortdurende vermagering van het lichaam en onmacht de gevolgen zullen zijn. Indien het lichaam in dezen toestand verkeert, wordt de persoon knorrig, veel-eischend, gesloten, wantrouwig en schuw en moet ten laatste ondergaan door ziekte, die het gevolg is van voortdurend verlies van persoonlijk magnetisme.

De gedachtekracht veroorzaakt ook het samenvattend vermogen van den geest, dat de herinnering wordt genoemd. De herinnering aan een vroeger gebeurde, is het samentrekken der gedachte op dit vermogen. De

herinnering aan een goede daad veroorzaakt blijdschap en tevredenheid en oefent een weldadigen invloed uit; de herinnering aan een slechte daad veroorzaakt wroeging en een zeer slechten, zelfs ondermijnenden invloed. Door anderen goed te doen, zal de gedachte er aan een blijvenden goeden invloed scheppen. Door anderen kwaad te doen, zal men dus zich zelf verderven. Door anderen te helpen, bevordert men zijn eigen belangen het meest.

Andere neigingen en de uitwerking van deze zouden hier beschreven kunnen worden, die alle echter op de zelfde wijze moeten bestreden worden, namelijk: macht over de gedachte, om tot de geheime macht te geraken; alleen moet nog worden opgemerkt, dat het veel gemakkelijker is, door goede gedachten goede wezens te scheppen, dan slechte wezens, die zich eenmaal rondom den slechten denker verzameld hebben, door wijziging der gedachte weder te doen heengaan of te vernietigen. De beste levenskrachten van den denker worden intusschen door deze slechte wezens tot zich genomen, voordat hij geleerd heeft, zijn gedachten te beheerschen en eerst wanneer de slechte wezens geen voedsel meer vinden, zullen zij zich langzaam weder van hem loslaten of te niet gaan.

De natuur is één met het hooger *ik* en door haar wet van trilling is zij het geneesmiddel tegen de slechte neigingen der begeertekracht van het lager *ik*, dat zwak en wispelturig geneigd is, het oor te leenen aan allerlei verleidingen, waartoe het lichaam, indien dit niet gesterkt wordt door de macht van het hooger *ik*, zich gewillig leent, als de slaaf van de macht, die het sterkst in den mensch is.

Voor den bouw van den geest, zijn geestelijke ziel en verstand, zijn noodig geweest alle goddelijke krachten, machten en vermogens, daarom bestaat de geestelijke mensch uit alle krachten, machten en vermogens, die in de natuur voorkomen en is de geestelijke mensch in staat, die krachten, machten en vermogens voor een doel aan te wenden. Die

geestelijke macht is zóó groot, dat zij in staat is tot alles, zelfs ziekte en dood te bestrijden.

De ontwikkeling van deze krachten, machten en vermogens bestaat in het verkrijgen van macht over de gedachte; daartoe moet de mensch zich in gemeenschap stellen met zijn hooger *ik*, door samentrekking zijner gedachte op één punt, waardoor de geheime macht wordt verkregen. De mensch, die bij elke gemoedsgesteldheid zijn hooger *ik* raadpleegt, heeft alle natuurlijke krachten, machten en vermogens tot zijn beschikking en niets is voor hem onmogelijk, want met de hulp van zijn hooger *ik* bij een standvastig, ernstig verlangen, gepaard met een vasten wil, vermag hij veel, zoo niet alles.

Het samentrekken der gedachten mag echter geschieden op slechts één zaak of ding te gelijk. Het vestigen der gedachten op of het denken aan meer dan één zaak of ding, is het verspillen van zijn gedachtevermogens en afleiding der gedachte, daar de trilling van de geestelijke macht als een gevolg van de samentrekking der gedachte, slechts één ding tegelijk schept. Om nu de kracht der volledige samentrekking te verkrijgen en de gedachte op één onderwerp gericht te houden, moet men zich er aan gewennen, steeds slechts één ding te gelijk te doen en niet vooruit te denken aan een ander in de toekomst voorgenomen handeling noch aan een, welke met de tegenwoordige handeling in verband staat.

Bij het overwegen van plannen, moet elk vermogen der gedachte aanwezig zijn. Hoe zal men kunnen denken, indien deze vermogens op een andere zaak gericht worden, waardoor voor een oogenblik gedachteverwarring ontstaat. In zulk een toestand zal men een bladzijde van een boek kunnen lezen, zonder te weten, hetgeen men gelezen heeft. Hieruit vloeit de stelling voort, dat alle gedachtevermogens te zamen de kracht vormen, die men „*begrip*“ of „*overleg*“ noemt en dat men alleen door voortdurende ontwikkeling van zijn verstand, de macht krijgt over zijn gedachte.

Een van de beste middelen om bij deze oefening en studie zijn doel te bereiken, is het beginsel van recht, rechtvaardigheid, rechtschapenheid, behulpzaamheid, goede wil en belangstelling in anderen. Indien de mensch in al zijn handelingen strikt rechtvaardig is, steeds bereid is, anderen naar zijn beste vermogens te helpen, bewijst hij zich zelf daarmede den grootsten dienst. Hij wordt door zijn hooger *ik* daarin krachtig gesteund, terwijl door het goede, dat anderen van hem denken, zulk een kracht rondom hem wordt getrokken, dat hij daardoor in al zijn ondernemingen zal slagen en gemakkelijker een moeilijke taak naar behooren zal kunnen vervullen dan anderen, want onrechtvaardigheid en aanverwante ondeugden zijn leugen en bedrog, waarvan de geschapen wezens zóó verwoestend werken, dat de onrechtvaardige als het ware vernietigd wordt door de wraakzuchtige wezens, die geschapen worden door de vervloeking, die de door hem onrechtvaardig behandelenden op hem richten. Alles wat hij doet, zal met moeite gepaard gaan en alles wat hij onderneemt, zal mislukken en als het ware vernietigd worden, door den haat, die hem wordt toegedragen.

Een krachtige wijze om rechtschapenheid aan te kweeken, is met steeds grooteren ernst er naar te streven, om altijd de waarheid te zeggen, alle onware gedachten te verbannen en overdrijving en onnauwkeurigheden in het spreken, die ook anderen kunnen schaden, te vermijden. Iedere leugen in woorden en daden heeft ten gevolge, dat de leugenaar zich zelf verblindt door de waarheid. De werking van onware gedachte in verband met een heerschende ziekte kan zelfs zeer noodlottig zijn. Wanneer iemand bij de geringste hoeveelheid voedsel dat hij eet, of water dat hij drinkt, of lucht die hij inademt, denkt en bevreesd is voor een heerschende ziekte, strooit hij door zijn angst, die het gevolg is der onware gedachte, door zijn geheele lichamelijk gestel de zaden van een heerschende ziekte uit, en hij krijgt die ziekte niet door de kiemen der ziekte, maar door de wezens, die hij door

zijn angst en gedurig denken aan de gevreesde ziekte zelf geschapen heeft.

Daar elke bewuste daad door een gedachte wordt voorafgegaan, kan de mensch, die geleerd heeft zijn gedachte te beheerschen, ook zijn gemoedsgesteldheid van angst, opgewondenheid en vrees beheerschen en alzoo de gedachten te niet te doen, die aanleiding zouden kunnen geven, dat zijn gezondheid verstoord wordt.

Het beheerschen der slechte gedachten wekt zelfvertrouwen. Dit zelfvertrouwen zal dan er toe bijdragen, dat de angstige gemoedsstemming en gelaatstrekken van den denker zullen veranderen in een tevreden en edel voorkomen. Het tegenovergestelde geschiedt met iemand, die steeds slechte gedachten koestert en gedreven door deze gedachten, er naar handelt. De door zijn slechte gedachten geschapen wezens, zullen hem omringen en hem aansporen steeds slechter te worden, waardoor hij steeds zenuwachtiger zal worden en ten laatste zwak en sukkelende. Zijn gelaatstrekken krijgen een vreesachtige, wilde uitdrukking en zijn voorkomen wordt gemeen en dierlijk.

Elke slechte gedachte van den mensch leidt tot een houding, die bij anderen wantrouwen wekt en den braven aanleiding geeft hem te vermijden, zelfs wanneer zij zich de reden „waarom” niet kunnen voorstellen. Daarentegen trekt hij andere slechte menschen tot zich. De mensch, die hoe langer hoe slechter wordt, begaat ten laatste een misdrijf. Ontwaakt echter voordien door een gebeurde zijn geweten, dan is zijn strijd zoo zwaar, dat hij sterft of ten onder gaat door zelfmoord. Het zijn deze ongelukkigen alsmede de terecht gestelden en door een ongeluk plotseling gestorven slechte menschen, die na hun dood gevaarlijker zijn dan gedurende hun leven. Zij werken na hun dood als vampiers en bevredigen gedeeltelijk hun verlangen met lichamen van levenden.

Het geweten van den mensch werkt echter met zulk een gedachtekracht, dat hij niet voortdurend kan blijven verlangen naar hetgeen in strijd is met het goede en

daar de mensch meer geneigd is het goede dan het kwaade te doen, zal hij het goede bereiken, wanneer hij het met volharding verlangt.

Voor de beoefening van de geheime macht is het in de eerste plaats een vereischte, zoo als vermeld werd, te leeren zijn gedachten te concentreeren op één zaak. Deze concentratie bestaat in het vestigen zijner gedachten op een zaak, zonder aan iets anders te denken of zich door het zien, het voelen of het hooren van iets, van het onderwerp te doen afleiden, zoodat men geen aandacht schenkt, aan hetgeen rondom zich gebeurt, en men zoodanig verdiept is, in zijn gedachten op die eene zaak, dat niets in staat is, het denken over dat onderwerp te belemmeren.

Om daarbij zijn lichaam in staat te stellen, den geest te helpen, dient men vóór deze oefening een andere te houden en wel het leeren geregeld en diep adem te halen, opdat het stoffelijk magnetisme in staat is, het lichaam voor de studie te versterken. In liggende houding haalt men diep en langzaam den adem in, houdt den adem zoolang mogelijk in en ademt die langzaam weder uit. Het inademen zoowel als het uitademen kan men door oefening brengen tot dertig tellen, zoodat men ten laatste zonder eenig ongemak of hinder den duur van één in- en uitademing kan brengen tot zestig tellen of één minuut.

Als men zoo ver is gekomen, begint men een soort vermogen in het lichaam te voelen, dat de Hindoes „*geestbeweging*” noemen, dat is wanneer men de levens-energie kan voelen in het lichaam bij haar verdeeling door de zenuwen en het bloed. Kan men deze beweging waarnemen, dan heeft ziekte haar invloed op het organisme verloren en kunnen honger en dorst onder het beheer van den wil gebracht worden. Is men zoover gekomen, zijn de vorderingen snel en men kan dan den duur van één in- en uitademing brengen op vijf minuten, een uur, een dag, totdat men het ademen willekeurig kan regelen.

Indien men deze macht heeft verkregen, bevindt de denkende mensch buiten zijn stoffelijk lichaam en hij voelt

de belemmering van zijn stoffelijk lichaam niet meer, hoewel hij in het volle bewustzijn blijft, in zijn stoffelijk lichaam te zijn, is dat lichaam hem niet meer tot last en hij is in staat het lichaam aan zijn wil te onderwerpen en naar zijn wil het zoolang noodig buiten slaap, voedsel en drinken te houden.

De beoefenaar der geheime macht rest dan nog de oefening om in staat te zijn, te denken als hij wil. Hij dient zoolang zich te oefenen, dat hij *bewust* kan denken, zoodat geen enkele gedachte zijn verstand verlaat zonder zijn wil en hij heeft geleerd zijn gedachten te beheerschen. Hij is dan in staat elk formulier der witte Magie te gebruiken en die door zijn beheerschte gedachten een ongekende kracht en uitwerking te geven.

Bij al deze oefeningen is het een hoofdvereischte, de deugdzaamheid te betrachten. Daar de mensch zeer goed weet wat goed of slecht is, daar zijn hooger *ik* hem telkens waarschuwt, indien hij zich iets slechts voorneemt, zoo dient de beoefenaar der geheime macht verder met vastberadenheid een besluit te nemen, om elke slechte gedachte te verbannen en mocht niettegenstaande alle inspanning toch een slechte gedachte ongemerkt opkomen, dan moet hij onmiddellijk die gedachte staken en weigeren verder over de zaak door te denken. Indien men dit volhoudt, zal men zooveel hulp ondervinden van zijn hooger *ik*, dat men in staat zal zijn tot iets, waartoe men anders niet in staat is, en men zal zulk een zelfvertrouwen krijgen, dat men in al zijn ondernemingen zal slagen.

Indien men volkomen macht over zijn gedachten heeft gekregen en geleerd heeft slechte gedachten te bannen, is het lager *ik* onderworpen aan het hooger *ik* en is de mensch in staat de eigenschappen van den geest te benutten. Allereerst ontwikkelen zich hoewel langzaam het geestelijk gezicht en gehoor, waardoor men in staat is, geesten te zien en te hooren spreken, op grooten afstand iets te kunnen zien gebeuren, door vaste stoffen heen te kunnen zien en soms ook de gave iets in den droom te zien, hetgeen

later zal gebeuren. Ook zal men in staat zijn, door sterk zijn gedachten op iemand te bepalen, hem een gedachtenbeeld toe te zenden, waardoor die persoon in staat zal zijn, zich nauwer te vereenigen met zijn hooger *ik*, waardoor hij de kracht zal krijgen zich zelf te helpen.

Het uitzenden van gedachtenbeelden kan ook voor een onedel doel geschieden en is daarom niet zonder gevaar voor hen, die niet volkomen macht over hun gedachten hebben, daar de minste nevingedachte, die daarbij soms onbewust gekoesterd wordt, het gedachtenbeeld een kracht zal geven, dat dit de uitwerking zal hebben, zooals in het hoofdstuk „*De stille kracht*” reeds is beschreven.

Er bestaan ook formulieren voor meer geoefenden, waardoor de geest gedurende den nacht zoodanig beladen kan worden met krachten, die ontspringen aan het hooger *ik*, dat de geest gedurende den slaap van het stoffelijk lichaam een waar netwerk van aantrekkende krachten en geheime stroomingen kan uitzenden, die als aantrekkende oorzaken, den grondslag zullen leggen voor het slagen van hetgeen men wenscht te ondernemen. Aldus kan de geheime macht aangewend worden in alles, waarin geluk en voorspoed wenschelijk is.

Verdere beoefening der geheime macht, zal den mensch in staat stellen, zich van uit zijn hooger *ik* volledige kennis te verschaffen, omtrent elk ding of elke zaak, ook al heeft hij vroeger er nooit van gehoord.

Door hoogere oefeningen van de geheime macht, zal men die voor een zeker doel kunnen aanwenden en men zal door het opzeggen van formulieren in staat zijn, een begoocheling te leggen op een of op meer bij elkander zijnde personen en hen in beeld alles doen zien, hetgeen men zegt; met andere woorden: de door het zeggen geschapen gedachtenbeelden tijdelijk te verstoffelijken. Toevenaars maken hiervan gebruik bij hun soms wonderlijke vertooningen. Op de verstoffelijking der geschapen gedachtenbeelden, berust de schepping van het heelal. Zij die

in deze studies den graad van adept hebben bereikt, zijn zelfs in staat door hun gedachte en aanwending van een sterke wilskracht, allerlei voorwerpen, zelfs de zwaarste, te verplaatsen en zware steenen beelden van zelf te doen voortbewegen. Dergelijke hoogere studie van de geheime macht wordt *theopoea* of de godenmakende genoemd.

Verder bestaan er formulieren, om de inwezens der vier elementen, aarde, water, vuur en lucht, dat zijn de natuurgeesten, aan zich te onderwerpen en hen iets tot stand te doen brengen, hetgeen in die formulieren wordt uitgedrukt, daar de natuurgeesten der vier elementen te zamen de elementale kernstof vormen, die gevoelig is voor de menschelijke gedachte en antwoordt op een trilling, die zelfs door een geheel onbewuste uiting van den menschelijken wil of begeerte wordt opgewekt. De elementaal, die door een gedachte of wilsuiging tot een werktuig wordt gemaakt, heeft een voor den mensch ongekende groote kracht.

Door de beoefening der geheime macht is men ook in staat, het kloppen van het hart geruimen tijd te doen ophouden en al zijn spieren afzonderlijk in werking te brengen, de ademhaling willekeurig te doen ophouden, een tijdelijken dood te sterven of zeer lang te leven. Door een dergelijke oefening verkrijgt men de *yoga*-kracht, die den mensch tot een en ander in staat stelt.

Voor dergelijke hoogere beoefening der geheime macht is echter noodig een leven in afzondering („*tapas*”. Javaansch „*tapa*”), want de geheime macht verkrijgt men te midden van kalmte en rust. Zonder onthouding van krachtig voedsel, moet echter daarbij zorgvuldig vermeden worden, hetgeen het persoonlijk magnetisme kan schaden of zijn kracht zou belemmeren. Ook is gedurende deze oefening de gemeenschap eener vrouw niet aan te bevelen, zelfs het gezelschap van anderen, die het zelfde doel betrachten, kan schadelijk zijn; de nabijheid van bewoonde plaatsen wordt daarvoor mede ongeschikt geacht, aange-

zien de beoefenaar der geheime macht alsdan te veel wordt afgeleid door allerlei krachtstroomingen, zoowel goede als slechte, die van menschen uitgaan.

Dergelijke hoogere oefeningen voor het verkrijgen van de *theopoea*- of de *yoga*-kracht, die alleen door adepten worden gedaan, zijn voor een gewoon sterveling onnoodig, zelfs niet gewenscht, want indien men in staat is zijn gedachten te beheerschen, zijn slechte gedachte te bannen en zijn lager *ik* in overeenstemming te brengen met zijn hooger *ik*, is men ook in staat, zijn harts-tochten, lusten en begeerten te bedwingen, waardoor na den dood van het stoffelijk lichaam, de geest zijn begeertelichaam kan afleggen en de hemelgebieden kan bereiken. Hoogere beoefening der geheime macht kan aanleiding geven, de verkregen macht te misbruiken en voor zich voor langen tijd den weg af te sluiten, die naar den hemel voert. Indien de beoefenaar van de geheime macht door invloed uit te oefenen, er in slaagt, iemand aan zijn wilte onderwerpen tot baatzuchtige doeleinden, dan zal hij den weg tot meer praktische kennis versperd vinden en door zijn baatzuchtige gedachten een rijken oogst van straffen over zich zelf doen nederdalen. Wreekt hij zich op zijn vijand, door aanwending van de geheime macht, dan kan het gebeuren, dat de daarvoor geschapen wraakuitoefenende wezens, naar hem zullen terugkeeren, indien zijn vijand door krachtige en goede wezens beschermd wordt. In dat geval zal hij, behalve de slechte uitwerking der vijandige gedachten op hem zelf, die hij bij een goeden uitslag toch te dragen heeft, ook het leed moeten dragen, dat hij een ander wenschte aan te doen. Daarom zal niemand een groote geheime macht kunnen krijgen, wanneer deze niet veilig in zijn handen is. Kwaad straft zich zelf.

HET VERMOGEN VAN DEN WIL.

De mensch wordt in onwetendheid geboren. Het verstand evenwel ontvangt waarheden en wordt gevormd uit die waarheden; ontvangt het onwaarheid, dan verzet de wil zich daartegen. De wil ontvangt het goede en wordt gevormd door dat goede; ontvangt hij het kwade, dan verzet het verstand zich daartegen. Een kind zal b.v. zich verzetten, indien het iets ontvangt, hetgeen naar zijn verstand niet goed is. Wat de mensch nu door zijn verstand begrijpt, noemt hij waarheid en wat hij daardoor wil, noemt hij goed en naar dit oordeel handelt hij. Hieruit vloeit voort, dat de mensch niet gedwongen is, onwaarheden of kwaad aan te nemen, daar hij door denken begrijpt wat waarheid en wat goed is.

Hetgeen de mensch wil, vloeit voort oorspronkelijk uit zijn gedachte en zijn handeling uit zijn wil. De gedachte en wil vloeien voor de handeling ineen en vormen den handelenden mensch. De gedachte en de wil zijn vrij en door niets gebonden. Elke daad van den mensch vloeit dus voort uit de gedachte en den wil. Indien dit niet het geval was, zou de mensch slechts een automatisch werktuig zijn. Elke daad is dus de gedachte en de wil zelf.

De mensch wordt door zijn dierlijke ziel geboren in hartstochten, lusten en begeerten, die door onwetendheid niet werken — zooals bij kinderen — of die hij door zijn verstand kan beteugelen. Hij weet dus door zijn verstand, dat als hij iets doet, dat niet goed is, hij daarvan de gevolgen moet dragen en hij doet de daad niet, uit vrees voor de gevolgen. De wil is dus het middel voor het verstand, alle handelingen ontspruiten dus uit het verstand en het vermogen daartoe ontvangt de mensch door de gedachte; daar nu bij een handeling, zooals vermeld werd, gedachten en wil ineenvloeien, is de handeling het vermogen van den wil. Indien nu de mensch door zijn bekrom-

pen verstand de gevolgen niet vreest — b.v. een kind — dan doet hij de daad toch. Het vermogen van den wil is dus vrij en niet gebonden en handelt goed of slecht, naar mate het verstand ontwikkeld is.

Er zijn goed en slecht ontwikkelde menschen. Hetgeen de een goed noemt, is voor den ander slecht, het hangt dus geheel af van de ontwikkeling van het verstand, om onderscheid te kunnen maken tusschen goed en kwaad. Indien nu de gedachte en de wil goed zijn, zullen ook de daden goed zijn, maar indien de gedachte en de wil boos zijn, zullen ook de daden boos zijn. Ontwikkeling is dus ondervinding, waardoor de mensch leert steeds beter te denken en te handelen en zich niet bloot te stellen aan iets wat hem kan schaden en hem doet lijden. Hoe meer de mensch ontwikkeld is, des te onafhankelijker zal hij zich gevoelen. Onafhankelijk zijn, is dus een vrije wil hebben. Elk mensch verlangt onafhankelijk te zijn, dus streeft een ieder naar een vrije wil.

De menschen, die aan een voorbeschikking gelooven, gronden hun geloof op de onveranderlijke natuurwetten. De aarde en alle andere hemellichamen bestaan en vergaan door natuurwetten en daarom zeggen zij, dat ook de levensduur van den mensch, het dier, de plant en alles wat leeft en met hen in verband staat, te voren is bepaald. De kansen om te sterven voor iemand, die rustig te huis zit en van een soldaat, die op het slagveld is, zijn volkomen gelijk, men sterft niet voor zijn tijd. God heeft alles zoo beschikt en de mensch is gedwongen zich naar Gods voorbeschikking te voegen.

Volgens dit geloof zou de mensch een willoos wezen zijn, wiens daden zouden voorbeschikt zijn en dus onverantwoordelijk voor zijn wil. Zulk een geloof kan niet juist zijn. Er is een God van Waarheid, Goedheid en Liefde, die geen wezen voorbeschikt om slecht te zijn. Indien de mensch door een slechte gemoedsgesteldheid een moord begaat, tengevolge waarvan hij gestraft wordt met verlies van zijn leven, dan werd hij tot het be-

gaan van dien moord niet door God aangespoord, want was dit wel het geval, dan zou God noch goedheid, noch waarheid, noch liefde kennen en het zou beter zijn, aan het bestaan van een God te twijfelen, dan Hem voor te stellen als een onbarmhartigen, wreken den God, een ware despoot.

Hetgeen de mensch beschouwt als een voorbeschikking, noodlot, kans of toeval is niet anders dan het uitvloeisel van handelingen en daden in het tegenwoordige, verleden of in het vorige leven gedaan, het gevolg van die handelingen en daden, dat terugkeert tot zijn oorzaak, daar iedere gebeurtenis geschakeld is aan een vooraf gaande oorzaak en een opvolgend gevolg, de vervulling van het lot, dat hij door die handelingen en daden zich zelf bereid heeft.

Dit geschiedt door de wet van het instinct, het geweten en mitsdien de wet van oorzaak en gevolg, dat is het *Karma*, de handeling of het vermogen van den wil. Alles wat de mensch doet, geschiedt door dit vermogen, dat bij dieren verstandeloos, bij den mensch te voren overdacht kan worden. Het *Karma* beheerscht niet alleen den mensch, maar is ook een noodzakelijke wet in de natuur.

Het *Karma* in het algemeen en ten opzichte van anderen kan onderscheiden worden: 1e. In een *Karma* van verdienste of het doen van een goede daad voor het algemeen welzijn, waardoor de persoon door velen geëerd en geacht wordt. 2e. In een *Karma* van niet-verdienste of een leven geheel voor zich zelf, zonder verdiensten of een nuttig lid in de maatschappij te zijn. 3e. In een *Karma* van het goed of uit een opofferend leven, geheel ten dienste van anderen. 4e. In een *Karma* van het kwaad of een leven tot last en tot ergernis van anderen, waardoor de persoon door anderen gehaat en veracht wordt. 5e. In een gezamenlijk *Karma* ten gevolge van gewoonten en gebruiken in elk huisgezin, in elke familie, van de bewoners van elke plaats, zelfs van de bevolking van elk land, die oorzaak kunnen zijn van groote gebeurtenissen.

Dit kan b.v. het geval zijn, wanneer het bestuur onrechtvaardig regeert of indien er iets gebeurt, dat door velen op de zelfde wijze beoordeeld wordt. Er wordt dan, doordat de gedachten van een ieder op de zelfde zaak gevestigd is, een *Karma* geschapen van zulk een groote kracht en zulk een grooten invloed, dat dit gezamenlijk *Karma* aanleiding kan geven tot oorlog, opstand, epidemieën van ziekte, hongersnood of andere rampen. 6e. Het persoonlijk *Karma*, dat weder in drie deelen kan onderverdeeld worden, namelijk: 1e. De onvermijdelijke gevolgen van handelingen en daden in het tegenwoordig leven, die dadelijk op de handeling of daad volgt of als *Prarabdha*. 2e. De opgehoopte neigingen, die het gevolg zijn van ervaringen, welke gevolgen in het tegenwoordige leven door het *Karma* zelf nog gewijzigd kunnen worden of als *Santjita*. 3e. De gevolgen van handelingen en daden, die zich eerst openbaren in het volgend leven of als *Krijamana*.

Eenige gegevens en voorbeelden van het *Karma* als *Prarabdha* zal dit *Karma* of de onvermijdelijke gevolgen van handelingen en daden in het tegenwoordig leven, die dadelijk op de handeling of daad volgt, verduidelijken.

De mensch heeft door het leven en bestaan een natuurlijke behoefte tot voeding en voortteling en ten einde daaraan te voldoen, treedt uit de innerlijke krachten van den mensch een werking te voorschijn, die steeds vermeerdert. De mensch gedreven door die behoefte, wil daaraan voldoen, waardoor er een beweging wordt voortgebracht. Die beweging geschiedt ten gevolge van het vermogen van den wil, die de handeling voortbrengt, die goed maar ook kwaad kan zijn. De daden van een goeden wil zullen den mensch helpen; de daden van een slechten wil zullen den mensch schaden, dit is een natuurlijke wet en het instinct waarschuwt den mensch tegen de daad en regelt de gevolgen.

De mensch zonder ondervinding, die de wet van het *Karma* nog niet kent, zal toch die wet langzaam leeren kennen. In het gewone leven ziet hij hoe gelijke oorzaken,

die onder gelijke voorwaarden werken, altijd dezelfde gevolgen hebben. Hij leert dan ook, als iemand die oorzaken in werking brengt, de uitwerkingen volgen en hij leert die gevolgen vreezen. Als een kind onwetend zijn hand in het vuur steekt, zal het zijn hand spoedig terugtrekken, door de pijn, die het gevoelt; door deze ondervinding zal het niet voor de tweede maal zijn hand in het vuur steken. Indien een mensch in diep water springt terwijl hij niet kan zwemmen, dan weet hij vooruit, dat hij zal verdrinken. Springt hij dan toch in het diepe water, dan handelt hij in strijd met zijn instinct en hij moet dan de gevolgen dragen. De wijze benut nu de ondervinding en hij begaat niet voor de tweede maal de zelfde fout, waarvoor hij gestraft werd; zoo is het *Karma* inderdaad niet anders dan de evolutie der dierlijke ziel van den mensch.

Het volgende is een voorbeeld van het *Karma* als *Santjita* of het *Karma* waarvan de gevolgen in het tegenwoordig leven door het *Karma* zelf nog gewijzigd kunnen worden.

Alle gebeurtenissen in het zichtbaar heelal zijn aan elkaar verbonden op een wijze van voorafgaand en opvolgend, dat is van oorzaak en gevolg. Elk mensch bepaalt dus door zijn handel en wandel zijn eigen levensduur, die eerst ophoudt, zoodra het etherisch dubbel zijn werking niet meer of onvoldoende verricht, terwijl de goede of slechte werking van het etherisch dubbel geheel afhangt van de levenswijze van den persoon, de omgeving, waarin hij leeft en de middelen, waarover hij kan beschikken.

Iemand, die overdadig eet, zal een laag vet om het lichaam verzamelen, waardoor de werking van het etherisch dubbel zal belemmerd worden. De ademhaling zal hoe langer hoe moeilijker worden en ten laatste zal hij door een beroerte stikken, en hij heeft zijn eigen dood bewerkt. Iemand, die niet eet of onvoldoende zijn lichaam voedt, zal ten laatste zoodanig verzwakken, dat de werking van

het etherisch dubbel geheel zal ophouden, en hij zal eveneens sterven. De persoon, die in een slechte omgeving is geplaatst, waar hij bedorven lucht inademt en onzuiver water drinkt, belemmert de goede werking van zijn etherisch dubbel en hij krijgt een ziekelijk gestel. Daarentegen zal iemand, die matig leeft, zijn lichaam naar behooren voedt en in een gezonde omgeving woont, meer kans hebben, om gezond te blijven en langer te leven. In deze gevallen zijn de natuurwetten in zoover er mede gemoeid, dat de wet van oorzaak en gevolg daarop van toepassing is en dat de gevolgen door verbetering nog afgewend kunnen worden; het staat evenwel den mensch geheel vrij, te doen en te laten hetgeen hij wil. Daar nu alle ziekten, met uitzondering van verwondingen en breuken, ontstaan door slechte werking van het etherisch dubbel en uit een onregelmatigen toestand van het lichaam allerlei gemoedsgesteldheden ontstaan, die aanleiding geven tot verdriet en smart, zoo bepaalt de mensch ook zijn eigen geluk en ongeluk. Het is daarom een eerste plicht van den mensch door een geregelde levenswijze zijn gezondheid te bevorderen, door standvastig zijn slechten wil te beheerschen, datgene te vermijden, hetgeen hem kan schaden en de gevolgen van een onbewuste of onvermijdelijke slechte daad te voorkomen.

Een ander voorbeeld zal het *Karma* als *Krijamana* of het *Karma*, dat zich in het volgend leven openbaart, verduidelijken.

De hartstochten zijn krachten, die gevaarlijk worden, wanneer de mensch zich door deze laat beheerschen. Vrij in zijn handelingen geeft hij zich over aan de onstuimigheid zijner hartstochten en in stede deze te temperen en zich te bedwingen, stapelt hij steeds nieuwe fouten bij de vorige, totdat hij gebukt gaat onder een zwakte van wil en verderf van zijn gedachtekracht en mitsdien ook van zijn lichaam; eerst dan leert hij geduld oefenen, dan eerst komt hij tot nadenken en krijgt hij de kalmte, die mogelijk is, de waarschuwingen van zijn instinct te ver-

nemen, doch dan is hij zedelijk en lichamelijk verwoest en hij is niet meer in staat voor zijn dood de begane fout te herstellen en zonder deze herstelling is geen zedelijke genezing mogelijk en aangezien nu een oorzaak een gevolg *moet* hebben, ondervindt hij de gevolgen zijner hartstochten, lusten en begeerten na zijn dood en in zijn volgend leven als stoffelijk mensch.

De gevolgen, die hij in zijn volgend leven ondervindt, is smart en verdriet. De werking van smart zuivert den mensch van zijn fouten in zijn vorig leven begaan. Laat een ieder zich dan niet verwonderen, dat hem soms, niettegenstaande alle inspanning, alles tegenloopt, dat hem niets gelukt dan met groote inspanning en opoffering; dat hij in een soms braaf en eerlijk leven gebukt gaat onder een smart, die hem verteert en hij als het ware door een onzichtbare macht moreel en individueel te gronde gaat.

Door geduldig het leed te dragen, dat de mensch door zijn handelingen, zich zelf heeft opgelegd, wordt hij gelouterd en hij komt tot volmaking, want smart en hartstochten gaan niet samen. Om van die smart bevrijd te worden, moet de mensch zich zelf leeren kennen; daarvoor moet hij al zijn daden aan een nauwkeurig onderzoek onderwerpen, en verbeteren of herstellen, indien de begane fout dit nog toelaat. Deze loutering zal den mensch in staat stellen, in zijn volgend leven zijn begeerten en verlangens te beteugelen en uit zijn denkvermogens te verwijderen, waardoor hij zal ophouden *Karma* te verwekken.

Uit deze drie voorbeelden blijkt, dat de wet van het *Karma* den mensch als het ware dwingt instinctmatig voor zich zelf te zorgen, te laten hetgeen slecht voor hem is en hem straft, indien hij iets verkeerd doet. Zij is de zedelijke uitwerking van een daad en de gevolgen daarvan; in het kort de wet van oorzaak en gevolg, die den mensch overal vergezelt en hem zelfs na zijn dood en zijn wedergeboorte, de gevolgen zijner daden doet ondervinden,

indien hij zijn vermogen van den wil heeft misbruikt.

De wet van het *Karma* maakt geen uitzondering en is voor een ieder gelijk. Zij is zelfwerkend en kent geen genade en geen wraak. Haar gevolgen kunnen niet worden afgewend of veranderd. Telkens wanneer de mensch zich tegen deze wet verzet, ondervindt hij de gevolgen daarvan van pijn, verdriet, smart of dood. Hij kan door het opzeggen van formulieren deze wet tijdelijk, zelfs tot eenigen tijd na zijn dood, buiten werking stellen, hij kan door zijn gedachtekracht en het vermogen van zijn wil voldoen aan zijn hartstochten, lusten en begeerten, zelfs vrijwillig en bewust een slecht leven lijden, doch eenigen tijd na zijn dood moet hij de gevolgen van een en ander dragen en wanneer de tijd zijner wedergeboorte aanbreekt, vormen de vroeger geschapen gedachtenbeelden, alweer door de wet van het *Karma*, het model waarnaar zijn nieuwe persoonlijkheid gebouwd zal worden. De handelingen van hartstocht, lust of begeerte bepalen de omgeving, de stoffelijke omstandigheden, den aard, het temperament, de natuurlijke neigingen en aanleg en ook het karakter van zijn nieuwe persoonlijkheid.

De wet van het *Karma* maakt ook duidelijk, waarom de een in overvloed kan leven, terwijl de ander van honger sterft, waarom de een kernegezond is en de ander voortdurend sukkelt, waarom de een vroolijk door het leven gaat en de ander gebrekkig op krukken loopt. Het is de onbekendheid met de wet van het *Karma*, die menigeen er toe gebracht heeft de vraag te stellen: „Is er wel een rechtvaardige God.”

De wet van het *Karma* sluit de mogelijkheid van een God, die beloont en straf toemeet, geheel uit en verworpt de leer der voorbeschikking; zij is door haar blinde en zelfwerkende kracht van oorzaak en gevolg de meest ideale vorm van belooning en straf. Alleen de macht der goede gedachte kan de kwade zijde van het *Karma* voorkomen, zelfs den mensch tot hulp en bijstand strekken, doch het staat den mensch echter geheel vrij

die macht aan te wenden.

De wet van het *Karma* leert dus, dat de mensch een vrijen wil heeft, dat hij verantwoordelijk is voor zijn daden en dat hij niet de speelpop is van een blind toeval of vreemd noodlot, noch de ontvanger van onverdiende gunsten of straffen van een wrekenen God. Deze wet leert den mensch door zijn instinct zijn eigen zaligheid en wel bewerken en dat hij zich moet verheffen, totdat hij gekomen is tot een standpunt van waarheid en liefde.

Men zou uit het bovengemelde kunnen opmaken, dat God alzoo den mensch aan zijn lot overlaat; dit is het geval niet. God regelt alle natuurwetten en is overal vertegenwoordigd tot zelfs in het binnenste van den mensch; het staat den mensch echter geheel vrij van deze goddelijke macht een goed of slecht gebruik te maken. Verder wordt de mensch door engelen beschermd tegen de „*acht gecaren*,“ waarin hij zonder zijn toedoen kan geraken, terwijl het instinct den mensch waarschuwt, indien hij zich iets slechts voorneemt.

DE GEHEIME LEER.

Het heelal bestaat uit drie groote gebieden, het stoffelijk, het astraal-en het geestelijk gebied. In het stoffelijk gebied bewegen zich de sterren, planeten en andere hemellichamen. Elke planeet is een hel (*Naraka*). Alle planeten en andere hemellichamen, die de zelfde zon tot moeder hebben, vormen te zamen één afzonderlijke groep, die door natuurwetten aan elkander verbonden zijn. Elke groep bestaat uit groote en kleine planeten, die zeer verschillen in ontwikkeling en in dampkring. Zij worden bewoond door stoffelijke wezens, die eveneens zeer in ontwikkeling verschillen.

De minst ontwikkelde planeten zijn die, welke bewoond zijn door menschen, die van dier pas mensch zijn geworden. Zij hebben den grofsten dampkring en bestaan uit zeven stoffelijke bollen, die in een vertikalen kring zijn gelegen en door natuurwetten aan elkander zijn verbonden. Van deze zeven bollen wordt slechts de hoogste bol door de zon beschenen, de andere zes bollen zijn in schemerlicht of in duister gehuld. Deze bollen hebben zeer verschillende dampkringen.

De minst ontwikkelde planeten vormen door hun weerkaatsing in het astraal gebied, zeven andere bollen, die in alles volkomen gelijk zijn aan hun stoffelijke modellen. Deze weerkaatste bollen worden echter alle door de zon beschenen en hebben een fijneren dampkring dan hun stoffelijke modellen. Zij vormen de geestenverblijven of bovenaardsche hellen (*Kamaloka's*). Ook deze bollen liggen in een vertikalen kring en zijn met hun stoffelijke modellen verbonden door natuurwetten en ook door astrale wegen. Deze weerkaatsingen zijn gelegen ter linkerzijde boven hun model ten opzichte van de moederzon. Het astraal gebied wordt ook „het tusschengebied” genoemd.

Behalve de weerkaatsingen van de minst ontwikkelde

planeten van elke groep in het astraal gebied, hebben de minst ontwikkelde *stoffelijke* planeten bewoond door stoffelijke wezens — dus de planeten zelf — weerkaatsingen in het geestelijk gebied.

De beter ontwikkelde planeten bestaan elk uit slechts één groote bol en hebben geen weerkaatsingen in het astraal gebied. Zij hebben alleen weerkaatsingen in het geestelijk gebied.

De weerkaatsingen van de minst ontwikkelde tot de hoogst ontwikkelde planeten in het geestelijk gebied vormen de zeven hemelgebieden (*Sicarga's*). De weerkaatsingen van de meest ontwikkelde planeten van elke groep, die ook den fijnsten dampkring hebben, liggen in het zevende hemelgebied. De daarop volgende in ontwikkeling liggen in het zesde hemelgebied en zoo voort zoodat de weerkaatsingen van de minst ontwikkelde planeten van elke groep in het eerste hemelgebied liggen.

Elk voorwerp of ding, elke handeling, zelfs elke gedachte van een stoffelijk mensch op de minst ontwikkelde planeten van elke groep wordt weerkaatst in de geestenverblijven en in de hemelgebieden tot in het zevende hemelgebied, terwijl elk voorwerp of ding, elke handeling, zelfs elke gedachte van een stoffelijk mensch op de meer ontwikkelde planeten slechts wordt weerkaatst in de hemelgebieden tot in het zevende hemelgebied. Ook van voorwerpen en dingen, die vroeger bestaan hebben, doch sedert vergaan of in onbruik zijn geraakt, bestaan blijvende weerkaatsingen. De kracht der weerkaatsing is zoo sterk, dat elk wezen, elk gebeurde, elke handeling, elk voorwerp duidelijk weerkaatst wordt op omliggende vaste voorwerpen, welke weerkaatsing zichtbaar is voor alle geesten en menschen, die het astraal gezicht hebben. Zoo zijn deze voorwerpen, totdat zij vergaan, dat bij steenen en metalen eeuwen duurt, de stomme getuigen van 's menschen handelingen zelfs in het duister of in het verborgene. De weerkaatsingen der Goddelijke gedachte en wil op de oerstof, doet werelden en vaste voorwerpen ontstaan. Door de

weerkaatsing van het licht der moederzon ontkiemt en groeit alles en worden planten in hun oorspronkelijk model tot aanzijn geroepen. In het kort door de weerkaatsing wordt alles tot bestaan geroepen en worden blijvende bestaansvormen geschapen. De weerkaatsingen van planeten, voorwerpen, dingen, handelingen en gedachten geschieden volgens de wet van het *Agra Sandhami*, waardoor, alles wat is, gebeurt of gedacht wordt, als een beeld weerkaatst wordt.

Alle hemellichamen bestaan en worden bestuurd door een wet van beweging, dat is het *Isitca* of het Goddelijk verstand, de Goddelijke gedachtekracht, de Goddelijke wil, te zamen genomen het Goddelijk vermogen, dat vertegenwoordigd is in elk hemellichaam en in elk levend schepsel tot zelfs in den steen. Elk schepsel, waarin het Goddelijk vermogen vertegenwoordigd is, bestaat eeuwig, stofelijk leven en dood zijn slechts vormen voor zijn ontwikkeling.

De geheime leer zegt: Een steen wordt een plant, een plant wordt een dier, een dier wordt een mensch en een mensch wordt een godheid (engel) aan God ondergeschikt, aan wien een aandeel in het bestuur van het heelal wordt opgedragen. De tot godheid gevormde mensch verschilt zooveel van den laagst staanden mensch, als deze van het dier verschilt.

De aarde is van onze groep, die door één zon beschenen wordt, een van de minst ontwikkelde planeten. Zij heeft den grofsten dampkring en bestaat zooals reeds gezegd werd, mitsdien uit zeven bollen, waarvan alleen de aarde door de zon beschenen wordt, terwijl de andere zes bollen in schemerlicht of in het duister zijn gehuld. Deze vorm der aarde is noodig voor de ontwikkeling van haar bewoners. De weerkaatsing in het astraal gebied van de aarde met haar zes andere bollen, die ten opzichte van de zon links en boven de aarde liggen, vormen de zeven geestenverblijven, welke door de zon beschenen worden, terwijl de weerkaatsing van de aarde zelf in het geestelijk gebied, gelegen is in het gebied van den eersten hemel.

Indien in het vervolg sprake is van het geestenverblijf en van den eersten hemel, worden daarmee bedoeld de weerkaatsingen van de zeven bollen der aarde, gelegen in het astraal gebied en de weerkaatsing van de aarde zelf, gelegen in het gebied van den eersten hemel.

De aarde is bewoond, met uitzondering van eenige geïncarneerde engelen, die God als leeraren naar de aarde zendt en eenige verbannen engelen, door menschen, die van dier pas menschen zijn geworden en nog nimmer in den hemel zijn geweest. De mensch, die pas uit het dierenrijk komt, gaat ook niet eerder naar den hemel, voordat hij het dierlijke dat nog in hem is, heeft afgelegd, welke graad van loutering hij verkrijgt, door telkens na zijn dood, de eerste geestelijke levens door te brengen in de benedenaardsche hellen, alwaar hij door dwang en vrees om in een slechteren toestand te komen, leert, zijn dierlijke lusten te bedwingen. Indien hij zoover gevorderd is in ontwikkeling, dat hij beseft, dat hartstochten en lusten hem kwaad doen, brengt hij telkens na zijn dood, zijn geestelijke levens door in de geestenverblijven of bovenaardsche hellen, waar hij door ontwikkeling van zijn verstand leert, vrijwillig zijn dierlijke lusten geheel af te leggen. Is de mensch zoo ver gekomen, dan eerst wordt hij herboren op de weerkaatsing (prototype) der aarde gelegen in het eerste hemelgebied.

De aarde is daardoor bevolkt door een mengelmoes van menschen van de laagste soort, die de kleur en het wezen van het dier nog niet hebben afgelegd, tot ontwikkelde menschen, die op het punt staan, na hun laatste wedergeboorte over te gaan naar de prototype der aarde gelegen in het eerste hemelgebied. En telkens en telkens vermeerderd het menschedom en wordt dit aangevuld met wezens, die pas menschen zijn geworden.

De mensch, die overgegaan is naar de prototype der aarde gelegen in het eerste hemelgebied, wordt een engel en zet daar met behulp van hooge engelen zijn kennis om in ontwikkeling, waarna hij pas mensch wordt

in den waren zin des woords. Indien hij door hoogere ontwikkeling zoover is gekomen, dat hij een hemellichaam in het tweede hemelgebied kan bewonen, wordt hij eerst herboren op een planeet, wier prototype gelegen is in het tweede hemelgebied, om later indien hij daar de vereischte studie heeft gemaakt, na zijn dood over te gaan naar de prototype van de planeet, welke hij bewoond heeft. Op deze wijze gaat hij voort, totdat hij na zijn laatsten dood overgaat naar de prototype van een eerste klasse planeet, gelegen in het zevende hemelgebied, waar hij den graad krijgt van oppergodheid (aartsengel) aan God rechtstreeks ondergeschikt. Indien hij dezen graad bereikt heeft, wordt hij niet meer herboren en wordt hem dan het bestuur over een hemellichaam opgedragen.

De opleiding van een diermensch tot aartsengel vordert vele millioenen jaren.

Het bestuur van onze aarde is opgedragen aan *Prithoe*, wiens gemalin *Prithivi* is, terwijl hij in zijn bestuur over het menschedom wordt bijgestaan door millioenen mensche-lijke engelen, die de menschen beschermen en alles wat van de aarde wordt weerkaatst aan God mededeelen, terwijl hij in het bestuur der aarde als planeet wordt bijgestaan door de natuurengelen *Agni*, *Pawana*, *Waroena* en *Kshiti* als heerschers over de elementen vuur, lucht, water en aarde, in welk bestuur deze weder worden bijgestaan door millioenen natuurgeesten van verschillende rangen genaamd *Salamandala's* of vuurgeesten, *Grandoewa's* of luchtgeesten, *Apsara's* of watergeesten en *Yaksha's* of aardgeesten.

Voor een goed begrip van hetgeen verder zal volgen, dat slechts een verduidelijking en uitbreiding is van de geheime leer, dient men een zuiver denkbeeld te hebben, van den toestand, die „*hel*” wordt genoemd. Deze naam duidt geen strafplaats aan, waar de mensch gepijnigd wordt. De hellen zijn noodzakelijk voor de vorming van den mensch tot een hooger leven, welke vorming niet in de hemelgebieden kan geschieden, daar

deze de plaatsen zijn, van waar het heelal bestuurd wordt. De mensch wordt daarom voor die vorming herboren op de verschillende planeten, gelegen in één zongebied. De toestanden op deze planeten moeten dus niet alleen veel van elkander maar ook veel verschillen met den toestand, dien op de aarde bestaat, daar de mensch een steeds hogere vorming krijgt, zoodat de toestand van „hel” zooals die op de aarde bestaat, niet vergeleken kan worden met den toestand van „hel”, zooals die op de hooger ontwikkelde planeten bestaat, waarop alleen hemelsche menschen of engelen herboren worden. De toestand van „hel” op die planeten moet dus een „hemelsche” zijn en moet de hel alleen beschouwd worden als een leerplaats.

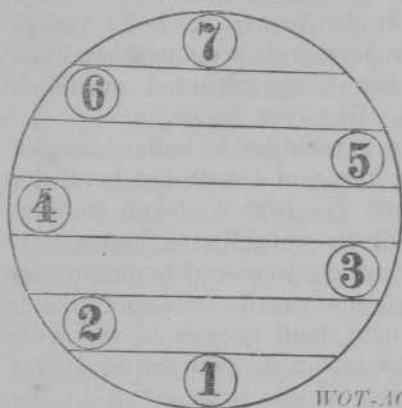
De aardmensch is door zijn overgang van dier tot mensch nog geen mensch in de ware beteekenis van het woord. Zijn hartstochten en lusten verhinderen den aardmensch waar geluk te smaken, om de zelfde reden heerscht op de aarde nog den toestand van het recht van den sterksten even als bij dieren, die geen begrip van wil of verdediging hebben; daarom worden op de aarde oorlogen gevoerd, verdelgt de eene mensch den andere, eet de eene mensch den andere op, worden dieren op een wreedaardige wijze omgebracht, strijdt men om het bezit van een vrouw en bestaat er mitsdien nog haat, afgunst, jaloerie en alle vormen van hartstochten en lusten. Deze ondeugden zijn een gevolg van het dierlijke in den mensch.

Het dierlijke in den mensch moet op de aarde worden afgelegd, voordien kan de mensch niet overgaan naar de prototype der aarde, gelegen in het eerste hemelgebied, daar op de hemellichamen gelegen in het hemelgebied alleen menschen kunnen verblijven in de ware beteekenis van mensch.

DE HEL, HET GEESTENVERBLIJF EN DE HEMEL.

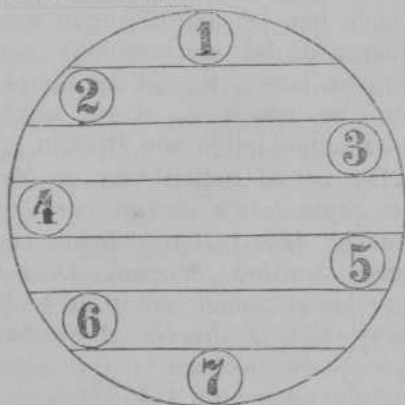
De aarde bestaat uit zeven bollen of hemellichamen, waarvan alleen de bovenste of onze aarde des daags verlicht is, terwijl op bol 2, 3 en 4 slechts schemerlicht bestaat en de bollen 5, 6 en 7 in duisternis gehuld zijn. Deze bollen liggen in een vertikalen kring in de verschillende zones der aarde, die door natuurwetten verbonden, één groote bol vormen en *Naraka* wordt genoemd. (Zie onderste bol der teekening).

KAMALOKA.

NABAKA.

WOT-AGIL-AGIL.

Deze zeven bollen liggen in het stoffelijk gebied en zijn stoffelijke hellen. Zij worden ook benedenaardsche hellen genoemd.

De weerkaatsing van deze zeven bollen vormt in het astraal gebied zeven andere doch astrale bollen, die eveneens door natuurwetten niet alleen aan elkander maar ook aan de aarde zijn verbonden. Deze bollen vormen te zamen één bol, die *Kamaloka* of geestenverblijf wordt genoemd. De *Kamaloka* is eveneens een hel doch ter onderscheiding van de stoffelijke hel, wordt zij astrale- of bovenaardsche hel genoemd. (Zie bovenste bol der teekening.)

De afstand van bol 1 van de *Naraka* en bol I van de *Kamaloka*, (zie teekening) is de astrale weg tusschen beide bollen. Deze weg wordt ook brug genoemd zooals de naam *Wot-agil-agil* aanduidt. Hierover nader.

De dampkringen van de verschillende bollen der *Naraka* verschillen zeer. De aarde of eerste hel heeft den ijsten of fijnsten dampkring, geschikt voor een stoffelijk mensch der aarde, evenwel in vergelijking met andere planeten zeer grof en zwaar en voor een hemelmensch onbewoonbaar. De dampkringen van de zes andere bollen der *Naraka* zijn hoe lager men daalt grover en zwaarder en bijgevolg ook warmer, waarom de *Naraka* en de *Kamaloka* onderscheiden worden in een warme en in een koude hel. De dampkringen van de bollen 2, 3 en 4 zijn van dienaard, dat een stoffelijk mensch daar geen dag zou kunnen leven, terwijl de dampkringen van de bollen 5, 6 en 7 zoo zwaar en warm zijn, dat een stoffelijk mensch daar onmiddellijk zou stikken.

De zeven bollen van de *Naraka* worden als planeten de *Sapta loka's* (zeven verblijfplaatsen), terwijl de zones waarin deze bollen gelegen zijn, de *Sapta dwipa's* (zeven zones) worden genoemd. De zeven verblijfplaatsen heeten opvolgend zooals zij in de teekening van 1 tot 7 genummerd zijn: 1 *Jamboe*, 2 *Koesha*, 3 *Plaksha*, 4 *Shalmalia*, 5 *Kraoentsha*, 6 *Shaka* en 7 *Poeshkura*, terwijl de zeven zones opvolgend heeten 1 *Mahatala*, 2 *Rasatala*, 3 *Atala*, 4 *Soetala*,

5 *Witala*, 6 *Talatala* en 7 *Patala*. Met de laatste namen onderscheidt men ook de zeven hellen.

De *Naraka* dient tot verblijfplaats van geesten, die als mensch slecht geleefd hebben, waar zij door vrees om in een slechteren toestand te komen, dus door dwang, leeren hun hartstochten, lusten en begeerten te bedwingen. De loutering, die de geesten in deze hellen ondergaan, bestaat in de onaangename toestanden in de verschillende hellen tengevolge van voortdurende schemering of duisternis en de onaangename en drukkende atmosfeer. Er is echter geen sprake van pijniging van den geest door vuur of andere straffen. Het astraal lichaam van den geest komt na het sterven van het stoffelijk lichaam en naar zijn levenswandel als mensch in een toestand geschikt voor een verblijf in de hel, het geestenverblijf of den hemel, dat is in het stoffelijk-, astraal- of geestelijk gebied. De geest, die in de hel komt, raakt langzamerhand aan de levenstoestanden aldaar gewend en door het afleggen van zijn stoffelijk lichaam, heeft hij het in de hel in vele opzichten beter, dan een arm en ziekelijk mensch op de aarde, die geen voedsel of des nachts geen onderkomen heeft.

De zeven bollen van het geestenverblijf heeten opvolgend zooals zij in de teekening van 1 tot 7 genummerd zijn: 1 *Lokantarika*, 2 *Mahakala*, 3 *Ambarisha*, 4 *Raoerawa*, 5 *Maharaoerawa*, 6 *Kalasoetra* en 7 *Andhatamisra*. Deze astrale bollen verschillen zeer van dampkring. De dampkring van bol 1 verschilt niet veel met dien der aarde, doch hoe hooger men stijgt, hoe ijler de dampkring wordt. Alle bollen van het geestenverblijf krijgen hun licht van de zon.

Het geestenverblijf dient tot verblijfplaats van geesten, die als mensch braaf geleefd hebben, waarom zij in de gelegenheid worden gesteld, door hun verstand en vrije wil hun hartstochten, lusten en begeerten af te leggen. Het geestenverblijf kan men verder beschouwen als een leerplaats der geesten, waar zij naar hun ontwikkeling

worden opgeleid voor een werkkring in den hemel. De tijd der opleiding en het aantal malen, die de geest daarvoor herboren moet worden, alvorens voor het eerste hemelgebied geschikt te zijn, hangt geheel af, hoe hij als mensch in de verschillende wedergeboorten geleefd heeft en welke kennis en wetenschappen hij alsdan heeft opgedaan. De als mensch op de aarde opgedane wetenschap en ondervinding, worden in het geestenverblijf verder omgewerkt in ontwikkeling, waardoor de mensch in staat wordt gesteld op de aarde telkens een hoogere opleiding te genieten. Het is evenwel niet noodig, dat de geest van onderen af alle bollen van het geestenverblijf doorloopt. Naarmate van zijn ontwikkeling, deugdzaamheid en zedelijkheid wordt hij geplaatst in een afdeeling, waarin hij behoort.

De afstand tusschen bol 1 van de *Naraka* en bol 1 van de *Kamaloka* wordt, zooals reeds gemeld werd, *Wot-agil-agil* genoemd, dat is de brug, die de geest over moet gaan, om van de aarde komende, het geestenverblijf te kunnen bereiken. Deze brug bestaat uit vrouwenharen, die in zeven zijn gespleten en aan elkander zijn geknoopt, met andere woorden: een denkbeeldige brug of astrale weg. *Wot-agil-agil* is evenwel op te vatten als een natuurwet, die den geest na den dood van het stoffelijk lichaam en naar den toestand, waarin zijn astraal lichaam dan bevindt, plaatst in een van de bollen van het geestenverblijf of de hel, waar hij behoort.

Het denkbeeldig gebruik, dat van deze brug gemaakt wordt is, dat zij boven de *Naraka* geplaatst, alleen den geest kan dragen, wiens astraal lichaam ijl is en kan zweven, waardoor hij het geestenverblijf kan bereiken. De geest, die als mensch slecht geleefd heeft en wiens astraal lichaam dan half stoffelijk blijft, is te zwaar om te zweven en zakt naar de zwaarte van zijn astraal lichaam, totdat hij de bol of sfeer der hel bereikt, wier dampkring zijn astraal lichaam kan dragen, zoodat die sfeer voor hem geschikt is daar te verblijven.

Wat betreft de gedaante en indeeling van de hel zijn de zes benedenaardsche hellen in gedaante en vorm geheel gelijk aan de aarde, terwijl de zeven bollen van het geestenverblijf of bovenaardsche hellen door de kracht der weerkaatsing eveneens geheel gelijk zijn aan de stoffelijke aarde doch van astrale stof.

Elke bol der hel en van het geestenverblijf is verder even als de aarde verdeeld in vijf werelddeelen, alwaar verblijven de geesten van het blanke-, gele-, bruine-, roode- en zwarte ras. Elk werelddeel is verder onderverdeeld in zooveel deelen als er talen op de aarde gesproken worden, terwijl deze deelen weder verdeeld zijn in verschillende gezelschappen naar de standen der maatschappij en zooals de afscheiding op de aarde bestaat. Verder zijn de werelddeelen verdeeld in landen, steden, dorpen, straten, buurten enz., die volkomen gelijk zijn aan die op de aarde. In de hel groeien stoffelijke en in het geestenverblijf astrale boomen, planten en gewassen. Wat betreft de geaardheid van het land zijn er in de hel stoffelijke- en in het geestenverblijf astrale bergen en rotsen, rivieren stroomen daar even als op de aarde. Alles is zichtbaar, voelbaar en betreedbaar voor de geesten die daar verblijven.

Van alles, wat op de aarde gebeurt, alles wat de stoffelijke mensch doet, zelfs in het duister of in het verborgene, is in het zinnebeeldige groote boek genaamd „*Agra Sandhani*” onuitwissbare afbeeldingen gedrukt. Het „*Agra Sandhani*” is evenwel op te vatten als een natuurwet, waardoor alles van de aarde, zelfs de gedachte van den mensch, wordt teruggekaatst in de geestenverblijven en ook tot in de hemelen. Men bidt daarom nooit te vergeefs om hulp. Millioenen engelen zijn belast om alles, wat van het stoffelijk gebied wordt teruggekaatst, gade te slaan, te onderzoeken en de gebeden der menschen aan God over te brengen.

Elke bol der hel en van het geestenverblijf wordt bestuurd door een aartsengel, bijgestaan door andere engelen. De besturende engelen der hel verblijven echter daar niet,

daar in de hel alles door natuurwetten geregeld is. Het bestuur der hel bepaalt zich dan ook alleen in het gadeslaan van hetgeen er gebeurt en het regelen der wedergeboorten.

Het hemelgebied, gelegen in het geestelijk gebied, heeft den vorm van een staand mensch en bevindt zich daar in alle weerkaatste prototypen van de planeten, gelegen in het stoffelijk gebied van het heelal. Het hemelgebied is verdeeld in twee hoofddeelen: het binnenhemelgebied of het *aroepa*-gebied en het buitenhemelgebied of het *roepa*-gebied. Het eerste is het gebied zonder vormen het laatste met vormen.

De buitenhemelgebieden worden gevormd door de prototypen van hemellichamen gelegen: 1 in het linkerbeen, 2 in het rechterbeen, 3 in den linkerarm en 4 in den rechterarm. De binnenhemelgebieden worden gevormd door prototypen van hemellichamen gelegen: 5 in den buik, 6 in de borst en 7 in het hoofd. Het binnenhemelgebied is weder verdeeld in twee afzonderlijke deelen, namelijk de romp en het hoofd.

De menschelijke vorm, die het hemelgebied heeft, is het zinnebeeld van de overeenstemming, die in den hemel bestaat, welke overeenstemming zoo innig is in het bestuur van het groote heelal, als de samenwerking van alle deelen in een stoffelijk lichaam. De aartsengelen en de engelen in de zeven hemelgebieden hebben in het bestuur van het heelal een taak te vervullen, overeenkomende met de werking van de verschillende deelen in het menschelijk lichaam, zoodat de engelen in het *roepa*-gebied belast zijn met de regeling van het heelal en die van het *aroepa*-gebied het bestuur in handen hebben, evenals op de aarde de ambtenaren van het ambulante- en die van het administratief beheer. De engelen in de zeven hemelgebieden vormen dus te zamen een volkomen bestuur, waarvan niet één gemist kan worden. Hieruit vloeit van zelf voort, dat God en de aartsengelen hun plaats hebben in het hoofd of het zevende hemelgebied, terwijl

de Heer der hemelen met de aan Hem ondergeschikte engelen hun plaats hebben in het hart en de longen, dat is de borst of in het zesde hemelgebied. De plaats in dit hemelgebied, die door het hart en de longen wordt ingenomen, heeft daarom een speciale naam en wel die van *Soeralaja*.

De indeeling en gedaante van de prototypen van de hemellichamen gelegen in de zeven hemelgebieden is geheel gelijk aan die van hun model in het stoffelijk gebied. De prototype der aarde gelegen in het linkerbeen is geheel gelijk aan de stoffelijke aarde, alsmede op de zelfde wijze verdeeld als de prototype der aarde, gelegen in het astraal gebied, alleen met deze uitzondering, dat er in de hemelgebieden geen standen zijn. Elke plaats is verdeeld in een oneindig aantal groepen en elke groep in zeven gezelschappen, terwijl een gezelschap gevormd wordt door engelen, die een gelijke voorliefde voor iets gevoelen. De groepen zoowel als de gezelschappen hebben eveneens den vorm van een mensch en zijn zoo innig aan elkander verbonden als de verschillende deelen in het stoffelijk lichaam. Elke groep heeft één werkkring te vervullen.

De namen der hemelgebieden zijn opvolgend: 1 *Soekhawati*, 2 *Hoektha*, 3 *Tribhoevana*, 4 *Hocarst*, 5 *Parirwana*, 6 *Amitabha* en 7 *Nirwana*. Verder bestaan er zeven paradijzen, hun namen zijn opvolgend: 1 *Bhoerloka*, 2 *Bhoevarloka*, 3 *Swarloka*, 4 *Maharloka*, 5 *Janarloka*, 6 *Taparloka* en 7 *Satjaloka*. Van deze paradijzen is niets anders bekend dan hun namen.

DE DOOD VAN HET STOFFELIJK LICHAAM.

Zoodra de mensch gestorven en begraven is en het lijk in een toestand van een begin van ontbinding komt, verlaat de schil (*Wetala*), dat is het etherisch dubbel, dat niet sterft, doch zich binnen zeven dagen oplost, het lijk in de gedaante van den of de overledene. Deze schil en dientengevolge ook de ziel of het astraal lichaam en de geest blijven door de kracht van den geestendraad (*Soe-ratma*) aan het lijk gebonden zoo lang het in het lijk achtergebleven stoffelijk magnetisme nog niet geheel verbruikt is, welk stoffelijk magnetisme het lijk behoedt voor snel vergaan. Zoodra het stoffelijk magnetisme, dat in het lijk is achtergebleven geheel verbruikt is, dan is ook het bloed van het lijk geheel water geworden. De levenskracht is dan geweken, de dood van het stoffelijk lichaam is dan eerst volkomen en wordt de gemeenschap tusschen geest en lichaam verbroken door het breken van den geestendraad. Dit heeft bij gewone sterfgevallen plaats op den derden dag na het overlijden. Zoolang de geestendraad niet verbroken is, kan in geval van gewone ziekte, waarbij geen bijzondere inwendige deelen van het lichaam geschonden zijn, door aanwending van formuleren van de witte Magi, de overledene nog tot bewust-zijn terug gebracht worden.

De schil kan ook aan het reeds ontbonden lijk gebonden blijven door haar eigen kracht, die haar in staat stelt, stoffelijk magnetisme op te nemen. Dit heeft plaats bij plotselinge sterfgevallen, veroorzaakt door de doodstraf, een zelfmoord, moord of ongeluk, een ontijdigen dood, veroorzaakt door verwaarloozing of slecht gemaakt gebruik van het stoffelijk lichaam, of ten gevolge van over-dreven hartstochten en lusten. In deze gevallen is de

schil nog zeer krachtig en in staat stoffelijk magnetisme tot zich te nemen, waardoor zij niet kan oplossen en aan het lijk gebonden blijft, totdat de schil door ouderdom zijn functiën weigert en zich oplost. Hoewel de geestendraad tusschen lijk en schil reeds verbroken is, blijft de ziel of het astrale lichaam aan de schil gebonden, waardoor de geest de aarde niet kan verlaten. Heeft de overledene, die een plotselingen dood stierf, braaf geleefd, dan blijft zijn geest in een doodslaap, totdat zijn schil vergaan is. Heeft de plotseling gestorven mensch gedurende zijn leven zich overgegeven aan hartstochten en lusten en daarvan een gewoonte gemaakt, dan wordt door deze ondeugden de geest als het ware met geweld uit dien doodslaap gewekt, daar alle neigingen van het stoffelijk lichaam bij den dood overgaan in het astraal lichaam of de dierlijke ziel. Terwijl de ziel aan de schil gebonden is, doolt de geest rond en daar deze met zijn ziel gemeenschap heeft met den geestendraad, tracht hij, door in aanraking te komen met menschen, die met dezelfde ondeugden zijn behept als zijn ziel, aan die hartstochten en lusten te voldoen. Zoodra de schil door ouderdom vergaan is, wordt door de kracht van den geestendraad de geest weder met zijn ziel of astraal lichaam vereenigd en hij moet dan, na een voorbereiding van vier dagen van zijn astraal lichaam, het stoffelijk gebied verlaten.

De ziel, die van zijn schil verlost is, verliest veel van zijn stoffelijkheid en wordt dan voor geesten, die nog aan hun schil gebonden zijn, onzichtbaar, daar geesten alleen dan voor elkaar zichtbaar zijn, indien hun ziel of astraal lichaam gehuld is in den zelfden graad van stoffelijkheid, die voor elke sfeer noodzakelijk is.

De schil is soms als een spook zichtbaar doch verstandeloos; zij kan echter bezielde worden bij toevallige ontmoeting door een gewoon gedachtenbeeld (*elementaal*) of door een gedachtenbeeld geschapen door een uitgesproken formulier. Een dergelijke ontmoeting heeft dikwijls plaats, nadat de schil van het lijk verlost is en gedurende vier

dagen doelloos rondzweeft, voordat zij zich oplost. Zoodra zij op deze wijze bezielde wordt, houdt zij op een mensche-lijk wezen te zijn en wordt een natuurwezen, dat zijn kracht en verstand voor zijn verrichtingen ontvangt van het bezielend gedachtenbeeld en zijn vorig bestaan niet meer bewust is.

De bezielde schil krijgt dan voor eenigen tijd een afzonder-lijk bestaan en heeft de kracht om zich zichtbaar te maken in de gedaante van een mensch, doch haar ver-schijning als een zichtbaar wezen, kan niet anders zijn dan als een schaduwbeeld en nimmer door de tusschen-komst van een mensch (*medium*) of zich verstoffelijken even als een geest, omdat haar verschijning veroorzaakt wordt door het bezielend gedachtenbeeld. Ook haar ver-richtingen kunnen niet anders zijn, dan hetgeen door de gedachte, die haar bezielde gewenscht werd.

Het bezielen van een schil kan ook met een goed doel geschieden, namelijk om den geest en zijn astraal lichaam spoedig, zelfs dadelijk van zijn schil te verlossen. Het succes is echter alleen verzekerd bij gewone sterfgevallen van menschen, die braaf geleefd hebben. Een gebed of formulier voor dit doel opgezegd even voor of na den dood, zal een gedachtenbeeld scheppen, die niet alleen den geestendraad verbreekt, maar ook den geest zal bescher-men, zoolang deze vertoeft in het stoffelijk gebied. Al is de mensch reeds lang geleden gestorven, kan een ernstig gebed tot God voor de heil zijner ziel, deze in staat stel-len, spoedig zijn hartstochten en lusten af te leggen.

Zooals vermeld* werd, wordt de geest met zijn dierlijke ziel, door het breken van den geestendraad, ge-woonlijk den derden* dag na het overlijden van het stof-felijk lichaam, van zijn schil en lijk bevrijd. De ziel kan zoolang zij gebonden is aan haar schil en deze weder aan het lijk,* nog stoffelijk magnetisme tot zich nemen, waar-door de geest zich zeer gemakkelijk zichtbaar kan maken voor den* mensch in een doorschijnende ijle gedaante. Hij kan zich evenwel niet geheel verstoffelijken evenals een

vrije geest dit doet, door gebruikmaking van het persoonlijk magnetisme van een mensch (*medium*). Zoodra echter de geest van zijn schil en lijk bevrijd is, verliest hij dit vermogen, door de verandering, die dan het astraal lichaam ondergaat, doch dan is hij in staat, door gebruikmaking van het persoonlijk magnetisme van een mensch (*medium*) zich te verstoffelijken. Deze beide eigenschappen van den geest zijn het bewijs, dat de levenskracht van het stoffelijk lichaam eerst ophoudt na het verbreken van den geestendraad.

Gedurende zeven dagen na het overlijden is de geest nog niet bewust van het verlies van zijn stoffelijk lichaam. Hij houdt zich, na bevrijd te zijn van zijn schil, bij voorkeur op in de woning, waar hij geleefd heeft. De zevende dag na het overlijden van het stoffelijk lichaam wordt de geest echter door den toestand waarin het astraal lichaam dan successievelijk gekomen is, bewust dat hij geen stoffelijk lichaam meer heeft, tevens door zekere natuurwetten gedwongen de aarde te verlaten.

Indien de mensch zijn tijd op de aarde benut heeft, om zich van ondeugden te zuiveren, dan kan zijn astraal lichaam zweven en bereikt de geest, den zevenden dag na het overlijden van zijn stoffelijk lichaam, het geestenverblijf (*Kamaloka*), dat is de plaats (*loka*), waar de geest leert door zijn verstand zijn hartstochten en lusten (*kama*) af te leggen, waarna de geest van zijn dierlijke ziel bevrijd, overgaat naar de prototype der aarde gelegen in het eerste hemelgebied.

Zoodra een geest geschikt is geworden voor een overgang naar de prototype der aarde gelegen in het eerste hemelgebied, legt hij door een tweeden dood zijn astraal lichaam of dierlijke ziel af. Dit lichaam wordt dan een schim (*Tjajal*), die door natuurwetten naar het stoffelijk gebied getrokken, zich daar langzaam oplost.

De schim is verstandeloos, doch kan bij toevallige ontmoeting beziel worden door een gewoon gedachtenbeeld, of wordt die ontmoeting en bezieling bewerkt door een ge-

dachtenbeeld geschapen door het opzeggen van een daartoe strekkend formulier. De bezielde schim wordt dan een natuurwezen en houdt op een menschelijk wezen te zijn. Haar verstand en de kracht voor haar verrichtingen ontvangt zij door het bezielend gedachtenbeeld en is van haar vorig bestaan niet meer bewust. De bezielde schim verkeert in den zelfden toestand als de bezielde schil; hetgeen van de schil in dien toestand werd vermeld, heeft ook betrekking op de bezielde schim. Indien de kracht van het bezielend gedachtenbeeld te niet gaat, lost ook de schim zich op en bestaat niet meer.

Indien de mensch zijn tijd op de aarde niet benut heeft, om zijn hartstochten en lusten te beteugelen en heeft hij van deze ondeugden een gewoonte gemaakt, zoodat zijn ziel als het ware besmet met die ondeugden is overgegaan, dan ondergaat zijn astraal lichaam, nadat het van zijn schil verlost is, van den derden tot den zevenden dag weinig of geen verandering, het blijft in een toestand van halfstoffelijk en is dan in dien toestand te zwaar om te zweven. De geest zakt dan, zooals vermeld werd, zoodra hij bij zijn overgang naar het geestenverblijf de brug *Wat-agil-agil* wil betreden, naar beneden en hij komt dan naarmate de stoffelijkheid van zijn astraal lichaam in een van de bollen van de hel (*Naraka*), wier atmosfeer overeenkomt met den toestand, waarin zijn astraal lichaam verkeert.

Daar de zes benedenaardsche hellen stoffelijke bollen zijn, verkeert de geest daar in een minder aangename toestand dan als mensch op de aarde en die toestand wordt onaangener, hoe lager een bol gelegen is.

De geest, hetzij hij komt in het geestenverblijf of in de hel, kan geen beteren toestand bereiken, dan door uit de plaats of uit den toestand, waar of waarin hij geplaatst werd, herboren te worden, zoo dikwijls zijn geschapen *Karma* nog niet vereffend is en hij daardoor niet geschikt is, over te gaan naar de prototype der aarde, gelegen in het eerste hemelgebied. De duur van zijn verblijf in de hel of het geestenverblijf, hangt niet alleen af van den ouderdom,

waarop hij als mensch sterft, maar ook van zijn levenswijze als mensch. Het verblijf in elke sfeer duurt bij overlijden op een hoogen ouderdom niet langer dan 1500 zonnejaren.

Kinderen, die sterven op een leeftijd, waarop zij nog niet tot besef zijn gekomen van goed en kwaad, worden na een voorbereiding van eenige maanden herboren, zoo mogelijk door de zelfde moeder.

Dieren, die op een volwassen leeftijd sterven, hebben evengoed als menschen een tijd van ontwikkeling noodig, waarna zij herboren worden met een scherper instinct. Gewassen en steenen worden eveneens na een ontwikkelingsstijd in edeler vorm herboren.

Zoodra de mensch na tal van wedergeboorten zijn hartschachten, lusten en begeerten heeft afgelegd, sterft hij met een beëindigd *Karma* en hij komt dan in de hoogste sfeer van het geestenverblijf, waar hij na een voorbereiding van 33 dagen, een tweeden dood sterft, waarna zijn geest met zijn geestelijk lichaam als engel overgaat naar de prototype der aarde, gelegen in het eerste hemelgebied, waar hem een werkkring wordt opgedragen in het bestuur van het groote heelal.

Indien de engel in deugdzaamheid, ontwikkeling en plichtsbetrachting zoover is gekomen, dat hij een hemellichaam kan bewonen, gelegen in het tweede hemelgebied, wordt hij eerst herboren op een planeet, wier prototype gelegen is in het tweede hemelgebied. Indien hij daar de vereischte kennis heeft opgedaan, die noodig is voor een overgang naar het tweede hemelgebied, gaat hij na zijn stoffelijken dood over naar de prototype van de planeet, waar hij als mensch geleefd heeft. Op deze wijze gaat de engel voort, zich te ontwikkelen en te bekwamen voor een hooger hemelgebied, totdat hij na een der meest ontwikkelde planeten bewoond te hebben, na zijn stoffelijken dood overgaat naar den zevenden hemel. Hij wordt dan een aartsengel, wordt niet meer herboren en krijgt dan het bestuur en beheer over een planeet.

Zoo lang de engel verblijft in de buitenhemelgebieden of het eerste, tweede, derde en vierde hemelgebied, is hij in een toestand van *roepa* (met vorm), dat wil zeggen, dat hoewel hij een zeer fijn lichaam heeft, dit nog een zichtbaren vorm heeft. Zoodra de engel na vele wedergeboorten overgaat naar een planeet wier prototype gelegen is in het vijfde of het laagste binnenhemelgebied, legt hij na zijn stoffelijken dood zijn geestelijk lichaam af en hij komt dan in een toestand van *aroepa* (zonder vormen) in het vijfde hemelgebied. De engel krijgt dan een gedaante, zooals hij oorspronkelijk door God werd geschapen. Hij heeft dan nog wel een menschelijken vorm, doch zoo geestelijk, dat het onzichtbaar en geschikt is te verblijven in den fijnsten dampkring. Verder moet hierbij nog worden aangeteekend, dat in het *roepa*-gebied de gedachten nog vormen aannemen, doch dat in het *aroepa*-gebied de gedachten geen vormen meer hebben.

De geesten, die het geestelijk gebied bewonen, worden engelen, die in het astraal gebied vertoeven, worden eenvoudig geesten en die in het stoffelijk gebied zijn, worden duivels genoemd.

In het volgend hoofdstuk zullen de voorbeschreven toestanden nader verklaard worden.

HET ASTRAAL LICHAAM.

De eerste ondervinding, die de geest opdoet, als zijn stoffelijk lichaam stervende is, is de herinnering aan alles, hetgeen gedurende het leven van dit lichaam gebeurd is; alles, wat hij heeft gedaan, alles, wat hij heeft ondervonden, gaat als een panorama voorbij de oogen van den geest. Het is alsof hij inzage krijgt in het groote boek *Agra Sandhani*, waarin zijn daden zelfs zijn gedachten gedurende zijn geheele leven zijn teruggekaatst. En die inzage, die herinnering is noodig, want naar zijn daden gedurende zijn leven als mensch wacht den geest in het astraal gebied, de plaats of den toestand, die hij zichzelf heeft bereid, met de aan dien toestand verbonden vreugde of leed. Deze uitkomst is geen belooning of straf, doch zooals vermeld werd, de werking van de wet van het *Karma*, de natuurwet van oorzaak en gevolg, aan welke iedereen zich moet onderwerpen.

Zoodra *Prana*, dat is de adem of de levenskracht, het stoffelijk lichaam heeft verlaten, dan is ook alles, wat dit lichaam bezat en den geest dienstig kan zijn, overgegaan in het astraal lichaam en het stoffelijk lichaam is dan als het ware een afgelegd kleed geworden. Door dezen overgang zal de astrale mensch niet dadelijk beseffen, dat hij geen stoffelijk lichaam meer heeft, want zijn karaktereigenschappen en zijn gewoonten, zelfs zijn hartstochten en lusten zijn overgegaan in zijn astraal lichaam en indien hij na een doodslaap van drie dagen ontwaakt, mist hij zijn stoffelijk lichaam niet en zijn doen en laten zijn nog dezelfde als die van een stoffelijk mensch.

Van af zijn ontwaken tot den zevenden dag na zijn overlijden, ondergaat evenwel het astraal lichaam een groote verandering. Door de scheiding van zijn etherisch dubbel, dat de schil is geworden, heeft alle toevoer van stoffelijk magnetisme, dat het astraal lichaam aan het

stoffelijke bond, opgehouden en ontvangt nu het astraal lichaam alleen het astraal magnetisme, waardoor het van dag tot dag in ijlheid toeneemt, tot dat het ten laatste, gehoorzamende aan de wet van het *Karma*, een graad van stoffelijkheid krijgt, naar zijn ontwikkeling en zijn goed of slecht leven als mensch. Door deze verandering wordt het astraal lichaam geschikt en vatbaar gemaakt voor loutering door verstand of door dwang. Bij geesten, die als mensch goed en braaf geleefd hebben, wordt deze hervorming de *Ijatana* genoemd, dat wil zeggen, dat het astraal lichaam een vorm krijgt geschikt voor het geestenverblijf. De hervorming van een geest, die als mensch slecht geleefd heeft, wordt genoemd de *Dhroewan*, dat wil zeggen, dat het astraal lichaam een grofferen vorm aanneemt, geschikt voor een verblijf in de hel. Indien de geest als mensch reeds geschikt werd voor een overgang naar de prototype der aarde gelegen in het eerste hemelgebied, krijgt hij den vorm van *Moksha*, dat wil zeggen vrij van hartstochten, lusten en begeerten.

Door de aanneming van voorbeschreven vormen, is de geest gereed voor de plaats of de sfeer, welke hij gedurende zijn leven als mensch zichzelf bereid heeft en hij komt dan door onveranderlijke natuurwetten in een toestand, die veel overeenkomst heeft met een mensch, die in het water gevallen, door zwemmen tracht den oever te bereiken, welke toestand hem noopt, den zevenden dag na zijn overlijden de aarde te verlaten en hem tevens duidelijk maakt, dat hij geen stoffelijk lichaam meer heeft.

Alvorens te vervolgen, dient een goed begrip gevormd te worden van de voorbedoelde hervorming van het astraal lichaam, welke hervorming reeds bij het stoffelijk lichaam begint. In het hoofdstuk „*De geheime macht*” werd vermeld, dat elke hartstocht en neiging haar eigen merkteekenen heeft. Zeer langzaam doch zeker worden deze merkteekenen zichtbaar en in duidelijke lijnen worden zij blijvende vormen en het geheele lichaam verandert naar het beeld, dat door die neigingen wordt uit-

gedrukt. De gevolgen van de geschapen oorzaken zijn dan zichtbaar in de bewegingen van het lichaam, zelfs hoorbaar in de stem. Dezelfde soort hartstochten of neigingen drukken zich altijd uit in dezelfde vormen. Daar nu de ziel een bewerktuigde vorm is, ondergaat zij door hartstochten of neigingen een verandering van vorm en daar het lichaam de stoffelijke prototype is van de ziel, neemt het die veranderingen over. De dierlijke ziel schept het karakter van den mensch en deze handelt in overeenstemming met die dierlijke ziel.

De ondeugd is oorzaak van zulke weerzinwekkende lijnen op het gelaat, dat een ieder die kan aanschouwen. De deugd verandert zelfs een leelijk gelaat en men voelt zich tot dat gelaat aangetrokken.

Na den dood heeft het astraal lichaam dezelfde vormen als het stoffelijk lichaam en het behoudt het karakter, dat door zijn neigingen geschapen werd. Gedurende zijn leven is de stoffelijke mensch geneigd door opvoeding of schaamte zijn waren aard te verbergen. Door de wet van het *Karma* wordt na den dood en de opstanding van den geest het verstand met den wil verbonden, deze worden één. Het zoogenaamd fatsoen of de schaamte worden door deze vereeniging weggenomen, en het uiterlijk wordt onderworpen aan het innerlijk en neemt volmaakt den vorm aan van dat innerlijke en daar nu in de geestenwereld alle geestelijke krachten meer rechtstreeks en sterker op het astraal lichaam inwerken, toont de astrale mensch zijn karakter zonder schaamte te gevoelen. Als het karakter in den grond slecht is, dan zal die slechtheid naar buiten werken in woord en daad, aangezien alle beletselen zijn opgeheven en daar het schaamtegevoel niet meer bestaat, storen de geesten zich niet meer aan een openbare meening, die trouwens in de geestenwereld niet bestaat, waar een ieder zich voordoet, zooals hij werkelijk is.

De goeden en zij, die innerlijk braaf zijn, al hebben zij als mensch soms iets moeten doen, dat hen tegen hun

gemoed stuitte, leggen deze dwang af en veranderen naar den zelfden grondslag. Alles wat niet met hun gevoelens en braaf hart overeenkwam, alle gewoonten en gebruiken, die zij naar de in de stoffelijke wereld heerschende algemeene meening hadden aangenomen, worden afgelegd en hun waren aard komt naar buiten. Zij worden door de wet van het *Karma* van dit alles bevrijd en hun geheele vorm wordt het volmaakte beeld hunner goede gedachten en hun deugd is merkbaar aan elke beweging van hun astraal lichaam.

Uit deze toelichting van de hervorming van het astraal lichaam ziet men, hoe de slechte en hoe de brave mensch wordt na hun dood en opstanding van hun geest. Indien nu eens een slechte en een brave geest met elkander in gezelschap worden gebracht, zouden zij dan genoeg vinden in elkaars bijzijn? Immers neen! Daar in de geestenwereld elke geest door de wet van het *Karma* gedwongen is zijn waren aard te toonen, zou dit onmogelijk zijn. Volgens die zelfde wet wordt de geest na zijn hervorming als het ware vrijwillig gedwongen, naar de sfeer te gaan, waar hij met zijn karakter en neigingen behoort; hij komt dan in een toestand, zooals vermeld werd, als iemand, die in het water gevallen, tracht den oever te bereiken, en de geest komt in een sfeer en wordt vereenigd met geesten, die in karakter geheel met hem overeenstemmen. De wet van het *Karma* werkt dus door de hervorming van het astraal lichaam naar het beeld, dat de mensch van zijn stoffelijk lichaam gemaakt heeft, in ieders belang en maakt, dat iedere geest zich gelukkig voelt, in de sfeer waarin hij komt.

De wet van het *Karma* is zoo zeker in haar gevolgen, dat zij een ieder geeft, wat hem toekomt en ieder plaatst waar hij behoort. De gevolgen van deze wet is de wedergeboorte, die elk mensch in de gelegenheid stelt, zichzelf te hervormen, en vooruit te komen op den langen weg, die hij heeft af te leggen, om te komen op de prototype der aarde gelegen in het eerste hemelgebied.

Zóó wordt de mensch beoordeeld na zijn dood. Hij verschijnt niet voor God en wordt niet door Hem gevonnist, maar door de blinde werking van de wet van oorzaak en gevolg, vonnist hij zich zelf. Hij is de maker van zijn lot, zijn wel en zijn wee.

Het astraal lichaam zal dus na zijn hervorming zijn: mooi, fijn en licht; leelijk, grof en zwaar of de geest zal in een zoodanigen toestand verkeeren, dat hij zijn astraal lichaam kan afleggen. Wanneer nu de geest de sfeer der aarde verlaat, hangt het geheel af van den graad van stoffelijkheid van zijn astraal lichaam, waar hij terecht komt. Is hij in een toestand gekomen van *Moksha* of vrij van lusten, dan stijgt de geest naar de zevende bol of sfeer van het geestenverblijf, ten einde zich voor te bereiden voor een plaatsing op de prototype der aarde gelegen in het eerste hemelgebied. Is het astraal lichaam gekomen in den *Ijatana*-toestand, komt de geest naar den graad van stoffelijkheid van dit lichaam in een van de bollen of sferen van het geestenverblijf, afhangende hoe hoog hij stijgen kan. Komt het astraal lichaam in den *Dhroewan*-toestand, dan is het ongeschikt om te stijgen en de geest zakt dan zoover, afhangende van den graad van stoffelijkheid van zijn astraal lichaam, totdat hij komt in een bol van de hel, waar de dampkring zijn astraal lichaam kan dragen.

Er is nog een hooger toestand dan *Moksha*, dat is de toestand, die een engel van het vierde hemelgebied moet bereiken, vóórdat hij kan overgaan naar het vijfde hemelgebied of om van een *roepa*-toestand te komen in een *aroepa*-toestand. Deze toestand wordt „*Sajadijam*” genoemd, dat is het bereiken van volkomen éénheid van inwezen met God. Indien de engel dezen toestand bereikt heeft, komt hij na zijn stoffelijken dood op een planeet, wier prototype gelegen is in het vijfde hemelgebied, slechts met zijn zuivere onbezoedelde geest in een *aroepa*-toestand in het vijfde hemelgebied.

De engelen, die God naar de aarde zendt, om een zending te vervullen, zijn van het *aroepa*-gebied en bevinden

zich in een toestand van „*Sajjadijam*”. Op de aarde als mensch herboren, hebben zij evenals gewone menschen een stoffelijk lichaam en een dierlijke ziel. Indien zij evenwel komen tot de jaren van onderscheid, leggen zij door het ondergaan van een zeker proces, dat alleen aan hen bekend is, hun dierlijke ziel af en zij bevinden zich dan alleen met hun geestelijke ziel in hun stoffelijk lichaam, waardoor zij op de aarde als het ware in een hemelschen toestand bevinden en gevrijwaard zijn tegen hartstochten, lusten en begeerten.

Deze menschen, die van hun toestand bewust zijn, verlaten zelden hun woning, en zijn vrij van ziekten en verdriet. Zij leven alleen op de aarde, om door hun kracht en vermogen anderen in staat te stellen iets te doen, waartoe zij anders niet in staat zouden zijn. Indien zij hun zending op de aarde volbracht hebben, verlaat hun geest willekeurig het stoffelijk omhulsel en deze komt dan dadelijk weder in een toestand van „*Sajjadijam*”, welke hem in staat stelt, dadelijk over te gaan naar het binnenhemelgebied.

De aartsengelen of de engelen van het zevende hemelgebied, welke God voor het onderricht van het menschedom naar de aarde zendt en profeten worden genoemd, kunnen echter niet herboren worden. Deze maken gebruik van een daartoe geschikt gemaakt stoflichaam en verlaten dit weder, indien zij hun taak op de aarde volbracht hebben, waarna zij weder naar het zevende hemelgebied terugkeeren.

DE TOESTAND IN DE HEL.

De geest wiens astraal lichaam na den dood van het stoffelijk lichaam in den *Dhroewan*-toestand komt, is te zwaar om te zweven en zakt na het verlaten der aarde naar beneden en komt dan in een bol of sfeer der hel, wier atmosfeer geschikt is voor zijn astraal lichaam. De toestanden in de verschillende bollen of sferen der hel zijn als volgt:

De zevende, zesde en vijfde bol of sfeer der hel vormen te zamen de sfeer der hartstochten en lusten, welke ook wel „*de hel der hel*” wordt genoemd. Daar verblijven de geesten van den meest dierlijken aanleg en die als mensch het laagste leven hebben geleefd. Deze geesten worden naar de hel, waarin zij vertoeven, in drie klassen verdeeld.

In de zevende bol of sfeer der hel vertoeven de moordenaars, die hun misdrijf te voren hadden beraamd, om daarmee winst te behalen, of een doel te bereiken; dieven en misdadigers van beroep.

In de zesde bol of sfeer der hel vertoeven, verslaafden aan bedwelmende middelen, spelers, losbandigen en zij, die als mensch hun hartstochten en lusten tot het hoogste peil hebben opgevoerd en van deze slechte eigenschappen een gewoonte hebben gemaakt.

In de vijfde bol of sfeer der hel vertoeven de geesten, die als mensch ruw en wreed waren, die niets kenden van hogere aandoeningen en hun vreugde hebben gezocht in het grofste zingenot.

De dood brengt geen verandering in hun gevoelens. De onaangename toestand waarin deze ongelukkigen verkeeren, bestaat nu alleen daarin, dat zij door het verlies van hun stoffelijk lichaam, niet meer aan die hartstochten kunnen voldoen. Evenals iemand, die gewend is bedwelmende middelen te gebruiken en daarmee plotseling ophoudt, in een toestand van tijdelijke zinneloosheid komt,

zoo verkeeren deze geesten in een toestand van tijdelijke onbewustheid. Deze ongelukkigen zijn echter niet voor altijd verloren. Het woord „verloren” is hier zelfs niet op zijn plaats om een toestand aan te duiden, die plaats grijpt naar vaste natuurwetten, en welken toestand deze ongelukkigen, door hun slecht leven als mensch, zichzelf geschapen hebben, want zoodra hun hartstochten en lusten uitgewoed zijn, dan wordt ook hun astraal lichaam ijler en geschikt om als mensch herboren te worden. Dit is ook het geval met geesten, die in andere bollen of sferen vertoeven, om daar geschikt te worden voor een wedergeboorte, want een en ander geschiedt volgens vaste natuurwetten, aan welke alle geesten onderworpen zijn.

In de vierde bol of sfeer der hel vertoeven de geesten, die gedurende hun leven als mensch slechts belangen kenden van den meest bekrompen en alledaagschen aard, dus de laagst ontwikkelden, die zich ophielden met de nietigste en onnoozelste dingen, groot in kleinigheden; die voor geen andere dingen oog hadden dan voor eigen opschik en kleeding en geen andere belangen kenden dan eigenbelang; die hun tijd besteed hebben met nutteloos gebabbel en onverschillig waren voor ware kunst, kennis en wetenschappen; die als mensch kwaad hebben gesproken van anderen; die hun tijd hebben verbeuzeld, om anderen te benadeelen, elk praatje, dat zij hoorden hebben verminkt en verergerd aan anderen, hebben overgebracht; die in het geheim kwaad hebben gesticht en daardoor hun medemenschen hebben benadeeld; leugenaars, die hun heil in leugens en verzinsels hebben gezocht en geen woord waarheid konden spreken zonder verdictsel.

Deze ongelukkigen blijven het langst in de hel, daar zij hun gebreken in gedachten kunnen voeden en daardoor slechts zeer langzaam deze gebreken afleeren. In hun ellendigen toestand zien zij de beelden van de menschen, die zij door een en ander benadeeld hebben, als mede de beelden, die zij door onwaarheid spreken geschapen hebben aanhoudend voor oogen. Deze kwelling

der oogen is zoo onaangenaam dat die ongelukkigen aan een wroeging ten prooi zijn.

In de derde bol of sfeer der hel vertoeven de geesten, die als mensch fanatiek waren, die hoewel zij schijnbaar braaf geleefd hebben, in hun godsdienstig gevoel afdwaalden tot zelfzucht met een eng en bekrompen gevoel en voor hun medemenschen als het ware een tijger waren; die hun mond vol hadden over verdoemenis en hel, hun medemenschen als ongodsdienstig hebben veracht en andersdenkenden hebben vervloekt; die onder den dekmantel van godsdienst allerlei onzedelijke daden hebben begaan; die hun God op de tong en den duivel in het hart hadden en in hun godsdienst slechts zagen het eenig zaligmakend geloof.

Het dient hier vermeld te worden, dat in het hiernamaals voor den vooruitgang van den geest geen sprake is van godsdienst, wel van ontwikkeling, deugdzaamheid, zedelijkheid en geloof in het bestaan van een God als de Almacht en de hoogste Intelligentie van Waarheid, Goedheid en Liefde en in Zijn profeten als Zijn vertegenwoordigers. De wijze waarop God en Zijn profeten vereerd worden, komt er niet op aan, zoodat het er niets toe afdoet, welke godsdienst de geest als mensch heeft beleden.

Het ware te wenschen, dat deze wetenschap er toe bijdroeg allen te vereenigen, die geloof stellen in het bestaan van een God en Zijn profeten als Zijn vertegenwoordigers en groote verdraagzaamheid te toonen tegenover andersdenkenden, opdat de godsdienst of de wijze van vereering van God, niet langer de oorzaak zij van haat onverdraagzaamheid, tweedracht en doodslag, dan zou de aarde, die voor menigeen werkelijk een stoffelijke hel is, in een paradijs veranderen, waarin een ieder zou trachten, het geluk van anderen te bevorderen en daardoor zijn eigen geluk het meest te dienen.

In de tweede bol of sfeer der hel vertoeven de geesten, die als mensch zich wel ontwikkeld doch hun verstand gescherpt hebben alleen in stoffelijke richting en hun versandelijke kracht alleen gebruikt hebben voor

stoffelijke doeleinden; die hun kennis hebben verworven langs materialistischen weg en de geestelijke wijsbegeerte verwaarloosd hebben; die hun heil hebben gezocht in stoffelijke zaken en de geestelijke verwaarloosd hebben en die niet gelooven in het bestaan van een God en Zijn profeten als Zijn vertegenwoordigers.

Deze geesten worden van hun dwaling zeer spoedig verlost, daar zij als geest beter de gevolgen van een en ander kunnen zien, dan toen zij nog menschen waren. Hun verblijf in de tweede bol of sfeer der hel heeft dan ook geen ander doel, dan hen het verkeerde van hun denken te doen inzien, welk succes zij wegens hun ontwikkeling spoedig bereiken. Het zijn dan ook deze geesten, die zoodra zij tot besef van een en ander zijn gekomen en hun astraal lichaam daardoor ijler is geworden, in staat zijn de aarde te bezoeken en den menschen hulp te verleenen. Indien zij hebben ingezien, hoe verkeerd hun denken was, trachten zij de menschen tot het goede te brengen. Het zijn dan ook meestal deze geesten en die in de eerste, tweede, derde en vierde bol of sfeer van het geestenverblijf vertoeven, die trachten de menschen voor onheil te waarschuwen. Dergelijke waarschuwingen worden gedaan in den droom, welke soort droomen men droomt tusschen 2 en 6 uur 's morgens en *daradasih* worden genoemd, dat wil zeggen droomen, die men droomt, doordat de geest het lichaam verlaat en alsdan iets ziet of door geesten gewaarschuwd wordt. Ook doen zij die waarschuwingen door tusschenkomst van andere en daarvoor geschikte menschen (*mediums*).

Zoodra de geesten, die in de tweede bol of sfeer der hel vertoeven, het verkeerde van hun denken hebben ingezien, gevoelen zij zich daar even gelukkig als in de eerste bol of sfeer van het geestenverblijf.

De eerste bol of sfeer der hel is onze aarde, alwaar de geest vertoeft in zijn stoffelijk lichaam en waar hij door de wet van het *Karma* niet alleen wordt beproefd, maar ook in de gelegenheid wordt gesteld, zichzelf voor een

hooger sfeer te ontwikkelen, waartoe hij telkens wordt herboren en hij gaat hiermede voort, totdat hij na zijn dood geschikt is voor een plaatsing in het geestenverblijf. Het is echter niet noodig dat de geest opvolgend alle bollen of sferen der hel doorloopt. Naarmate zijn deugdzaamheid, zedelijkheid en ontwikkeling als mensch opgedaan, komt hij in een bol of sfeer, waar hij te huis behoort, zoodat het aantal malen, dat een geest herboren moet worden, niet bepaald is en dit van hemzelf afhangt.

Verder vertoeven op de aarde of eerste hel de geesten wier ziel nog aan hun schil is gebonden terwijl hun geest ronddooft. Deze geesten werden, zooals vermeld werd, als mensch gestraft met de doodstraf, vermoord, of zij pleegden zelfmoord en werden door hoog opvoeren hunner hartstochten en lusten ontijdig uit het leven gerukt, of stierven een plotseligen dood door een ongeluk. Hun geest doolt zoolang rond, totdat hun schil door ouderdom zijn functiën niet meer verricht, waarna hun ziel of astraal lichaam weder met den geest vereenigd wordt en deze komt dan vier dagen later in den toestand, zooals deze ongelukkigen door hun levenswijze als mensch zichzelf bereid hebben.

Deze geesten, kunnen in twee klassen verdeeld worden, namelijk zij, die als mensch minder hartstoechtelijk en wellustig zijn geweest en naar hun levenswijze later in een van de zeven bollen of sferen van het geestenverblijf of in de tweede, derde of vierde bol of sfeer der hel zullen komen en zij, die wegens hun hartstochten en lusten in de sfeer der hartstochten en lusten, dat is in de vijfde, zesde of zevende bol of sfeer der hel zullen komen. De eerstgenoemden blijven wegens hun mindere hartstochten en lusten in een doodslaap, totdat zij door ouderdom van hun schil genoodzaakt worden, de aarde te verlaten. De laatstgenoemden worden door de kracht van hun hartstochten en lusten als het ware met geweld uit hun doodslaap gewekt. Hoewel de ziel aan zijn schil gebonden blijft en zich daarvan niet kan scheiden, voordat de geestendraad verbroken is, doolt de geest rond en heeft alleen nog gemeen-

schap met zijn dierlijke ziel door middel van den geestendraad.

Deze soort geesten worden de zielloozen genoemd. Zij kunnen in dezen toestand beziel worden door slechte gedachtenbeelden of door gedachtenbeelden geschapen door slechte formulieren en zij worden dan spoken (*elementaren*) genoemd. Deze ziellooze wezens kunnen echter wegens hun toestand nooit beziel worden door een goed gedachtenbeeld. Zoodra nu zulk een ziellooze geest beziel wordt door een slecht gedachtenbeeld of een gedachtenbeeld, geschapen door een slecht formulier, krijgt hij het karakter, dat door de hersenwerking aan het gedachtenbeeld gegeven werd en hij doet dan hetgeen in het hoofdstuk „*De stille kracht*” beschreven is.

Dergelijke spoken doen veel kwaad op de aarde. Zoodra hun schil door ouderdom verder zijn functiën weigert, worden geest en ziel weder vereenigd en komt de geest vier dagen daarna in de bol of sfeer, waar hij naar den toestand, waarin zijn astraal lichaam verkeert, te huis behoort.

Verder dient wat betreft de plaatsing van geesten in de hel, afzonderlijk melding gemaakt te worden van menschen, die de okkulte krachten hebben bestudeerd en beoefend en die krachten hebben aangewend, om een medemensch te dooden, ziek te maken of te benadeelen. De mensch, die de zwarte Magi heeft beoefend, weet ook welk lot hem na zijn dood wacht. Om dat lot uit te stellen — er aan ontkomen, kan hij niet — wendt hij vóór zijn dood deze krachten voor zichzelf aan, opdat na zijn dood zijn lichaam in een toestand van schijndood zal blijven, waardoor de wet van het *Karma*, zoolang zijn lichaam niet kan vergaan, op hem geen invloed heeft. Wanneer hij nu sterft, vergaat zijn lijk niet, waardoor het etherisch dubbel gedwongen wordt, zijn werking te blijven vervullen, de geest aan de aarde gebonden blijft, terwijl zijn lichaam in een toestand komt van onbewustzijn. In den toestand waarin nu zijn stoffelijk lichaam verkeert,

heeft dit versterking noodig, om niet te vergaan. Dit voedsel verkrijgt zijn geest door 's nachts bloed uit het lichaam van slapenden te zuigen en dit in zijn lichaam over te brengen, waarom deze soort geesten vampiers worden genoemd. Zij kunnen veel kwaad stichten en gehoorzamen aan de gevaarlijke formulieren der zwarte Magie.

Indien de vampier in een droog graf rust, kan deze toestand zeer lang duren, doch ten laatste weigert het etherisch dubbel zijn dienst, waardoor het lichaam dan als stof uit elkander valt en de geest dan gedwongen wordt, den zevenden dag na zijn werkelijk afsterven de aarde te verlaten en zich weder te onderwerpen aan de wet van het *Karma*.

Het eenig middel om een vampier te dwingen de aarde te verlaten, is het opgraven en verbranden van zijn stoffelijk lichaam, welk middel vroeger dikwijls werd toegepast. Het opgegraven lichaam trof men dan aan in een toestand van schijndood en omgeven met bloed. Na de verbranding van het lichaam, houdt de verkrachting van de wet van het *Karma* op en moet de geest dan weder aan die wet gehoorzamen. Het gevolg nu van de langdurige verkrachting van de wet van het *Karma* is, dat, nadat het astraal lichaam van den geest in de zevende hel is aangekomen, blijkt, dat naar den toestand, waarin dat lichaam verkeert, deze plaats nog te goed voor hem is, waardoor hij daar in een toestand van verlamming komt en de geest genoodzaakt is eeuwen lang te kruipen, voordat hij het vermogen krijgt, om als geest in de zevende hel te kunnen leven en zijn er nogmaals eeuwen noodig, om hem geschikt te maken voor een wedergeboorte als mensch. Deze ongelukkigen blijven soms de rest van een *Kalpa*, dat is de tijd der wereldontwikkeling, die vele duizenden jaren duurt, in de zevende hel en komen slechts zeer langzaam vooruit.

Bij de beschrijving van de verschillende sferen der hel werd tevens de toestanden beschreven, die onvermijdelijk wegens de wet van het *Karma* het gevolg moeten zijn

van de hervorming van het astraal lichaam van den geest na het overlijden van het stoffelijk lichaam. Deze toestanden, vereischen nadere toelichting.

Zooals vermeld werd, wordt de mensch niet door God berecht, ook niet door Hem gestraft; Hij heeft echter onveranderlijke natuurwetten vastgesteld, aan welke iedereen onderworpen is. De wet van het *Karma*, die bij den stoffelijken mensch werkt als instinct, om hem van het kwaad af te houden, werkt na den dood als de wet van natuurlijk gevolg van hetgeen de geest in de hel doet. Voor hetgeen de mensch gedurende zijn leven doet, komt zijn astraal lichaam in een *onvermijdelijken toestand* en voor hetgeen de geest in de hel doet, ondervindt hij dadelijk de gevolgen daarvan. *De geest wordt dus in de hel niet gestraft voor hetgeen hij als stoffelijk mensch misdreven heeft, doch hij komt voor hetgeen hij misdrijft in de hel in een slechteren toestand.* De onaangename toestand, die hij in de hel ondervindt, is onafscheidelijk verbonden aan het kwaad, dat hij daar doet, want indien de geest in de hel komende in staat zou zijn, zijn slechte geaardheid dadelijk af te leggen, zou de toestand van hel voor hem onmiddellijk ophouden, doch een dergelijke ommekeer in iemands gemoed is bijna ondenkbaar. De onaangename toestand in de hel bestaat nu alleen daarin, dat de geest niet dadelijk zijn slechte geaardheid kan afleggen en telkens tracht aan zijn hartstochten en lusten te voldoen. Daar dit echter in de hel onmogelijk is, ondervindt de geest voor zijn wil, om daaraan te voldoen onmiddellijk het onaangenaam gevoel, dat hij niet meer aan die hartstochten en lusten kan voldoen. Door het denken, om aan die hartstochten en lusten te voldoen, verstoffelijken zich zijn gedachten en deze ziet hij aanhoudend voor oogen. Dit is een vreeselijke kwelling.

Men zou dezen toestand kunnen vergelijken bij dien van een hond, die aan een ketting ligt, terwijl een stuk gebraden en heerlijk ruikend vleesch op zulk een afstand van hem wordt geplaatst, dat hij zijn begeerige blikken wel er naar kan richten, doch het niet bereiken kan. Door

de ondervinding dat hij het vleesch toch niet kan krijgen, zal de hond langzamerhand onverschillig worden voor het lekkere vleesch en er later zelfs niet meer naar kijken.

Zoo gaat het ook met den geest in de hel. Alweder door de wet van het *Karma* wordt den geest in de hel zijn duivelschen aard afgeleerd. Is hij zoo ver, dat zijn verlangen naar hartstochten en lusten ophouden, dan sterft zijn astraal lichaam en hij wordt als mensch herboren en in de gelegenheid gesteld een beter leven te beginnen.

De zeven bollen der hel zijn ingedeeld elk in vijf werelddeelen, in landen en in plaatsen evenals de aarde en men treft daar ook alles aan, wat op de aarde bestaat, terwijl de toestand op deze bollen gelijk is aan de aarde bij schemering of bij nacht. Wat echter de geaardheid der hel betreft, wordt die beheerscht door een wet in de hel, waardoor alles wat den bewoner omringt, in volmaakte overeenstemming is met zijn toestand. Ten gevolge van de duisternis is de plantengroei zeer slecht en het water van de rivieren en meren verkeerden daardoor in een slechten toestand. De grond is drassig, onwelriekend, en vochtig. De vogels, die daar vertoeven zijn roovende nachtvogels. De viervoetige en kruipende dieren zijn van de soort, die op de aarde gewend zijn, zich overdag te verbergen en 's nachts hun voedsel te zoeken. De insecten, die de hel bevolken, zijn van de soort, die op de aarde alleen bij avond en nacht vliegen of rondkruipen. De verscheurende dieren houden onder de helbewoners soms groote verwoestingen aan. Daar het astraal lichaam, dat is het begeertelichaam, sterfelijk is, kunnen geesten in de geestenwereld door gewelddadige aanraking evengoed sterven als de stoffelijke mensch op aarde. Daar de geest evenwel onsterfelijk is, krijgt deze, volgens een in de geestenwereld heerschende wet, na een doodslaap van drie dagen weder een nieuw astraal lichaam of wordt dit, indien het verwond is, weder hersteld. Deze wet is ook van toepassing op de kleeding, die de geesten dragen. Indien men daaruit een stuk zou snijden, zou

het daardoor ontstane gat, weder vanzelf aangevuld worden, met dezelfde stof, waaruit de geestenkleding bestaat.

Verder neemt elke bewoner der hel den vorm aan, die veroorzaakt wordt, door de door hem gekoesterde hartstocht, lust of begeerte, zoodat de geesten daar ware monsters zijn en om deze reden duivels worden genoemd. De geesten wonen in de duistere hellen in kloven en holen of in bouwvallige huizen evenals onbeschaafde boschbewoners of arme menschen in groote steden op de aarde leven. Daar nu alle zintuigen van een geest scherper zijn dan die van den mensch, vloeit daaruit vanzelf voort, dat ondervonden genoegens of leed in de geestenwereld meer indruk maken dan op de aarde, waardoor de toestand in de hel onaangenamer en die in het geestenverblijf aangenamer en beter is dan op de aarde.

Verder dient nog vermeld te worden, dat er in de hel geen geweten bestaat, want indien een geest in de hel berouw zou hebben over zijn bedreven kwaad als mensch, zou zijn duivelschen toestand onmiddellijk een einde nemen en hij zou dan als mensch herboren worden, ten einde hem in staat te stellen, door een nieuw en beter leven na zijn dood in het geestenverblijf trachten te komen.

Wat betreft de genoegens der helbewoners, vermaken de geesten zich daar evengoed als de slechte menschen op de aarde zich vermaken. Die vermaken zijn echter door den aard van de in de hel verblijvende geesten grof, ruw en onbeschaafd.

Het bestuur van de verschillende groepen van geesten in de bollen of sferen der hel wordt uitgeoefend door engelen, die tevens de wedergeboorten bepalen; zij verblijven echter niet voortdurend in de hel. De bewoners der hel worden voornamelijk bestuurd door vrees, evenals misdadigers op de aarde vrees hebben voor de gevangenis, zoo koesteren de helbewoners vrees, om door de werking van de wet van het *Karma* in een slechteren toestand te komen, als zij kwaad doen.

Daar de geest in de *Naraka* of stoffelijke hel vertoeft in zijn astraal lichaam, zoo is het leven van den geest in de hel gelijk aan dat in de *Kamaloka* of het astraal verblijfplaats der geesten, welk leven in het volgend hoofdstuk beschreven zal worden. Het minder of meer onaangenaam zijn van het leven van den geest in de hel, hangt echter geheel af van de mindere of meerdere stoffelijkheid, waarin zijn astraal lichaam verkeert.

DE TOESTAND IN HET GEESTEN- VERBLIJF.

De geest wiens astraal lichaam na den dood van het stoffelijk lichaam in den *Ijatana*-toestand komt, kan zweven en komt zeven dagen na het overlijden van zijn stoffelijk lichaam in het geestenverblijf. Hoewel de geest in dien toestand kan zweven, hangt het echter nog geheel af van den graad van ijelheid van zijn astraal lichaam, in welke bol of sfeer van het geestenverblijf hij zal komen. De geest zweeft dan zoo hoog, totdat hij komt in een bol of sfeer, waarvan de atmosfeer geschikt is voor zijn astraal lichaam.

De zeven bollen of sferen van het geestenverblijf worden bewoond door geesten, die hoewel zij hun harts-tochten, lusten en begeerten nog niet geheel hebben afgelegd, van het kwaad daarvan bewust zijn en reeds bij hun leven als mensch getracht hebben, die ondeugden af te leeren, doch daarin nog niet volkomen geslaagd zijn. Naar den graad van volkomenheid, die zij als mensch konden bereiken, vertoeven zij in een hooger of lager bol of sfeer van het geestenverblijf.

Verder vertoeven daar ook de geesten, die slechts in geringe mate behept zijn met hartstochten, lusten en begeerten of die deze ondeugden onbewust gekoesterd hebben. Deze geesten komen nu opvolgend van onder naar boven in bollen of sferen van het geestenverblijf naarmate hun ontwikkeling en graad van stoffelijkheid van hun astraal lichaam. Dus ook hier geldt de onveranderlijke wet van het *Karma*, welke den toestand waarin het astraal lichaam van den mensch zal komen, afhankelijk stelt van zijn deugdzaamheid, zedelijkheid en ontwikkeling.

In de eerste bol of sfeer van het geestenverblijf vertoeven de geesten, die begaafd zijn met wijsheid, die

geheel zelfzuchtig is en als mensch hun eigen welzijn hebben gezocht, zonder zich om anderen te bekommeren.

In de tweede bol of sfeer van het geestenverblijf vertoeven de geesten, begaafd met wijsheid, bestuurd door de algemeene meening en die als mensch geleefd hebben, zich schikkende naar de algemeene meening.

In de derde bol of sfeer van het geestenverblijf vertoeven de geesten, begaafd met wijsheid afhankelijk van populariteit, en die als mensch gelet hebben op de belangen van anderen, om zich populair te maken.

In de vierde bol of sfeer van het geestenverblijf vertoeven de geesten, begaafd met wijsheid afhankelijk van eigenbelang en die als mensch het welzijn van anderen behartigd hebben uit eigenbelang.

In de vijfde bol of sfeer van het geestenverblijf vertoeven de geesten, die begaafd zijn met reine wijsheid en als mensch een rein leven hebben geleid zonder zelfzucht en ten dienste van anderen.

In de zesde bol of sfeer van het geestenverblijf vertoeven de geesten, begaafd met wijsheid, volmaakt tot profeteering en die als mensch een deugzaam en zedelijk leven hebben geleid, geheel ten dienste van anderen.

In de zevende bol of sfeer van het geestenverblijf vertoeven de geesten begaafd met volmaakte wijsheid, geschikt om anderen te onderwijzen en die als mensch zich opgeofferd hebben, om anderen van het kwaad af te brengen. Deze geesten hebben als mensch reeds den hemel verdiend en vertoeven alleen in de hoogste sfeer van het geestenverblijf, om zich daar voor te bereiden, door een tweeden dood hun astraal lichaam of dierlijke ziel af te leggen, waarna de geest met zijn geestelijk lichaam of geestelijke ziel ontwaakt op de prototype der aarde gelegen in het eerste hemelgebied.

Afzonderlijk dient melding gemaakt te worden van den mensch, die de okkulte krachten ten dienste van de menschheid heeft aangewend, de zoogenaamde witte Magie heeft beoefend en in die studie den graad van

adept heeft bereikt. Hij kan door aanwending der okkulte krachten, zich in een toestand van schijndood brengen en zijn geest kan dan onderzoekingen doen in het astraal gebied. Een adept, die door een zeer deugzaam en zedig leven in afzondering, reeds als mensch den hemel heeft verdiend, blijft door aanwending der okkulte krachten soms lang op de aarde, om den menschen ter wille te zijn. Zeven dagen na zijn dood bereikt zijn geest de zevende bol of sfeer van het geestenverblijf, om daar een voorbereiding te ondergaan, waarna zijn geest met zijn geestelijk lichaam overgaat naar de prototype der aarde gelegen in het eerste hemelgebied.

De toestand die in het geestenverblijf heerscht, is veel aangenameer dan die op de aarde; toch is daar alles volkomen hetzelfde als op de aarde. Het geluk in het geestenverblijf wordt veroorzaakt, doordat de geesten zich daar gemakkelijker bewegen, hun zintuigen, gehoor, gezicht, waarnemingsvermogen, geheugen, verstand en gedachten zijn scherper geworden en beter ontwikkeld. Door de verbinding van het verstand met den wil heeft alles wat onwaar was in den stoffelijken mensch zooals fatsoen schaamtegevoel, vrees en schijn opgehouden te bestaan en ieder geest doet zich voor, zooals hij werkelijk is, daar er in de geestenwereld alleen waarheid is. Door dezen toestand kan de geest geen zonde meer begaan, hoewel zijn hartstochten, lusten en begeerten in het geestenverblijf nog niet geheel zijn afgelegd en dit eerst geschiedt bij den overgang naar de prototype der aarde, gelegen in het eerste hemelgebied. Het verschil in den toestand van het geestenverblijf en den hemel bestaat alleen daarin, dat de geest in het geestenverblijf moet leeren voor zijn betrekking, die hij later in den hemel zal moeten bekleeden, terwijl de engel in den hemel een betrekking bekleedt. Het geestenverblijf kan dus beschouwd worden als een hogere geestenschool, waar de geest onderwezen wordt. Zoodra hij een klasse heeft doorloopen, wordt hij als mensch herboren, om het geleerde op de aarde in toepas-

sing te brengen, waardoor hij op de aarde in staat zal zijn, telkens en telkens een hogere wetenschappelijke opleiding te kunnen genieten en een gewichtiger betrekking te vervullen, dan bij zijn vorig leven op de aarde. Lukt hem dit niet, dan komt de mensch na zijn dood weder in dezelfde bol of sfeer, als waar hij vroeger geweest was, waar hij dan, door zijn opgedane ondervinding op de aarde, gemakkelijker zal leeren als voorheen. Tot verduidelijking van deze studie wordt hier nog aangeteekend, dat alles wat de stoffelijke mensch op aarde leert, in het geestenverblijf wordt omgezet in ontwikkeling, waardoor hij telkens vooruitgaat.

Het leven in het geestenverblijf heeft veel overeenkomst met het leven op de aarde. De moeilijkheden, die de mensch op de aarde te overwinnen heeft, zijn voor den geest — om een vergelijking te maken — 365 % lichter. In deze verhouding staat ook bevattelijkheid, wat betreft het in staat zijn iets te doen, het gezicht, het gehoor het gevoel, de beweging van den geest en alles wat het leven der geesten betreft.

De tijd gaat in het geestenverblijf vlugger voorbij dan op de aarde in verhouding van één dag in het geestenverblijf tot een zonnejaar op de aarde; toch is de duur van den tijd in het geestenverblijf gelijk aan dien in de stoffelijke wereld, het vlugger voorbijgaan van den tijd in het geestenverblijf is dus een onverklaarbaren schijn. Hetgeen de stoffelijke mensch op de aarde uitdrukt met „eeuwig”, is in het geestenverblijf „het heden”.

De astrale lichamen der geesten zijn in het geestenverblijf evenals de lichamen der menschen van stof doch fijner en van een tegenovergestelde natuur, zoodat een mensch een geest niet kan zien, zonder het geestelijk gezicht te hebben. Zelfs kan een geest van een lager sfeer een geest van een hooger sfeer niet zien, voordat de hogere geest den lagere met zijn aura heeft omhuld.

De geesten leven in het geestenverblijf op dezelfde wijze als de menschen op aarde en vermaken zich ook onderling.

Zij hebben de macht om te scheppen door hun gedachten en scheppen iets als zij dit begeeren of noodig hebben. Op deze wijze wordt ook hun kleeding geschapen, die zij verlangen en mogen dragen. De wensch in hun gedachten alleen stelt hen in het bezit van een en ander en dit scheppen is een van de bronnen van hun geluk. Wanneer zij het geschapen voorwerp niet langer willen hebben, bestaat het niet meer.

De spraak der geesten is hun gedachte. Het denken in het astraal gebied is evenwel een even groote oefening als het beheerschen der menschelijke gedachten. Elke gedachte is een beeld in het astraal gebied, daar het astraal gebied de wereld der gedachte is, doch evenals een kind op de aarde moet leeren praten, zoo moet elke geest, die uit het stoffelijk lichaam komt, leeren zijn gedachten als spraak te gebruiken, zelfs leeren om goed te zien. Evenals hij in het begin alles door een nevel ziet, zijn zijn gedachten ook ongeschikt iets bruikbaars te scheppen. Zoodra de geest zich gewend heeft, zijn gedachten te bepalen tot dingen van geestelijken aard, dan zullen die gedachten in den zelfden graad als zijn astraal lichaam verstoffelijken evenals verdikte ether. Het verstoffelijken der gedachte geschiedt door het gedachtenbeeld te omringen met de aura van den geest. Hetzelfde heeft plaats bij het zien. Om stoffelijke dingen te zien, dient de geest deze met zijn aura te omhullen, dat op een zeer verren afstand als van dichtbij kan geschieden.

Wat betreft het voedsel der geesten, kunnen zij, zoolang zij nog op de aarde vertoeven door slechts te willen, het geestelijke (*rohani*) van voedingsmiddelen, vruchten en dranken tot zich nemen, zooals de stoffelijke mensch van de voedingsmiddelen, vruchten en dranken het stoffelijke gebruikt. Het onrijp afvallen van vruchten of het ontijdig uitsterven van planten wordt daarom toegeschreven aan het daaruit onttrekken van het geestelijke. Zoodra de geest is overgegaan naar het astraal gebied, wordt zijn astraal lichaam in stand gehouden door zeven elementen,

die de geest, door slechts te willen tot zich neemt, waaronder het astraal magnetisme het voornaamste is. Uit dit element put de geest zijn energie en de kracht om zich, zijn gedachten en hetgeen hij in het stoffelijk gebied wil zien, te verstoffelijken.

Wenschen de geesten zich binnen de sfeer, waar zij vertoeven, te verplaatsen, dan is de gedachte aan de plaats, waar zij wenschen te zijn, voldoende om daar te komen; zij verplaatsen zich dus met de snelheid der gedachte.

De scheppingskracht van ontwikkelde geesten is zoo vermogend, dat zij door de verstoffelijking hunner gedachten, iemand op de aarde voor een gevaar kunnen waarschuwen of iemand een gedachtenbeeld kunnen toezenden. Een geest, die vroeger een moord beging, kan door een sterke gedachte daaraan, het tooneel van den moord op dezelfde plaats waar het gebeurde, voor een oogenblik te voorschijn roepen.

Het gezichtsvermogen der geesten is veel scherper en verder dan dat van den mensch en dringt door alle stoffelijke dingen heen. Een voorwerp wordt als het ware tegelijkertijd van alle zijden gezien en het binnenste van een massief voorwerp ligt even duidelijk voor het gezicht van den geest open als de buitenkant. Daar van uit het astraal gebied kan gezien worden, wat er op de aarde gebeurt, zoo levert het vergezicht voor den geest, die pas uit den doodslaap ontwaakt vele moeilijkheden op, om te begripen, hetgeen hij werkelijk ziet.

Onder zekere voorwaarden is een ontwikkelde geest in staat door zijn gedachten zijn astraal lichaam voor een oogenblik te verstoffelijken zonder tusschenkomst van een mensch (*medium*) en evenals een mensch te spreken, of zonder zich te verstoffelijken, waarschuwende geluiden, zelfs schrift voort te brengen.

De geesten uit de hogere sferen kunnen met die uit de lagere sferen gemeenschap hebben, omgekeerd echter niet. Voor de geesten die in de vijfde, zesde en zevende bol of sfeer van het geestenverblijf vertoeven, welke bollen

of sferen gezamenlijk ook de „tusschenwereld" of „overgangssfeer" worden genoemd, gaat een bezoek aan de lagere sferen echter gepaard met veel moeite, daar hun astraal lichaam te ijl is, om in lagere sferen af te dalen.

Daar de zeven bollen van het geestenverblijf weerkaatsingen zijn van de stoffelijke aarde, is alles daar volkomen hetzelfde als op de stoffelijke aarde. Elke bol van het geestenverblijf is ook volkomen hetzelfde verdeeld als de aarde en wel in vijf werelddeelen, waar de vijf menschenrassen der aarde verblijven; elk werelddeel is verder verdeeld in zooveel landen als er talen op aarde gesproken worden, terwijl elk land zijn steden, dorpen en gehuchten heeft als op de aarde. Elke plaats is verder verdeeld in groepen naar de standen in de maatschappij en elke groep in families, zooals op de aarde.

Verder vindt men in het astraal gebied bergen, rotsen, zeeën, meren, rivieren, moerassen, bosschen, tuinen en andere dingen, evenals op de aarde, alsmede van den zelfden vorm en op dezelfde plaats gelegen als op de aarde; alles wordt geestelijk weerkaatst, tot zelfs de huizen en gebouwen, die in de stoffelijke wereld gebouwd, of stoffelijke dingen, die gemaakt worden. Zelfs zijn er prototypen van dingen, die vroeger bestonden en thans in de stoffelijke wereld niet meer bestaan.

Het bestuur over de zeven bollen of sferen van het geestenverblijf is opgedragen aan een engel van het *aroepa*-gebied, terwijl het toezicht over de verschillende groepen van geesten wordt uitgeoefend door engelen van hetzelfde ras, zelfs van dezelfde natie waartoe de geesten behooren. Deze engelen onderrichten de geesten op gezette tijden en bepalen tevens de wedergeboorte.

DE TOESTAND IN DEN HEMEL.

De geest wiens astraal lichaam na den dood van het stoffelijk lichaam in den toestand van *Moksha* komt, dat is vrij van hartstochten, lusten en begeerten, zweeft zeven dagen na het afsterven van zijn stoffelijk lichaam naar de zevende bol of sfeer van het geestenverblijf, alwaar hij zich moet voorbereiden voor een overgang naar de prototype der aarde, gelegen in het eerste hemelgebied. Na een voorbereiding van 33 dagen, dat is 40 dagen na het overlijden van het stoffelijk lichaam, sterft zijn astraal lichaam en komt de geest alsdan met zijn geestelijk lichaam op de prototype der aarde, gelegen in het eerste hemelgebied. Hij wordt dan een engel en wordt hem een werkring aangewezen in het bestuur van het groote heelal.

De opklimming der engelen naar hogere hemelen, heeft plaats naar een bevorderingsstelsel, afhangende van hun bekwaamheid, doch alles is evenwel geregeld door vaste natuurwetten, waardoor de engel evenals de geest in het geestenverblijf zichzelf bevordert.

De plaatsing in de zeven groote afdeelingen, waarin elk hemellichaam van het hemelgebied verdeeld is, hangt af van het ras, waartoe de engel als mensch behoord heeft, daar hij belast wordt met het bestuur van dat ras in de stoffelijke wereld. De engel, die voor een of ander doel zich aan den mensch vertoont, zal daarom steeds tot hetzelfde ras, zelfs tot dezelfde natie behooren als de persoon aan wien hij verschijnt, zelfs zijn taal spreken. Onze voorouders worden dus ook onze engelen. Dit is ook het geval met de profeten die God successievelijk naar de aarde heeft gezonden om de verschillende menschenrassen te onderwijzen. Elke godsdienst is uit God en wordt gepredikt naar de verstandelijke aanleg van elk ras.

Elke afdeeling of groep van een hemellichaam van het hemelgebied heeft den vorm van een staand mensch,

zoodat het bestuur van elk deel van het heelal volkomen hetzelfde is als over het geheele heelal. Wat betreft de zeven gezelschappen, waaruit elke groep onderverdeeld is, worden deze gezelschappen gevormd niet alleen naar den aard der engelen, zoodat zij met elkander overeenstemmen, maar ook naar hun voorliefde, die elke engel gedurende zijn leven als mensch voor iets gekoesterd heeft en welke voorliefde eeuwig blijft bestaan, in welken hemel hij ook geplaatst is. Ook deze gezelschappen hebben elk den vorm van een stand mensch en bestaan uit engelen:

1. die een voorliefde gevoelen voor kennis en wijsheid;
2. die een voorliefde gevoelen voor bijzondere wetenschappen;
3. die een voorliefde gevoelen voor goedheid en aanverwante deugden;
4. die een voorliefde gevoelen voor waarheid en alles wat daarmede overeenkomt;
5. die een voorliefde gevoelen voor oprechtheid en hetgeen daarmede gepaard gaat;
6. die een voorliefde gevoelen voor rechtvaardigheid en alles wat daarmede in verband staat;
7. die een voorliefde gevoelen voor het huwelijk en trouwe en eerlijke huwelijksliefde.

Wat betreft de levenswijze der engelen, kan men die het beste vergelijken bij de levenswijze der menschen op de aarde, waar een ieder een werkkring heeft te vervullen, alleen met dit groote verschil, dat er in het hemelgebied geen moeielijkheden te overwinnen zijn. De engel is wat het goede betreft tot alles in staat; zijn bevattelijkheid, zijn in staat zijn iets te doen, zijn gezicht, gehoor en gevoel zijn beter, veel vermogender en scherper dan die van den geest in het astraal gebied, terwijl zijn beweging door niets belemmerd wordt. De grootste afstanden worden in enkele seconden afgelegd.

Hetgeen van de levenswijze der geesten als anderzins van het astraal gebied werd vermeld, is ook van toepas-

sing voor het geestelijk gebied, echter is in het geestelijk gebied alles gemakkelijker, aangenamer en prettiger. Daar de engel zijn dierlijke ziel heeft afgelegd, is hij een geheel ander wezen geworden. Zijn denken en handelingen zijn alleen gegrond op waarheid, liefde en goedheid. Uit zijn karakter is alles wat slecht is gebannen en daar de geest van den engel slechts gehuld is in zijn geestelijke ziel of lichaam, en deze samengesteld is uit alle krachten, machten en vermogens, die in het heelal voorkomen, zoo staan den engel deze krachten, machten en vermogens ter beschikking.

De hemelsche toestand bestaat in het genot en de vreugde, die de engelen vinden in den naar hun karakter-eigenschappen door den besturenden aartsengel geplaatsten werkkring en het goede voor de menschen, de dieren en de planten dat zij door hun werkkring kunnen stichten. In veel kleiner mate bestaat dat zelfde genot en die zelfde vreugde op de aarde; in veel kleiner mate, omdat het genot en de vreugde van het goede, dat de mensch op de aarde doet, meestal gepaard gaat met het overwinnen van groote moeilijkheden, veel opoffering en inspanning, welke bezwaren voor den engel niet bestaan.

Elk mensch kiest een werkkring, die met zijn roeping en aanleg overeenkomt. Indien nu een beeldhouwer, die genoeg heeft in de beeldhouwkunst, na veel moeite een beeld maakt, dat zeer natuurlijk is en door anderen wordt geroemd, dan ondervindt hij genot en vreugde van zijn arbeid. Wanneer een rijksbestierder door zijn beleid het land tot bloei en welvaart brengt, waardoor een ieder te vreden is, dan leeft hij mede in die tevredenheid en hij ondervindt genot en vreugde van zijn wijs bestuur. Indien een wijs rechter het verhoor van iemand, die van kwaaddoen verdacht wordt, zóó goed weet te leiden, dat de verdachte schuld bekent en berouw toont over zijn daad, dan ondervindt hij genot en groote vreugde zijn medemensch tot berouw zijner zonden te hebben gebracht en in dezen toestand van vreugde zal zijn hart zachter ge-

steind worden voor den berouwhebbenden zondaar en de straf, die hij hem zal opleggen, zal minder zijn, dan wanneer de zondaar halsstarrig zijn schuld had ontkend, en verstokt was gebleven in het kwaad door hem gedaan. Als men een behoeftige een aalmoes geeft, die boven zijn verwachting gaat, zal de gever door de aanschouwing van het dankbaar gelaat van den behoeftige tien maal meer genot en vreugde van die gift smaken, dan wanneer hij het geld besteed had, om deelgenoot te zijn in een tooneelvertooning.

Indien men slechts ééns door een goede daad te verrichten genot en vreugde heeft ondervonden, zal men zich slechts een zeer klein denkbeeld kunnen vormen, van het genot en de vreugde, die de engelen door goeddoen in hun werkkring ondervinden. Daar nu de engelen in den hemel hun hartstochten, lusten en begeerten volkomen hebben afgelegd en zij slechts oprechtheid, deugdzaamheid, waarheid, goedheid en liefde kennen, heerscht er in den hemel een ideale toestand, vrij van haat, naijver, jaloezie en andere ondeugden.

Verder dient melding gemaakt te worden van huwelijken in den hemel. Zoodra de engel in den hemel komt, wordt hij daar vereenigd met zijn tweelingziel of *djodo*, indien deze gade daar aanwezig is, zoo niet wacht hij haar aankomst af. Het geluk dat de engel door deze vereeniging ondervindt, is niet te beschrijven. Men moet zich omtrent het hemelsche huwelijk echter geen verkeerde voorstelling maken. Een dergelijk huwelijk is niet een vereeniging des vleesch es doch een geestelijke vereeniging van hemelsche liefde, overeenstemming, goedheid en waarheid. De huwelijksliefde in den hemel kan vergeleken worden bij het beste en het aangenaamste genot, dat een mensch kan ondervinden. De gehuwden in den hemel wonen evenals op de aarde in afzonderlijke huizen, soms omringd door hun naaste familie. De gade in den hemel is niet altijd de gewezen echtgenoot der aarde, dit is wel het geval, indien de man reeds op aarde zijn tweelingziel

gevonden heeft, hetgeen even zeldzaam is als een werkelijk gelukkig huwelijk op de aarde, daar de toestand op de aarde niet toelaat waar geluk te ondervinden.

Wat betreft de geaardheid van de prototype der aarde gelegen in het linkerbeen of het eerste hemelgebied is daar alles, zooals vermeld werd, een zuivere weerkaatsing van de stoffelijke aarde; mitsdien is daar alles volkomen gelijk aan hetgeen er op de aarde is. In het gebied van den eersten hemel zijn ontelbare prototypen van verschillende planeten van het heelal, die in iets beteren toestand verkeerden dan de aarde. Hoe hoger de prototype in het linkerbeen van den hemelschen vorm gelegen is, des te beter is de toestand op de planeet, waarvan zij een weerkaatsing is. De toestand van de prototypen gelegen in één hemelgebied is evenwel hetzelfde. De hoogte waarop een weerkaatst hemellichaam in het eerste hemelgebied gelegen is, is mede voor den engel geen bezwaar om bij geschiktheid voor het tweede hemelgebied herboren te worden op een planeet, wier prototype gelegen is in het gebied van den tweeden hemel. Elke overgang van het stoffelijk gebied naar het hemelgebied of van het hemelgebied naar het stoffelijk gebied, geschiedt door den dood en naar dezelfde wetten als op de aarde. Bij den overgang naar het stoffelijk gebied, wordt de engel herboren en in de gelegenheid gesteld, zijn kundigheden te vermeerderen. De toestanden op de planeten, waarop de engelen herboren worden, verschillen niet veel van die in de hemelgebieden. Deze planeten zijn paradijzen vergeleken met onze aarde.

Het bestuur van de zeven hemelgebieden is opgedragen aan een aartsengel, die den titel heeft van „Heer der hemelen.” Hij verblijft in het zesde hemelgebied. Hij wordt bijgestaan door twee mindere aartsengelen, die het bestuur hebben over het *aroepa*- en het *roepa*-gebied, terwijl elk hemelgebied en elk hemellichaam in een hemelgebied weder afzonderlijk bestuurd worden door aartsengelen. Deze aartsengelen hebben ook het bestuur van het heelal

naast God in handen, terwijl God op elk hemellichaam in het astraal- en in het stoffelijk gebied vertegenwoordigd wordt door aartsengelen en miljoenen andere engelen. Dit bestuur is zoo volkomen, dat God zelfs vertegenwoordigd is in het kleinste atoom tot in den mensch toe.

Zooals uit de drie laatste hoofdstukken blijkt, klimt de mensch op van steen af tot aartsengel. Zoodra hij mensch wordt, ondervindt hij voor zijn vooruitgang wel moeilijkheden, doch deze zijn nietig in vergelijking met de krachten, machten en vermogens, die ter zijner beschikking staan. Het leven als mensch, duurt echter telkens zoo kort in vergelijking met zijn leven als geest, dat elk leven slechts een stap is op den weg, dien de geest heeft af te leggen.

Met het bovenbeschrevene voor oogen kan het proces van het sterven, dat bij ziekte, gebrek of ouderdom gelijk staat met een zachte insluimering, voor den mensch, die redelijk geleefd heeft, geen verschrikking zijn, eerder een uitkomst voor zijn zwoegen en lijden op de aarde en is het scheiden van familiebetrekkingen zeer smartelijk, die smart wordt gelenigd door een hoop op wederzien in het hiernamaals en die hoop geeft hem het geloof aan een leven na dit leven.

DE NATUURGEESTEN.

Behalve de geesten van menschen bestaan er ook voor den mensch onzichtbare geesten der natuurrijken, die nooit stoffelijke menschen zijn geweest. Zij zijn de inwezens van de zeven elementen, waarvan vijf zich reeds geopenbaard hebben en twee nog ongeopenbaard zijn. Deze zeven elementen hebben hun oorsprong uit de Goddelijke krachten, machten en vermogens en zijn de oorzaken (*Oepadhi's*) van het ontstaan en bestaan van alle dingen.

Het voornaamste van de vijf geopenbaarde elementen is de *Akasha* of de ether, die de gansche ruimte doordringt. Deze bovenlucht of lichtstof omsluit alle hemellichamen en is de bron voor alles wat ontstaat. De inwezens van den ether zijn de *Wasoe's*. Hun hoofd is *Indra*.

De vier stoffelijke elementen zijn aarde, water, lucht en vuur, de voortbrengende krachten in de natuur, door welke krachten alles leeft en groeit. De inwezens van deze stoffelijke elementen heerschen over de elementale kernstof, die vertegenwoordigd is in menschen, dieren, planten, steenen en delfstoffen en welke stof gevoelig is voor de menschelijke gedachte en antwoordt op een trilling, die zelfs door een geheel onbewuste uiting van den menschelijken wil of begeerte wordt opgewekt. De natuurgeest, die door een gedachte of wilsuiting tot een werktuig wordt gemaakt, heeft een voor den mensch ongekennde kracht.

Naar hun voorgemelde verwantschap worden de natuurgeesten van de aarde *Iaksha's* (Gnomen), van het water *Apsara's* (Undines), van de lucht *Grandoewa's* (Sylfiden) en van het vuur *Salamandala's* (Salamanders) genoemd. Hun hoofden zijn respectievelijk *Kshiti*, *Waroena*, *Pawana* en *Agni*.

Van voorgenoemde soorten zijn er mannelijke zoowel als vrouwelijke. Alle inwezens der elementen hebben een menschelijke gedaante, hoewel zij naar willekeur elke gedaante, die hun in de gedachte komt kunnen aannemen.

De inwezens der elementen, die in het geestelijk gebied vertoeven, worden natuurengelen genoemd en zijn de hoofden en leiders van de inwezens der elementen, die

in het astraal- en in het stoffelijk gebied vertoeven. De inwezens der elementen, die in het astraal- en in het stoffelijk gebied vertoeven worden natuurgeesten genoemd. Van deze natuurgeesten bestaan vele klassen en wel naar de verschillende toestanden van de stoffelijke stof. Zij zijn de *wahana's* of voertuigen van deze elemeten.

De natuurengelen hebben een geestelijk- en de natuurgeesten een astraal lichaam. Om zich in een voor den mensch zichtbare gedaante te vertoonen, kunnen zij echter geen gebruik maken van het menschelijk fluide. Zij verstoffelijken zich door hun gedachte en hun verstoffelijking blijft ijl en doorschijnend en niet zooals een menschelijke geest, die door gebruik te maken van het menschelijk fluide, zich kan hullen in een stoffelijk lichaam geheel gelijk aan een mensch. Hoewel zij de taal van het land, waar zij zijn, spreken, zou het hun echter onmogelijk zijn, het geheugen van een menschelijken geest te kennen of van dit datgene mede te deelen, dat de indentiteit van den menschelijken geest zou kunnen vaststellen. Zij kunnen dus wel een bedriegelijke nabootsing van een menschelijken geest zijn, doch deze zelf nimmer voorstellen.

De laagste soort van hen vertoeven in de beneden-aardsche hellen en deze zijn niet beter te vergelijken dan bij hooger ontwikkelde dieren. Hun ontwikkeling neemt echter sneller toe naarmate zij hooger stijgen. De natuurgeesten, die op de aarde of eerste hel verblijven, kunnen wat hun ontwikkeling betreft, gelijk gesteld worden met de laagst ontwikkelde menschen. De ontwikkeling van de natuurgeesten, die in het astraal gebied zijn, is evenwel beter dan die der menschelijke geesten, die daar vertoeven. Hetzelfde kan gezegd worden van de natuurengelen, die in het geestelijk gebied zijn. De ontwikkelingslijn der natuurgeesten schijnt dus korter te zijn maar ook moeilijker dan die der menschelijke geesten.

De onderlinge verhouding tusschen natuurgeesten en menschelijke geesten is in de 7e, 6e en 5e hel zeer slecht. Zij staan daar steeds vijandig tegenover elkaar en daar de natuurgeest een bovenmenschelijke kracht kan ontwik-

kelen, hebben de mensch-geestelijke helbewoners veel van hen te lijden. In de 4e, 3e en 2e hel is die verhouding beter doch lang niet vriendschappelijk. Op de aarde of eerste hel zijn de natuurgeesten bang voor den mensch, hoewel indien zij hem kunnen foppen, zij dit niet laten; zij zijn evenwel niet kwaadaardig, doch treden soms voor den mensch zeer hinderlijk op, waarom zij duivels worden genoemd en door den mensch zeer gevreesd worden.

In het geestenverblijf is de verhouding tusschen menschelijke- en natuurgeesten beter; hoewel zij afgescheiden leven, bewijzen zij elkander dikwijls diensten en sluiten zij zelfs vriendschap.

In den hemel bekleeden zij gewichtige betrekkingen. Het verschil in werkring van natuurengelen en menschelijke engelen in de hemelgebieden bestaat daarin, dat eenige natuurengelen de bouwers en onderhouders zijn der planeten evenals op de aarde de ambtenaren van een bouwdepartement; anderen geven bevelen aan de op de planeten verblijvende lagere natuurgeesten, terwijl de menschelijke engelen de bestuurders zijn van het heelal evenals een regeering op de aarde over een land.

De adept weet hoe de diensten van de natuurgeesten, wanneer hij ze noodig heeft, voor een goed doel ten nutte te maken. De toovenaar, die de zwarte Magie beoefent, kan hun bijstand inroepen door formulieren, die zekere invloeden in beweging kunnen brengen, aan welke zij gehoorzamen moeten. Deze wijze van oproeping is echter gevaarlijk voor den toovenaar, daar hij daarmee hun vijandigheid zou opwekken en zich aan hun wraak zou overleveren. Hoewel zij niet in staat zijn, den menschelijken wil te beheerschen, hebben zij een wonderbaar vermogen, om een zinsbegoocheling over degenen te werpen, die zich aan hun invloed overgeven, waardoor zulke slachtoffers voor het oogenblik slechts zien, hooren en voelen wat zij op hen indrukken. Van dit vermogen wordt door begaafde *fakir's* gebruik gemaakt, om soms wonderlijke en onbegrijpelijke vertooningen te geven.

DE WEDERGEBOORTE.

In het hoofdstuk „*Het astraal lichaam*” werd vermeld, dat de geest in den toestand van „*Moksha*”, dat is vrij van hartstochten, lusten en begeerten, moet zijn, voordat hij kan overgaan naar de prototype der aarde, gelegen in het eerste hemelgebied, terwijl in het hoofdstuk „*Het vermogen van den wil*” werd duidelijk gemaakt, dat indien de mensch sterft met een *Karma* als *Krjamana*, dat is een *Karma*, waarvan de gevolgen zich openbaren in een volgend leven, de geest genoodzaakt zal zijn, wedergeboren te worden, ten einde de gevolgen van dat *Karma* te dragen en door boete dit te vernietigen. Hieruit blijkt, dat indien de mensch sterft met een *Karma* als *Krjamana*, hij niet in een toestand van *Moksha* kan komen, zoodat de geest genoodzaakt is, zoo dikwijls op de aarde herboren te worden, totdat hij als mensch sterft met een vereffend *Karma*. De wedergeboorte is dus een gevolg van de wet van het *Karma*, terwijl de opgedane kundigheden en ondervinding den mensch in de gelegenheid stelt, de kwade gevolgen van het *Karma* te voorkomen.

De als mensch op de aarde opgedane wetenschappen en ondervinding, worden na het afleggen van het stoffelijk lichaam, door den geest omgewerkt in ontwikkeling, ten einde hem te louteren. Door dit proces worden deze kundigheden en ondervinding van het lagere verstand der dierlijke ziel overgenomen door het hogere verstand der geestelijke ziel, daar de dierlijke ziel met haar dierlijk verstand bestemd is later, na overgang van den geest in de hemelgebieden, als schim langzaam te vergaan. Door deze overname worden die kundigheden en ondervinding vereeuwigd en onsterfelijk gemaakt. Deze overgang geschiedt volgens de wet van het „*Antahkarana*”, dat is het pad of de denkbeeldige brug tusschen het hogere en het lagere verstand. Zij is het middel van verbinding tusschen beide.

Zoodra deze overgang heeft plaats gehad, krijgt de geest door de opgedane loutering, het verlangen, om hetgeen hij vroeger misdaan heeft of verkeerd heeft gedaan, te boeten in een stoflichaam, dat daarvoor geschikt is en in een toestand, waarin hij niet of moeielijk in zijn vorige fouten of gewoonten kan vervallen.

Door dit verlangen komt de geest in den toestand van „*Trihna*” of „*Tanha*”, dat is de kracht der begeerte naar gevoelend bestaan. Door deze kracht sterft het astraal lichaam van den geest en heeft de overgang plaats van het astraal- naar het stoffelijk gebied volgens de wet van het „*Oepadana*”, dat is de verwezenlijking naar gevoelend bestaan, waarna de geest omkleed wordt met een nieuw astraal- en stoffelijk lichaam, beter toegerust dan zijn vorig astraal- en stoffelijk lichaam, daar al de vroeger opgedane wetenschap en ondervinding, de nieuwe lichamen als ontwikkeling vergezellen. Van daar dat men kinderen ziet geboren worden met eigenschappen en kundigheden, die volwassen menschen verbazen.

Komt de wet van het „*Antahkarama*” den herboren mensch ten goede, de wet van het *Karma* plaatst hem in een omgeving en stoffelijke omstandigheden, afhangende van zijn vorigen levenswandel als mensch. Naar dien levenswandel krijgt hij het temperament, de natuurlijke neigingen, aanleg en het karakter, in het kort, hij wordt weder zooals hij was, toen hij het laatst als mensch stierf en hij wordt dan in de gelegenheid gesteld, met zijn thans meerdere ontwikkeling zijn leven als mensch voort te zetten en dit te beteren.

De wedergeboorte opent dus den slechten mensch den weg, om zijn vorig leven te beteren, een hooger leven te kunnen bereiken en een deugdzaam mensch te worden. Indien dit niet zoo was, zou hij voor altijd verloren zijn. De mensch, die vroeger deugdzaam was, zal daarentegen bij zijn wedergeboorte kunnen genieten niet alleen van zijn opgedane kundigheden en ondervinding in zijn vorig leven, maar ook van zijn goede karaktereigenschappen, waarmede hij uit het leven is gegaan.

De wet van het „*Antahkarana*” heeft behalve een blijvende herinnering aan opgedane wetenschap en ontdekking omgezet in ontwikkeling, nog een andere goede zijde, namelijk, dat de herboren mensch zich niets meer herinnert van hetgeen hem niet dienstig kan zijn voor zijn verderen vooruitgang, zoodat hij geen herinnering heeft aan zijn vroeger leven als mensch en hetgeen toen met hem gebeurd is. Deze wet is een ware tegemoetkoming voor den mensch, want indien hij zich alles kon herinneren, zouden de menschen elkander ook kunnen herkennen. Een vroegere misdadiger zou dan bij het intreden in een nieuw leven, dadelijk een verschoppeling in de maatschappij zijn en hem zou daardoor de kans benomen worden, zich te beteren.

Bovenbeschreven wetten te zamen genomen, vormen weder één wet en wel die der samenhang en onafgebroken duur, die den mensch zoovele malen doet herboren worden, totdat zooveel wijsheid, kunde, zelfkennis, deugdzaamheid en zedelijkheid verworven zijn, dat geen der genoemde wetten invloed meer op hem hebben en hij na zijn astralen dood herleeft op de prototype der aarde, gelegen in het eerste hemelgebied, waarin hij dan met zijn opgedane ontwikkeling en deugdzaamheid te huis behoort.

Dezen toestand bereikt iedereen, doch de een vlugger dan de ander, omdat het den mensch op aarde vrijstaat een levenswandel te kiezen, zooals hij dien zelf wenscht. Het aantal wedergeboorten is daarom niet bepaald, terwijl de tijd, dien de geest in het astraal gebied noodig heeft, om zijn opgedane kennis en ondervinding om te zetten in ontwikkeling, eveneens van den geest zelf afhangt.

De groote verscheidenheid van den zedelijken en verstandelijken aanleg der menschen, wijst reeds op een voorbestaan, daar zij het resultaat moet zijn van een ontwikkelingsproces. De ongelijke toestanden van de menschen, waarin de een het zeer goed, de ander het zeer slecht gaat, mogen dus niet aangemerkt worden als een onrechtvaardigheid Gods, maar als een natuurlijk gevolg

van de ontwikkeling van den mensch. Indien dit niet het geval was, dan zou de mensch een werktuig zijn in Gods hand. Hoe zou men zoo iets kunnen denken van het Hoogste en Intelligentste Wezen van Waarheid, Goedheid en Liefde.

Voor hen, die reeds een vrij aanzienlijke hoogte van ontwikkeling hebben bereikt, wordt het geestelijk leven hoe langer hoe gunstiger, daar zij dan in het geestenverblijf een hooger sfeer bereiken. Om echter in den toestand van *Moksha* te komen, moet de mensch al zijn verplichtingen op de aarde hebben afgedaan en sterven met een beëindigd *Karma*. Indien evenwel de mensch zich door begeerte hecht aan een voorwerp of nog het verlangen naar iets koestert, zal hij worden wedergeboren, om die begeerte of dat verlangen te bevredigen, want begeerte en verlangen zijn de bindende vermogens van de wet van het *Karma*. De mensch, die in een toestand van *Moksha* wenscht te komen, dient de begeerte en het verlangen naar iets uit te roeien; indien hij dit ernstig en met een vasten wil wenscht, zal hij slagen en de begeerte en het verlangen naar iets uit zijn denkvermogen verwijderen en hij wordt onverschillig naar de uitkomsten van zijn werk, waardoor hij ophoudt *Karma* te verwekken.

Voor het beëindigen van het *Karma* is dus niet alleen een volkomen kennis van zichzelf noodig, doch men dient om geen nieuw *Karma* te scheppen, kwaad met goed te vergelden, in al zijn handelingen steeds goedheid, mededoogen en liefde tot den naaste te betrachten; anderen te helpen, de barmhartigheid te beoefenen en smart en verdriet gelaten te dragen.

Zoodra de mensch door ontwikkeling tot dit begrip komt dan zal ontevredenheid, de bron van veel kwaad, verdwijnen, hetgeen hem in het leven onbegrijpelijk was, zal hem begrijpelijk worden en zijn gemoed zal vervuld worden met een rust en geduld, die hem kenbaar maakt, dat hij het doel van zijn leven op aarde nadert en weldra door beëindiging van zijn *Karma*, dat doel zal bereikt hebben.

De mensch gaat op zijn pad naar boven steeds vooruit. Hoe langzaam dit ook gaat, geen stap doet hij achterwaarts, geen leed wordt hem daarbij gedaan, dan het leed, dat hij zichzelf berokkent, of hem wegens haat of afgunst door menschen wordt aangedaan. Naarmate hij zich oefent in deugdzaamheid, goedheid en liefde, zal ook zijn ontwikkeling vorderen en zijn lichaam zal die vormen aannemen, die de kenmerken zijn van een deugdzaam mensch.
